FLORIN GIURCĂ

NOAPTEA LEMURIENILOR

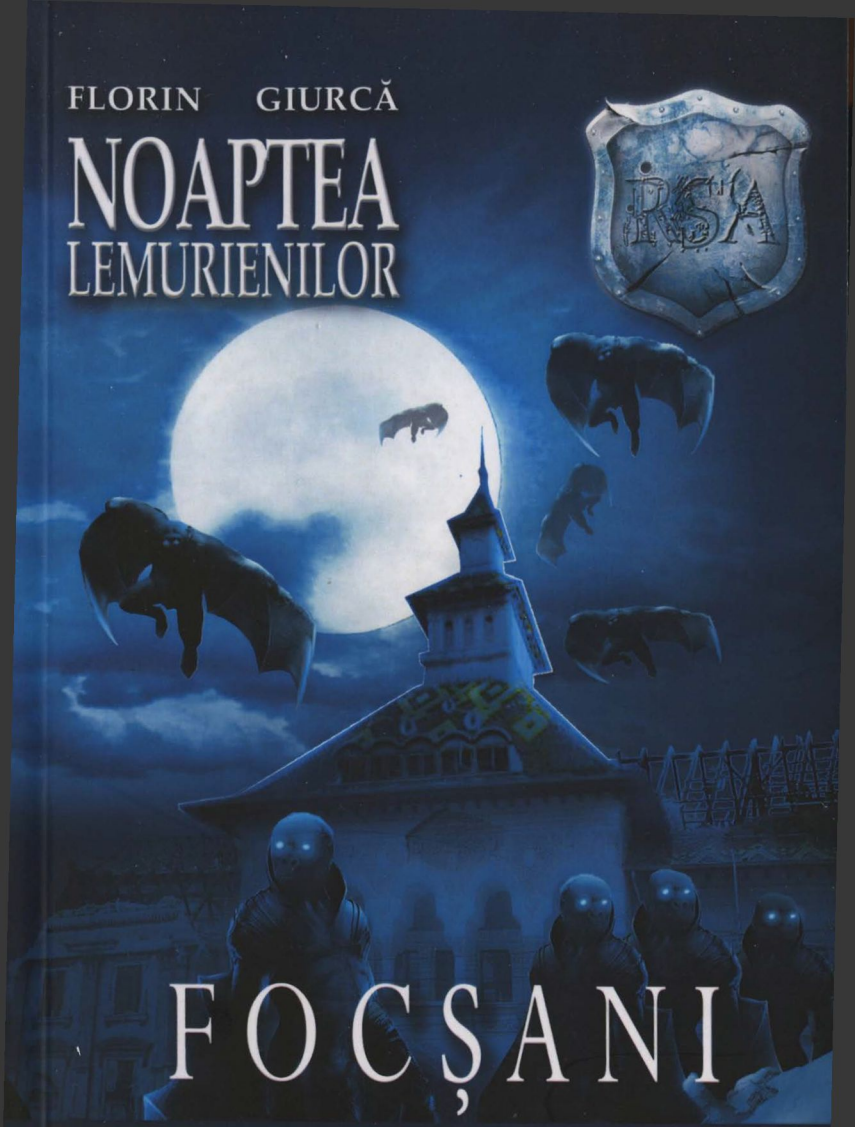

FOCȘANI

Colecția Science-Fiction #36

Editura PAVCON

SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

FOCȘANI

FANTASY # SCIENCE-FICTION # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

36

Florin Giurcă
Noaptea lemurienilor

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Florin Giurcă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIURCĂ, FLORIN
Noaptea lemurienilor / Florin Giurcă. - Bucureşti: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-46-8

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Designul colecției, ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-46-8

FLORIN GIURCĂ

Noaptea Lemurienilor

SERIA

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan

1. Legământul lui Catz

Începând cu ziua a treisprezecea, luna a opta, a celui de-al nouălea an al domniei lui Amenhotep, zeul Ymon-Ra S-a arătat muritorilor sub forma unui bărbat cocoțat pe vârful Marii Piramide, șapte nopți la rând. Își făcea apariția exact la momentul potrivit pentru ca poporul, prosternat la poalele piramidei, pe latura dinspre nord a acesteia, să-i poată vedea silueta longilină, cu brațele arcuite în sus, în semn de binecuvântare, profilată pe discul lunii pline la zenit. Marele preot Sobek a trimis pe rând șapte fecioare cu ofrande pentru îmbunarea zeului. În prima zi au trimis o fecioară purtând spice de grâu. Fata a depus snopul la baza piramidei și a făcut trei pași înapoi. Ymon-Ra nu a dat însă niciun semn că ar primi darul: îndată ce discul argintiu al lunii depăși vârful piramidei, zeul dispăru. A doua zi au trimis altă fecioară, cu faguri de albine. Silueta cu brațele ridicate a rămas la fel de mută. Au mai adus în zilele care au urmat: pește (fiindcă unii credeau că Ymon-Ra este și zeul Nilului), brățări și amulete de aur, amfore cu vin vechi, tipsii cu smochine și curmale. Abia în ziua a șaptea, când Hathor îngenunche și depuse pe nisip un vas smălțuit plin cu sare, zeul coborî lin din vârful piramidei și poposi în fața fecioarei, o înlănțui cu brațele sale lungi și amândoi se înălțară către cer, învăluiți în mantie.

Pagina cu numărul 158 a cărții are colțul din dreapta-jos ușor îndoit, de fapt încă se mai poate vedea urma îndoiturii, ca ipotenuza unui triunghi dreptunghic, căci anticarul care expusese cartea în vitrină nu reușise s-o netezească perfect. Forma literelor, cadența lor, mărimea, culoarea, textura hârtiei, totul, în sfârșit, sunt exact așa cum trebuie. Oscar Adamescu ar fi plătit pe loc orice sumă de bani i s-ar fi cerut pe exemplarul expus în vitrina anticariatului Curtea Veche, desigur, în limita soldului de pe cardul său de salariu.

— Nu, *Cheia lui Solomon* nu se mai găsește nicăieri în altă parte, îmi pare tare rău, fără o mie de lei nu am cum să v-o dau, zice tânărul vânzător, clătinând din cap, acesta este singurul exemplar de care am știință. Nu, nu știu să mai existe și altele. Bineînțeles că mi-a vândut-o un evreu bătrân, cu mulți ani în urmă, cu o sumă exorbitantă pentru vremea aceea. Mai ieftin nu pot să v-o las.

Anticarul nu vrea să divulge numele evreului bătrân și nici suma exorbitantă, dar poate nici nu le știe. Anticariatele sunt, de obicei, afaceri de familie, care se transmit din tată în fiu. *Acest* anticar nu pare să fie mai în vârstă de douăzeci de ani, și atunci desigur că taică-său era cel căruia-i vânduse evreul acela cartea. Oscar se mulțumește să mai arunce o ultimă privire tomului de trei sute de pagini, își bagă mâinile în buzunare și își continuă alene plimbarea pe strada Franceză, în sus, către Universitate. Abia ora unsprezece. Dacă examenul de admitere a început la zece și durează trei ore, înseamnă că Angela va ieși abia pe la unu. Încă două ore de hoinărit prin Centrul

Vechi, timp suficient ca să mai intre încă o dată sau chiar de două ori la Biserica Greacă, să mai aprindă o lumânare și să mai zică un *Tatăl nostru* pentru reușita fiicei la facultate.

Strada Șelari. Au renovat frumos centrul istoric. De fapt, pentru un turist contează să vadă ce a mai văzut și la Paris, la Milano sau la Londra: anticariate, magazine de bijuterii cu ceasuri elvețiene în rastele rotitoare, terase cu mese scunde scoase în stradă, la care poți servi o pizza și o halbă de bere, palate rococo, saloane de masaj erotic. Dacă e ca acolo, este ok. A condus-o de dimineață pe Angela până la intrarea pe ușile largi ale Universității, apoi a privit-o din urmă cum se îndepărtează și dispare pe coridor, în grupul compact de candidați. Silueta aceea fragilă, îmbrăcată în haine asimetrice și strâmte, inspira compasiune.

Oscar își studiază alura sportivă, picioarele și fesele lucrate pe bicicletă și abdomenul plat, în vitrina magazinului de rochii de mireasă. I-a fost întotdeauna puțin frică, dar nu acesta e cuvântul, ci mai degrabă a simțit o ușoară neliniște sau anxietate la gândul că vor veni zile și ani în care va arăta gârbovit și va merge țeapăn, ca un robot întors cu cheia. Dar ziua aceea n-a venit încă. Oscar are un mers elastic, uniform, ceea ce indică o stare generală de sănătate în limite optime, articulații neatacate de artrită, un ficat nesufocat de grăsime și un colon nelenevit. Ieri, la mall, o echipă de paramedici voluntari care testau gratuit pulsul, tensiunea și glicemia, l-au găsit în parametri perfecți pentru un aviator. Și toate astea, în condițiile în care nu-și aduce aminte să fi ținut vreodată diete, cure de

slăbire sau regimuri disociate. Ce e drept, nu a făcut excese, dar asta deoarece nu suferă de lăcomie și nu este imprudent. Organismul știe singur cât să ceară și nu i-a dat niciodată mai mult de-atât. Nu, ce e-al lui e-al lui, la aproape patruzeci de ani, cât are acum, încă arată la fel de zvelt ca în studenție.

Oscar își aduce aminte cu nostalgie de vremea când era și el student. A stat o vreme la cămin, dar numai în primul an. Începând din anul doi, s-a mutat cu chirie într-o cameră mobilată, într-o mansardă, pe Grădina Icoanei, la un evreu bătrân, domnul Catz. Camera lui avea un anume grad de opulență barocă, etala o bunăcuviință și o curățenie care se datorau în exclusivitate acribiei proprietarului. Gazda sa îl cazase într-o cameră cu parchet de stejar și covor persan, cu masă și bibliotecă din lemn de nuc sculptat, bibliotecă de care ochii lui Oscar s-au agățat cu mari speranțe, din prima clipă când a pășit înăuntru. Aici se mai aflau, în afara patului: un șemineu monumental de teracotă verde, în care, în timpul iernii, domnul Catz băga cărbuni în fiecare dimineață, la ora șapte fix, o veioză din fontă *art-nouveau*, cu abajur de pânză și un *presse-papier* de bronz, reprezentând o nimfă. Proprietarul lui umbla prin casă puțin adus de spate, în halat, târșâindu-și picioarele încălțate în papuci de lână, desigur, cu o tichie pe cap. Când venea acasă de la facultate, domnul Catz îi deschidea ușa de la intrare surâzând și nu uita să-i recite poezioara aceea autoironică, în stil pur evreiesc: *„Bine ai venit la Catz / Unul singur este Catz / Tot Focșaniul dacă cați / nu vei găsi doi ca Catz!"*.

Domnul Catz locuise, până la cutremurul din '77, în Focșani, dar după ce vechiul cartier negustoresc a fost ras de pe suprafața pământului, pentru a se construi în locul lui noul Centru Civic, anticarul și-a strâns toate vechiturile și s-a mutat la București, pentru a trăi singur cuc, doar din ce câștiga închiriindu-și mansarda la studenți, „până în ziua aceea binecuvântată în care Focșaniul va redeveni cum a fost altădată", cum obișnuia el să glumească.

Odăile domnului Catz erau veșnic întunecate. Ferestrele erau obturate de draperii moi, iar covoarele plușate absorbeau orice zgomot de pași. Pe o mică etajeră, așezată lângă pat, domnul Catz îi pusese la îndemână o carte cu coperți moi din piele stacojie, pe care era înfățișat aritmogriful sacru al lui Saturn pentru subjugarea demonilor. *„Clavicula Solomonis* sau *Cheia regelui Solomon.* Conține sfaturi practice pentru succes în carieră și un mariaj fericit. Îmbunătățește memoria și performanțele sexuale, să știi. Foarte recomandabilă! Doar pentru tine, că ești focșănean de-al meu!"

Oscar se miră mai întâi de întâmplarea bizară care i-a scos în cale, în vitrina acelui anticariat, cartea pe care o ținuse în mână în urmă cu douăzeci de ani, apoi își dădu seama că trebuie neapărat să și-o cumpere. Și, da, este exact același exemplar, este absolut sigur de asta, căci se cunoaște îndoitura paginii la care ajunsese cu cititul. Nu-și amintește s-o fi citit vreodată până la capăt, căci poveștile nu-l mai pasionau din copilărie, dar nu asta este important. Important este faptul că în vitrină se află o amintire personală prețioasă. Acolo, între coperțile cărții aceleia,

se află o fărâmă din tinerețea lui, pe care vrea acum să și-o câștige înapoi. Sub impulsul momentului, se întoarce la Curtea Veche, se mai învârte de două-trei ori prin fața anticariatului, trăgând cu coada ochiului la cartea expusă în vitrină, pentru ca, făcându-și curaj, să apese pe mânerul ușii. Aceasta se deschide lin, cu un sunet de clopoțel, iar tânărul din spatele tejghelei, fără nicio vorbă, îi pune, cu un zâmbet complice, cartea în mână.

Strânge cu putere în palmă speteaza fotoliului capitonat cu imitație de piele oliv, ca și când ar fi încercat să-l tragă în lături pentru a-și face loc să se așeze la o masă, dar în loc de asta nu reușește decât să se sprijine de el câteva clipe, până ce îi dispare ușoara amețeală. Sunt câte patru fotolii în jurul fiecărei mese, dispuse în formă de romb. Extrem de largi și incomode, cu spătarul drept și rigid, fotoliile de pe terasă nu se pot mișca din loc, sunt foarte grele, sau poate că sunt fixate de podea cu șuruburi. Își alege o masă liberă și se așează într-un loc cu vedere în lungul străzii, către un palat sobru și întunecat care se vede în depărtare, poate o Bancă sau vreun minister. Își aduce aminte că pe aici, pe undeva, când era student, era Biblioteca Universitară, în care intrase de câteva ori pentru niște cărți. Da, precis clădirea aia din capătul străzii este biblioteca. Îi place să privească spectacolul străzii. Turiștii încep de pe acum să se adune și să caște ochii la tot felul de năzbâtii și expoziții stradale. Un grup gălăgios și pestriț s-a format în fața clădirii de vizavi, unde este un fel de muzeu de antichități, care își cheamă

clienții încă din stradă, cu sute de chestii minuscule și scumpe expuse pe panouri sau direct pe trotuar.

Pe masa scundă, acoperită cu o pânză pătrată, de culoarea untului, ale cărei colțuri atârnă în cele patru laturi până aproape de pavaj, făcându-l să-și strecoare picioarele într-un fel indecent pe sub pânza apretată, sunt patru pahare cu gura în jos, aliniate într-un colț, pe linia diagonalei, ca patru soldăței. În centrul mesei, un coșuleț cu pâine, din care rupe o bucățică, în așteptarea micului dejun cu cafea, unt și gem de gutui.

Oscar nu a aflat niciodată cum îl cheamă pe bărbosul care s-a așezat îndată după aceea la masa lui. Individul s-a strecurat cu pași felini, cu un castron cu salată de castraveți în mână, printre celelalte mese de la terasă și, în ciuda faptului că aproape toate erau libere, s-a îndreptat fix către masa lui.

Îi cere permisiunea să se așeze. Poartă ochelari de soare închiși la culoare, cu ramă groasă, neagră. În ciuda căldurii insuportabile de afară, sunt treizeci și patru de grade, pare gros îmbrăcat, are pe el un fel de hanorac foarte larg, cu glugă. Oscar încuviințează din cap și, îndată ce se așează, nou venitul îi cere solnița cu sare „fiindcă ești mai aproape de ea". Oscar se ridică și aduce sarea la masa lor, într-o solniță de ceramică albă, cu două alveole ca două scoici și un mâner central, care are și rolul de suport pentru scobitori. Una dintre alveole este plină ochi cu sare fină iodată, seamănă cu luna plină, iar cealaltă are în ea piper negru măcinat, zici că sunt luna și pământul îngemănate. Omul de vizavi presară după aceea sare peste

salata lui din farfurie, într-un strat gros de doi-trei milimetri. Sarea se vede ca o pojghiță sfărâmicioasă de glazură sau ca o brumă înghețată care, în scurt timp, se topește pe alocuri, lăsând la vedere culoarea verde a castraveților. Bărbosul completează atunci cu altă sare, imediat ce un locșor gol apare sub pojghița topită. Înfige degetele, mai întâi doar trei, apoi patru, în solniță, și presară cu grija și delicatețea unui pictor de icoane pulberea cristalină peste salată. Oscar lasă jos din mână felia de pâine cu gem și îl privește siderat:

—Ce faci, omule, de ce pui atâta sare?

—Nu pot să mă abțin. E din cauza poftei de viață. Nu pot să mă abțin de la sare.

Oscar fredonează atunci, în derâdere, maimuțărindu-se, șlagărul retro care se aude la difuzor: *Money, money, money! Must be funny, in the rich men's world!*

—Ție îți place ABBA? Eu am ajuns deja să mă intoxic, zice, ca să întrețină conversația. De când eram mic, numai asta aud, *money, money, money!* Ridicol.

Vecinul său nu răspunde pe loc, înghite ce avea în gură, se șterge apoi pe buze cu dosul palmei, își drege glasul și rostește cam în doi peri:

— Cine te-a învățat să spui cuvintele astea? Nu sunt deloc ridicole.

Telefonul mobil, așezat în dreapta lui pe masă, vibrează încet și începe să cânte o melodie latino stilizată, un fel de samba.

— Gata? Ai terminat? Bravo, felicitări, fetița tatei! Îmi spui când vii. Sunt pe Șelari, la un bistro, pe stânga cum

cobori, ai să mă vezi, sunt cu cineva la o masă, beau o cafea.

În piațeta dintre terasă și muzeul de antichități de vizavi, o trupă de artiști ambulanți începe să facă jonglerii cu bile și popice. Un clovn pictat pe față cu roșu și cu alb și cu pantaloni din aceia imenși, atârnați cu bretele, în care s-ar fi putut ascunde și o echipă completă de fotbal cu antrenor cu tot, se apropie de fiecare masă, cu jobenul în mână, făcând plecăciuni adânci în fața consumatorilor, lucru ce displace șefului de sală, care îl apostrofează să-i lase clienții în pace. Oricum, nimeni dintre clienții de la mese nu apucă să pună niciun bănuț în pălăria clovnului, deoarece din aceasta ies subit tot felul de porumbei și animăluțe cu blană, pe care clovnul le scoate afară cu mâinile înmănușate până la cot și le înmânează unui coleg care vine din spate.

Omului care se așezase la masa lui i se face deodată sete. Are o barbă de trei săptămâni, conturată de un stilist priceput, un tricou negru pe sub hanorac, pe care sunt imprimate hieroglife, șacali și ibiși cu trupuri de om. Oscar îi întinde carafa cu apă și întoarce un pahar de pe masă cu gura în sus. Urma paharului rămâne ca un cerc imprimat adânc pe fața de masă. Adună cu palma firimiturile de pâine uscată împrăștiate în mijlocul cercului. Chipul omului de lângă el pare sculptat în sare. Ca o stană de sare. Ca femeia lui Lot.

—Ce carte citești? zice, arătând către volumul gros, legat în piele de vițel. Pare o carte veche de peste o sută de ani. Arată-mi-o și mie, te rog.

Oscar tresare, surprins de intonația gravă, melodioasă, foarte plăcută a vocii.

— O carte care a fost a unui evreu din Focșani, care, fiindcă i s-a demolat casa, a venit să locuiască în București. La el am stat eu în gazdă când am fost student. Adamescu întinde mâna după carte, o deschide la pagina îndoită și continuă să citească cu voce tare exact din locul unde se oprise în urmă cu douăzeci de ani: *„Ymon Cel cu Cap de Maimuță se invocă așezând șapte bucățele de pâine într-un cerc și pronunțând de trei ori numele lui: Y-mon – Y-mmon – Y-mmmon. Dacă vrei ajutorul lui, nu uita să-i aduci sare în dar".*

— Foarte interesant, zice bărbosul. Unde ai găsit cartea asta? De multă vreme o caut. Nu vrei să mi-o vinzi mie?

Oscar închide volumul cu un gest trădând nervozitate și îl îndeasă în rucsacul pe care și-l așezase alături, dând de înțeles că ar vrea să se ridice de la masă. În capătul străzii o zărește pe Angela venind dinspre Universitate.

— Uite, îți ofer dublu față de cât ai dat pe ea, ai aici două mii de lei *cash*, zice străinul, punându-i în față banii, pe care îi avea gata pregătiți în buzunarul de la spate al blugilor.

Oscar se ridică grăbit și se îndreaptă spre ieșire, în întâmpinarea Angelei, în timp ce aude din spate o ultimă ofertă pentru carte, de trei mii de lei, pe care o refuză dând din cap.

— Spune-mi, mai strigă bărbosul în urma lui, când Oscar este deja în stradă și o îmbrățișează pe Angela, a redevenit Focșaniul așa cum a fost altădată?

— Nu, niciodată, răspunde Oscar, fără să se mai întoarcă și, luând-o pe Angela de umeri, se îndepărtează în grabă.

2. Metoda backtracking

Șoseaua, acum închisă circulației mașinilor, trece prin mijlocul unui crâng de fagi care, cu numai doi ani în urmă, în fiecare week-end, începând din luna mai și până în octombrie, se umplea de fumul grătarelor și bubuia de manele. Acum, deranjul acela, sutele de mașini care parcau aiurea peste tot, pe marginea șoselei sau în mijlocul pădurii, printre copaci și prin poieniște, pe unde nu te așteptai, a rămas de domeniul trecutului. Gunoaiele au fost strânse și arse, șoseaua blocată cu bariere, iar crângul, împrejmuit cu garduri de jur împrejur, a devenit imediat un fel de rai al păsărelelor cântătoare, al bicicliștilor și al skaterilor.

Cu o basma înnodată strâns sub bărbie, peste urechi, Iuliana, poștărița din Petrești și cântăreață la strană în biserica din sat, merge zilnic călare pe bicicletă la Oficiul Poștal Vânători, de unde ridică scrisorile și banii de pensii. Pedalează energic, în timp ce angrenajul pinioanelor țăcăne ritmic, semn al îmbătrânirii rulmentului. Se grăbește, deoarece vrea să-și termine cât mai repede treaba la poștă, pentru a se dedica apoi în tihnă, tot restul zilei, cât a mai rămas până la apusul soarelui, plivitului buruienilor de pe locul său de veci. Ca un semn de recunoștință pentru

serviciile ei – pentru că, deși se apropie de cincizeci de ani, nu s-a măritat și nu a născut copii, ci a preferat, din motive care nu interesează pe nimeni și pe care nu este datoare să le divulge nimănui, să rămână virgină câte zile va trăi – consiliul parohial, la propunerea preotului Vasile Curcă, i-a încredințat un loc de veci gratuit în cimitirul satului. Foarte aproape de intrarea în lăcașul de cult, mormântul său pentru o singură persoană, pe care îl îngrijește cu dăruire, este permanent o pată vie de culoare, pe care strălucesc în soare, în funcție de anotimp, lalele, trandafiri, bujori sau crizanteme.

Pădurea întunecoasă face ca o oază de liniște și răcoare să ia locul, măcar pentru cele zece minute, cât durează traversarea ei cu zece kilometri la oră, arșiței care a pus stăpânire de o săptămână peste tot ținutul. Îndată ce șoseaua părăsește crângul și intră pe drumul județean, flancat pe ambele laturi de zeci de vile noi, Iuliana se trage cât mai spre marginea din dreapta, la adăpost de șoferii care gonesc ca nebunii. De luna trecută, mai ales, de când s-a deschis fabrica nouă de confecții din Bariera Mărășești, atât s-au înmulțit TIR-urile pe șosea, ceva de nedescris. Cară marfă, materie primă. E bine că se dă de lucru la oameni, dar parcă șoselele astea sunt prea strâmte.

Cel mai tare o supără când are de livrat recomandate sau colete, care fac necesară semnătura destinatarului pe borderou. Atunci, Iuliana trebuie să sune la poartă, dacă omul are sonerie, sau să facă un apel pe telefonul mobil, sau să strige din drum până o doare în gât „Domnu' Ștefăneeescu! Alo, domnu' Ștefăneeescuuu!!" Din spatele

gardurilor înalte de beton, câinii încep să latre, iar în cel mai fericit caz se aud apoi, din fundul curții, niște strigăte și, după un timp, omul apare în poartă, obosit și transpirat, târșâindu-și papucii. „Bună ziua, Iuliana, sper că nu pentru factura de lumină m-ai strigat".

Nu, factura de lumină nu vine recomandat. De data asta, Iuliana are de adus un plic voluminos domnului Oscar Adamescu. Poate să fie un pachet de cărți religioase comandate pe internet, domnul Oscar citește mult, dar mai și scrie. A scris mai demult o carte dedicată bisericii din sat, preotul Curcă zice că a făcut și site-ul parohiei, dar cine știe ce înseamnă asta, că ea nu se uită pe internet. Datorită acestui fapt, parohul l-a și numit consilier.

Iuliana îi poartă domnului Oscar un anumit respect din ziua aceea când a oprit-o la poartă, sunt vreo zece ani de atunci, tocmai îi adusese o recomandată sau un colet, și a întrebat-o de ce nu mai vine de la o vreme pe la biserică. Iuliana nu avea de unde să știe pe vremea aceea, ea nu citise multe cărți din astea religioase, ca *Patericul Egiptean* sau *Cămașa lui Hristos*, că cine se supără pe duhovnicul lui și se duce la altul face păcatul neascultării și al mândriei. Or, Iuliana tocmai asta a făcut, s-a supărat pe părintele pentru că a mustrat-o și a înlocuit-o la strană cu altă femeie din sat, pentru o vină pe care Iuliana nu și-a recunoscut-o. Cică ar fi bârfit prin sat că de ce persoana care se ocupă de planificarea parastaselor, de strângerea banilor și de facerea colivelor este întotdeauna aceeași, doamna Florica. „De ce? Nu cumva împarte banii pe din două cu părintele?"

Adevărul este însă mai nuanțat, niciodată nu este în alb și negru. Poate că Iuliana nu a spus nimic, doar a auzit și a tăcut, încuviințând. Popa însă nu a stat pe gânduri să facă poliție secretă cu femeile, el le-a retezat de la rădăcină lăstarii nesupunerii și le-a dat canonul tăcerii. Iuliana s-a văzut dată înapoi din cinstea slujirii de la strană, unde citea *Apostolul* la începutul Liturghiei, și trimisă în spatele bisericii, în rând cu obștea femeilor satului. Mâhnită de nerecunoștința și de nedreptatea cu care a fost tratată, din săptămâna următoare Iuliana și-a căutat altă biserică unde să meargă. Și aici se cântau imnuri de slavă, un pic diferite, dar foarte frumoase și ele, și le-a învățat și pe astea cu multă râvnă. Venea aici un preot navetist, de la București, o dată pe săptămână. I-a plăcut de el, pentru că avea o barbă neagră, deasă, tunsă scurt și avea o voce de tenor extrem de melodioasă.

De la Petrești până la Focșani sunt numai cinci kilometri, pe care Oscar îi parcurge, de la o vreme, cu bicicleta, împușcând astfel doi iepuri dintr-odată: pe de o parte creșterea tonusului muscular și a stării de sănătate, pe de alta micșorarea cheltuielilor cu benzina. Ideea de a-și cumpăra bicicletă i-a venit când a descoperit în garajul transformat în magazie de vechituri vechea bicicletă a Angelei, care zăcea nefolosită de când fata lui intrase la facultate.

Primul lucru pe care profesorul Adamescu îl vede intrând în laboratorul Colegiului Național Cuza, unde predă Informatica, atunci când în orarul lui scria „clasa a XII-a A", este jucăria în formă de bătător de șnițele, având o

bilă de lemn atașată cu ață, cu care elevul Vivi Nedelcu se chinuia să realizeze un fel de jonglerie. Oscar se uită câteva secunde fără să înțeleagă nimic din ce se întâmplă, apoi observă că Vivi nu este singurul elev absorbit de acest gen de exercițiu, căci în afara lui încă vreo cinci sau șase băieți execută aceeași manevră stereotipă și, la prima vedere, ușor ridicolă, constând în flexionarea genunchilor și aruncarea bilei în sus, în nădejdea că ea va pica înapoi tot în căușul bătătorului de șnițele. Oscar își potrivește ochelarii pe nas, începe să strige catalogul cu o urmă de iritare în glas, apoi, observând că elevii lui nu sunt încă suficient de atenți, începe să scrie pe tablă titlul lecției de azi: *Metoda de programare backtracking.* Lasă câteva clipe de suspans înainte de a începe să explice despre ce este vorba. Îi place să creeze întotdeauna un moment teatral, de atâțare a curiozității epistemice, cum spune în cărțile de pedagogie. Aruncă o privire pe geam, afară, de unde răzbat claxoanele șoferilor impacientați. Vizavi de colegiu s-a deschis de curând o secție nouă de confecții, iar la poarta ei este în permanență circulația blocată pe bulevard, din cauza TIR-urilor cu marfă.

În clipa aceea, telefonul său din buzunar sună pe ritmuri latino și o voce feminină, pe care o identifică imediat cu cea a poștăriței Iuliana, îl informează că pe adresa lui a sosit o recomandată și, dacă nu este acum acasă, după cum se pare, deoarece nu a ieșit la poartă când l-a strigat, să vină după ora șase seara acasă la ea ca s-o ridice. Nu e prima dată când poștărița îl cheamă la ea acasă, s-a mai întâmplat asta de două ori, și de fiecare dată femeia s-a

tulburat, a început să se bâlbâie și aproape că a uitat motivul pentru care l-a chemat. Foarte emotivă. Odată, Adamescu ar putea să jure că a văzut chiar lacrimi pe obrazul ei, în Săptămâna Patimilor, în timp ce citea din *Ceaslov* acatistul zilei. Când a întrebat-o de ce nu mai vine la biserică, Iuliana s-a înroșit la față și a spus adevărul, că s-a simțit jignită și umilită de părinte. „Întoarce-te", a zis scurt Oscar, și a fost convins că femeia a priceput de ce. „Cel care pleacă într-un moment mai dificil dă dovadă de mândrie și de slăbiciune. Și acolo unde te-ai dus, tot așa o să faci? Până când o să tot pleci de la unul la altul? Fii mai degrabă răbdătoare și supusă și o să vezi că o să fie bine".

După terminarea orei, Oscar se suie pe bicicletă, își așează casca pe cap și părăsește curtea școlii, sub privirile amuzate ale paznicului, bucuros că a fost de ajutor păzindu-i bicicleta. Deși nu s-a făcut încă întuneric, Oscar își aprinde luminile, asta îi dă mai multă încredere că nu va fi acroșat de vreun șofer neatent. Mașinile îl depășesc cu viteză pe Bulevardul Unirii, aici este o porțiune unde șoferii se iau la întrecere pentru a se încadra pe banda din dreapta înaintea intersecției cu strada Ștefan cel Mare, unde nu există preselecție.

În urmă cu vreo zece ani, centrul Focșaniului a fost renovat, s-a lărgit spațiul pietonal dedicat serbărilor populare, s-au construit fântâni arteziene și un lac artificial, e adevărat, cu prețul tăierii unor pomi din parcul central. Păcat că dintre toate clădirile istorice nu a mai rămas decât biserica Nașterea Sfântului Ioan, datând din anul 1661, în rest, toate casele vechi, negustorești, care mărgi-

neau fosta Stradă Mare au fost demolate de comuniști. Acum vezi și la stânga și la dreapta numai blocuri gri și Prefectura. Bulevardul e străbătut, chiar în centrul orașului, de o linie transversală oblică, care simbolizează vechiul hotar dintre Principatele Române. Linia aceasta, realizată prin inserția unor cărămizi colorate în asfalt, se continuă în zigzag pe o lungime de vreo sută de metri, ocolind clădirea Prefecturii și fântânile arteziene din Piața Unirii. Când au înlocuit pavajul din zona pietonală a pieței, în jurul obeliscului din fața bisericii Sfântul Ioan, și au excavat pentru îngroparea unor conducte, muncitorii au dat peste ruinele unor ziduri din secolul al XVII-lea, pentru vizitarea cărora arhitecții proiectului de reabilitare urbană au amenajat câteva încăperi subterane legate între ele prin tuneluri placate cu cărămidă.

Întotdeauna când pedalează prin fața bisericii Nașterea Sfântului Ioan, Oscar își întoarce privirea către ea și își face o cruce grăbită și discretă cu mâna dreaptă. Uciderea preotului Martin, cu trei lovituri de cuțit, în pragul altarului, de un dement, în anul în care s-au finalizat lucrările din centru, este încă o rană deschisă în sufletul său. Preotul Martin, cel la care Oscar Adamescu s-a spovedit douăzeci de ani din viață, cel care l-a atras către Dumnezeu, scoțându-l din putoarea păcatului, a luat cu sine în mormântul din spatele bisericii secretele inavuabile din tinerețe, pe care fostul inginer i le-a mărturisit sub patrafir.

Luându-și mâna dreaptă de pe ghidon, Oscar își menține cu oarecare dificultate echilibrul cu stânga, totuși, întoarcerea capului către biserică este o manevră impru-

dentă, deoarece se pare că în asfalt s-a format, în cursul după-amiezii, o groapă destul de adâncă. Roata din față a bicicletei basculează neașteptat în butuc, proiectându-l pe Oscar drept înainte, peste ghidon. În secunda următoare, profesorul se rostogolește pe asfalt către mijlocul bulevardului, făcând mașinile să frâneze puternic, cu scrâșnete de roți, lăsând dâre negre de cauciucuri arse pe asfalt. Bicicleta intră sub roțile unei mașini de teren. Jantele și cadrul din aluminiu se îndoaie brusc, sub forma unui covrigel împletit.

Un Passat și un Logan se ciocnesc frontal, cu un zgomot infernal de fiare contorsionate. Passatul ricoșează într-un arțar, îndoindu-se în jurul lui ca un *croissant*, în timp ce Loganul se răstoarnă pe o latură și alunecă rașchetând asfaltul cu un zgomot sinistru, lăsând pe jos o dâră de sânge, amestecat cu ulei de motor. Un capac de roată zboară prin aer, rotindu-se vijelios, și sparge vitrina reprezentanței Vodafone, aterizând între două telefoane Huawei. După câteva momente de liniște, în care nimeni nu pricepe ce se întâmplă, țipetele sfâșie deodată aerul, iar lumea îngrozită de pe trotuare se repede să salveze răniții. Simultan, încep să sune sutele de alarme ale mașinilor parcate prin spatele blocurilor, alarma cea mare de pe clădirea Prefecturii, iar aproape imediat după aceea, lumea, un șuvoi de oameni, se adună în stradă, unii îmbrăcați sumar, doar în chiloți sau pijamale.

Bulevardul se umple rapid de oameni și atunci, în uluirea tuturor, cineva strigă tare:

— Wow, s-a crăpat șoseaua de la un capăt la altul!

Alții exclamă:

— A avut cel puțin șapte grade, noroc că a fost scurt!

sau:

— A fost mult mai puternic decât cel din '77, eu l-am prins.

Un șanț adânc de treizeci, patruzeci de centimetri și lat cam tot de atâția brăzdează Bulevardul Unirii între Casa Albă și cinematograful Balada și se pare că falia nu se oprește aici, ci continuă, amenințând atât de-o parte, cât și de cealaltă, blocurile de locuințe înalte de șapte etaje. În scurt timp, poliția izolează zona și oprește circulația, dirijând traficul pe străzile paralele, din spatele blocurilor, și pe Bulevardul Cuza Vodă, paralel cu Bulevardul Unirii pe direcția nord-sud. Ambulanțele și pompierii sosesc cu girofarurile și sirenele în funcțiune și echipele de paramedici în salopete portocalii se dispersează la locul accidentului. Primul preluat, dintre cei ce zac întinși pe jos, este profesorul Adamescu, pe care doi brancardieri îl saltă pe o targă, după ce, mai întâi, îi protejează zona cervicală cu un guler rigid.

3. Jucătorii de kendama

Ieșit din curtea liceului, Vivi se îndreaptă spre sud, scoate telefonul din buzunar și inspectează mesajele.

— *What the fuck?* murmură el, simțind zguduitura și auzind seria de bubuituri de pe bulevard. Întorcând capul, vede în spatele lui două sau trei mașini răsturnate cu roțile în sus.

— Asta precis e cu morți și răniți, își zice, apoi, cu strângere de inimă, pornește în goană spre casă.

Mașinile de poliție, cu girofarurile aprinse și sirenele urlând, trec în viteză pe bulevard. Trotuarul e și el plin de lume agitată, care se îndreaptă spre colegiu. La un moment dat, Vivi se pomenește alergând singur, colegii lui s-au despărțit de el în mulțime sau poate că s-au întors să vadă accidentul. Nu este încă întuneric deplin, totuși, unele stele s-au aprins pe cer. Un vânt rece și tăios face să sune frunzele plopilor de pe marginea bulevardului. După douăzeci de minute de alergat, prin dreptul unității militare, i se pare că vede o umbră trecând fără zgomot prin aer, de la est la vest, foarte aproape de vârful copacilor. E ca un fel de pasăre stranie, cu chip de om, cu doi ochi imenși, bulbucați, ce urmăresc cu atenție tot ce se întâmplă la nivelul străzii. Vivi simte un fior de gheață

străbătându-i șira spinării în clipa când are contact vizual cu ființa aceea crepusculară, dar își păstrează sângele rece. Scoate mobilul din buzunar, cu mișcări lente și imperceptibile, ca și cum n-ar fi vrut să sperie arătarea și, din clipa următoare, imaginea ei este transmisă *live* pe Facebook.

Lighioana nu pare să-i dea prea multă atenție și pleacă după câteva secunde spre Câmpineanca, urmărind un convoi de TIR-uri încărcate cu cherestea. Ajuns în dreptul Mausoleului din Sud, tot într-o fugă, Vivi nu se oprește decât în fața intrării în bloc. Își aranjează părul de pe frunte cu mâna, se șterge de transpirație și-și acordă câteva clipe, până-și calmează respirația. Deschide apoi ușa, cu infinite precauții. Inutil, însă. Televizorul este dat pe canalul de știri, cu sonorul la maxim, iar mama lui, tremurând, privește ghemuită dintr-un colț al canapelei intervenția trimisului special la locul dezastrului. Reporterul urlă disperat, ca și cum el personal ar fi fost mușcat de fund de o haită de lupi („cum mama dracului au ajuns ăștia așa de repede, că eu abia ce am intrat în casă!?"). Primul lucru pe care îl face e să pună mâna pe telecomandă și să dea sonorul la un nivel acceptabil. Mama îi arată televizorul cu degetul, împungând aerul spasmodic, fără să-și dezlipească ochii de la ecranul luminos.

— De acolo vin, mamă, am văzut.

Vivi își stăpânește impulsul de a-i relata mamei halucinanta întâlnire avută pe stradă. E o chestiune de câteva minute, după socoteala lui, până ce clipul postat de el va aduna câteva zeci de mii de *like*-uri și distribuiri și va fi

preluat de toate agențiile de știri. Dar până atunci, el o va liniști pe maică-sa, va comuta pe o telenovelă sau pe un show cu pițipoance și va putea să schimbe vorba. A învățat asta, de patru ani de când a rămas singurul bărbat din casă: mama lui trebuie cu orice chip izolată de știrile proaste. Taică-său nu s-a putut acomoda cu asta, a preferat să-și ia lumea în cap decât să trăiască alături de o femeie nevrozată, dar cineva trebuia să o facă. În câteva minute, telefonul lui va suna, vor începe să-l caute agențiile de știri și serviciile, iar el nu mai are timp, peste o oră trebuie să fie la gară și să ia trenul spre București. E o chestiune de viață și de moarte. Dar mai întâi trebuie să se asigure că mama lui e în regulă. Numai că, de data asta, mama se împotrivește.

— Vivi, te-am rugat să lași televizorul pe știri. Ai văzut ce grozăvie s-a întâmplat? O să ne scufundăm! O să se crape pământul și o să ne ducă pe toți la fund! Sfârșitul lumii, Viviiii! Și bietul profesor Adamescu, ai văzut?

Vivi simte, pentru prima dată, un fior rece pe șira spinării.

— Nu, ce-i cu Adamescu? Și ce-i cu prostia asta, cu crăpatul pământului? A fost un cutremur obișnuit, nici măcar șase grade nu a avut. Mamă, ți-am mai spus să lași naibii televizorul ăsta, că...

Se oprește, mușcându-și buzele. Nu trebuie s-o certe. Scandalurile interminabile, loviturile încasate de mama de la bețivul de taică-său, după care zăcea câte o săptămână în pat, cu compresii cu gheață pe ochii vineți, ani de zile, toată copilăria lui, nu mai vrea. Și-a jurat că n-o

să mai permită așa ceva la el în casă. Așa că reia, pe un ton calm:

— Ce ziceai de Adamescu? Tocmai mi-a dat Angela un mesaj, are nevoie să mă duc s-o ajut într-o chestie. Mamă, trebuie să plec acum la București, nu-i nimic grav. Ce e cu Adamescu?

Nu așteaptă, însă, ca mama să-i spună ce știe, vede cu ochii lui imaginile în reluare, difuzate acum pe toate canalele: șanțul adânc de o jumătate de metru, bicicleta făcută zob, Adamescu încărcat pe o targă, reporterul încercând să-i smulgă câteva cuvinte rănitului, care este conștient, medicul de pe ambulanță făcând un scurt bilanț al accidentului: două persoane decedate și patru răniți, dintre care cel mai grav este un biciclist cu fractură triplă de humerus, radius și cubitus, traumatism cranian și multiple traumatisme toracice, în acest moment stabil hemodinamic.

Deschide sertarul comodei și ia borcănașul cu meprobamat din care ia o pastilă și o pune pe masă, lângă mâna mamei. Zice, pe un ton cât mai neutru cu putință:

— Mamă, am să iau patru sute de lei la mine, să am de tren și dacă o să am vreo nevoie. Să stai în casă, te rog mult de tot, da? Promiți că nu ieși la plimbare până mă întorc eu? Mâine seară sunt înapoi. Te sărut.

Își înghesuie câteva lucruri într-un rucsac și iese afară, fără să se grăbească, fără să pară îngrijorat, ca și cum s-ar duce până la buticul din colț să cumpere pâine. Odată ajuns, însă, în stradă, iuțește pasul, aproape că aleargă. Din Sud până la gară face trei sferturi de oră pe jos, dacă

merge foarte repede. La ora unsprezece noaptea nu mai circulă niciun autobuz. Face semn unui taxi, șoferul oprește și coboară geamul.

— Unde mergi? Pot să te duc numai până la crăpătură, zice.

Fără să spună vreo vorbă, Vivi se urcă în taxi și-i face semn să-și continue drumul către centru. Nu este singurul călător în mașină, în afară de el mai sunt două persoane, și pe traseu se mai urcă încă cineva. Toți merg în centru. Acolo, în Piața Unirii, se pare că tot Focșaniul, toți cei șaptezeci de mii de locuitori, de la doi ani până la nouăzeci, și-au părăsit deodată așternuturile și au venit, îmbrăcați fiecare cum a nimerit, în pijamale sau doar în chiloți, unii dinspre sud, alții dinspre nord și stau grămadă de o parte și de alta a crăpăturii. Șanțul măsoară o jumătate metru în lățime și tot cam atât în adâncime, prin unele locuri mai adânc, prin altele aproape că lipsește. Se poate vedea, totuși, că falia urmează o linie continuă. Este ca un fel de surpare în interior a pământului, antrenând după sine tot ce se află la suprafață: bucăți de asfalt, mașini, pomi, mai grav e cu blocurile care stau să cadă, blocul turn de zece etaje de vizavi de cinematograful Balada pare deja înclinat în unghi de șapte-opt grade și se aud niște trosnete groaznice din partea aceea. Un elicopter zboară în cerc pe deasupra, luminând cu reflectoarele toată zona, cineva strigă de sus în megafon către locatari să părăsească de urgență imobilul. Lumea începe să se îmbrâncească, unii vor să plece de acolo, alții vor să se apropie și să se uite și ei în râpă, câteva femei țipă căutân-

du-și copiii scăpați din mână, poliția încearcă zadarnic să păstreze disciplina, să îndepărteze privitorii de la marginile gropii.

Vivi sare din taxi și o ia spre apus, în direcția gării, mergând paralel cu surpătura, care pare a se întinde în ambele sensuri pe direcția aproximativă est-vest. Merge din ce în ce mai încet și, când ajunge în dreptul parcului Bălcescu, la jumătatea distanței până la gară, se oprește. Își face socoteala că falia nu se va opri foarte curând și că, în mod sigur, a ajuns și a depășit deja linia ferată, așa că, în acest moment, legătura Moldovei cu Bucureștiul este tăiată. Scoate mobilul din buzunar, ignoră zecile de apeluri nepreluate, majoritatea de la numere necunoscute, caută în agendă numărul lui Ionuț și apelează. După câteva încercări, aude în receptor vocea răgușită, de nerecunoscut, a colegului său.

— Alo! Unde ești, bă, nenorocitule? zice.

— Mai trăiești, bă, tâmpitule, unde ai dispărut ca măgarul în ceață, ascultă-mă: trebuie să plec urgent la Bucale, e groasă rău cu Angela, cred că e răpită, nu știu, am nevoie de o mașină. Taică-tău n-ar vrea să-mi împrumute mașina lui până mâine seară? Plătesc.

Ionuț bâiguie ceva, cum că e în service, că nu știe, că nu crede că se poate ajunge la București, cel puțin nu în noaptea asta. Discută cu cineva, după care:

— Uite, Maz e lângă mine și zice că poate să meargă el cu tine. Ți-l dau. Hai, pa!

Mai bine. Yilmaz nu-i fricos.

— Care-i treaba, frate? Ți-a fugit gagică-ta cu un turc?

— Ai vrea tu!

Nu are timp să-i dea explicații la telefon. De fapt, nu are nicio idee ce va face când va ajunge în București. Numai simplul fapt de a sta acasă, așteptând nu se știe ce, îl înnebunește. Peste nici douăzeci de minute, Golful lui Maz oprește în fața Prefecturii. Maz se uită întrebător la el, ridicând din sprâncene.

— Îmi spui și mie ce s-a întâmplat, ca să nu mor prost?

Yilmaz nu a aflat deci de pasărea-om, spre surprinderea lui. Vivi scoate telefonul din buzunar și îi arată SMS-ul primit de la Angela. Mesajul era foarte lapidar, spunea doar atât: „ajut...". În atașament era o poză de interior, întunecoasă, încadrată oblic, se vedea că fusese făcută pe ascuns, în grabă, în care se vedea un fel de cioară monstruoasă, judecând după aripile negre de dinapoia membrelor superioare lungi și păroase și capul de lemurian.

Vivi se simte confortabil alături de Yilmaz Duru. Între cei doi colegi s-a creat un anumit gen de solidaritate născută din împrejurarea că și părinții lui Yilmaz s-au despărțit când Maz era încă în gimnaziu. Întors acasă, în Turcia, în urmă cu patru ani, Ibrahim Duru a cerut și a dobândit custodia fiului său, dar a consimțit să-l lase să locuiască unde dorește el. Maz a ales să rămână în România, cel puțin până la terminarea liceului. Planul lui, încă nemărturisit, e să facă și facultatea în România. În vacanțe se duce, totuși, să stea cu tatăl lui într-un orășel de lângă Ankara, de unde continuă să posteze pe Facebook selfieuri în oglinda din baie, la care primește sute de like-uri și inimioare roșii de la prietenii din România.

Surprins într-o astfel de vizită de curtoazie de rebeliunea militară din urmă cu un an, când s-a decretat starea de urgență și s-au închis aeroporturile, Yilmaz a coborât în stradă în prima noapte a evenimentelor și a început să filmeze cu telefonul tancurile care se deplasau încolonate spre Ankara. Clipurile lui au fost urmărite pe Youtube de acasă, dar și de serviciile turcești. Considerat suspect de autorități, îndată ce președintele a recăpătat puterea, Yilmaz a fost reținut timp de treizeci de zile, în arest. L-au salvat de la un proces sumar și, probabil, de la o condamnare sigură, faptul că era minor și teama autorităților turce de a nu se declanșa un scandal diplomatic cu un stat aliat, Yilmaz având și cetățenie română. Toate acestea s-au comentat îndelung la Focșani, iar colegiul Cuza i-a acordat, la întoarcerea în țară, o diplomă specială pentru activități extracurriculare, Maz devenind un fel de erou al luptei pentru libertate și democrație.

Acum, amândoi scrutează în tăcere întunericul. Liniile albe, întrerupte, ale marcajului, dispar sub roți cu o sută patruzeci de kilometri la oră. Nicio mașină nu vine din față. Când a ajuns la Slobozia Bradului, privind înapoi în oglinda retrovizoare, Maz vede îngrozit dealul de la Dumbrăveni, cu statuia lui Suvorov pe cal, aprins în urma lui: mii de faruri de mașini au transformat șoseaua dintre vii într-un fel de scurgere piroclastică incandescentă ce se prăvălește impetuos și incontrolabil spre câmpie. Yilmaz accelerează până ce simte că n-ar mai fi în stare să controleze mașina în viraje. În față se văd luminile din Râmnicu Sărat.

4. Să nu râvnești la bărbații vecinelor tale

La zece și jumătate, Iuliana a căzut moartă de oboseală în pat. Și-a spus mai întâi rugăciunile de seară, îngenuncheată în fața icoanei sfântului Mina, ocrotitorul păgubiților, trăgând cu ochiul în *Ceaslov,* acolo unde se mai încurca. Și-a adus o cană de apă la capul patului, a închis fereastra, pe care mai târziu a deschis-o la loc, nemaiputând suporta zăpușeala, apoi a închis-o la loc din cauza țânțarilor, a strâns pătura de pe pat și și-a potrivit perna la cap, nici prea jos, nici prea sus. S-a mai închinat o dată și s-a așezat în pat cuviincios, cu fața în sus și cu palmele împreunate pe piept. A închis ochii și s-a rugat încă o dată să plece de la ea gândurile rele și să-i vină somnul curând.

Încă o noapte de trândăvie, pentru care se mustră în sinea ei. Știe că și somnul e lăsat de la Dumnezeu pentru odihna oaselor celor ostenite de trudă, dar, ca orice lucru bun, trebuie doar gustat, nu abuzat de el. Nu-și poate găsi vinovăție aici, nu s-a cruțat niciodată de la muncă, și nu orice fel de muncă, ci toate corvezile gospodăriei, atât cele de femeie, cât și cele cuvenite bărbatului. Săpatul grădinii, primăvara și toamna, răsăditul legumelor, prășitul, stropitul viei, culesul porumbului. Pe de o parte. Pe de cea-

laltă, zugrăvitul prin casă o dată pe an, reparatul tâmplăriei, aspirat, spălat lenjeria, făcut mâncare, spălat vase. Toate astea, separat de slujba de la poștă, opt ore pe zi, timp în care străbate uneori și cincisprezece kilometri pe bicicletă, distribuind corespondența. A fost mult mai mult de muncă înainte, dar de vreo zece ani lumea nu-și mai trimite scrisori și felicitări de Crăciun, nici mandate și colete. Toate sunt cu rânduială de la Dumnezeu. Se gândește că, îmbătrânind, nici n-ar mai avea atâta putere să le facă pe toate ca pe vremuri. Acum, la momentul potrivit, a făcut Dumnezeu să apară internetul și firmele de curierat. Oamenii își comandă tot ce au nevoie de pe internet și le vine acasă cu plata ramburs.

Duminica dimineață, dascălul Adrian vine și deschide biserica, la ora șase, aprinde lumina în altar și trage clopotul electronic de se aude o jumătate de sat. Clopotul electronic este înregistrat pe CD și se repetă la nesfârșit, până când este oprit. Are o suită de șase sau șapte melodii, pe care le ia de la capăt, durează cinci minute totul. Dacă e iarnă, pornește căldura, biserica are centrală pe lemne, iar dacă e vară, dă drumul la aerul condiționat. La șapte sosește preotul paroh, părintele Vasile, care își îmbracă veșmintele și dă binecuvântarea pentru începerea utreniei. Atunci, Iuliana trebuie să fie pregătită, începe rolul ei. Cu liturghierul deschis pe stativul rotitor de la strană, la pagina „Psalmii utreniei", Iuliana rostește cu vocea ei limpede și muzicală stihurile scrise mărunt. Citește în grabă sau mai lent, uneori mai pune și ceva melodie, dar nu prea multă, că nu e cântare, după cum simte dacă pă-

rintele vrea să iuțească sau, dimpotrivă, să încetinească desfășurarea slujbei. În zilele de praznice mari, de exemplu, când vine multă lume cu pomelnice și lumânări la ușa proscomidiarului, e musai să le zică mai încet.

Un lucru nu înțelege Iuliana din desfășurarea slujbei, și după părerea ei este o greșeală tipiconală în Liturghier, dar o îndreaptă ea pe loc. Când ajunge la pasajul din Evanghelie despre convorbirea de la fântâna lui Iacob, dintre Iisus și femeia samarineancă, unde scrie: „Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate", Iuliana trebuie să joace până la capăt rolul samarinencei, de primitoare și vestitoare a lui Mesia, dar fără găleată cu apă în mână nu se poate. Așa că își aduce o găleată cu apă și o ține lângă picioarele ei, la strană. Iar când Mesia îi cere apă, ea nu-i mai răspunde cu insolență: „Doamne, nici găleată nu ai, şi fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apă?", ci, întinzându-i găleata, modifică ușor pericopa și zice: „Uite, Doamne, ai aici apă!". Popa Vasile, care stâlcește și el cuvintele din cauză că se grăbește cu slujba, nu a observat niciodată schimbarea, altfel ar fi lăudat-o pentru îndreptarea greșelii din carte.

Astăzi, adică ieri, că e trecut de miezul nopții, a fost zi lucrătoare. A colindat tot satul cu bicicleta, a mai avut de cărat și greutate în traistă, un plic gros pentru domnul Oscar. L-a plimbat degeaba cu ea, profesorul nu a fost de găsit. Pe seară a mai intrat o dată pe la cimitir, a dat de două sau de trei ori cu săpăliga de a retezat cele câteva buruieni care dăduseră colțul peste zi pe mormântul ei, și s-a întors acasă odată cu lăsarea întunericului. A des-

cuiat poarta, sunt două familii în curte și fiecare e cu cheia lui. Prima casă, imediat pe dreapta cum intri, e casa surorii ei, Maricica. Deși femeie măritată, cu bărbat lângă ea, casa Maricicăi nu arată așa de dichisită ca a Iulianei, care mărginește latura dinspre vest a curții, adică cea opusă intrării.

Iuliana se foiește în pat, nu poate să adoarmă. Inevitabil, ca de fiecare dată, rememorarea zilei trecute ajunge la un moment dat în același punct, momentul în care descuie poarta și dă cu ochii de casa Maricicăi. Gândurile astea, nenorocitele de gânduri, o însoțesc în patul ei în fiecare noapte. Nici nu-și mai aduce aminte de vremea în care adormea liniștită „ca un prunc". Cu cât își propune să le arunce peste umăr, la spate, cu atât gândurile se cuibăresc mai insistent sub frunte. Tot ce a agonisit pentru pacea minții, robotind până la uitarea de sine, din zori și până noaptea, se irosește în cele trei-patru ceasuri de chin și amărăciune, de când pune capul pe pernă și până adoarme, târziu, către ora două a dimineții.

Casa Maricicăi este pusă acolo și Iuliana este perfect conștientă de asta, cu voia lui Dumnezeu, pentru ca, de fiecare dată când iese și când intră în curte, un piron să fie bătut în crucea ei, în palmele și în tălpile ei. Iar pe floarea pironului scrie un nume, și numele este Ghiță. Ghiță, pe care și-l aduce aminte întocmai așa cum era în urmă cu douăzeci de ani, cu obrazul curat și neted, zvelt, fluierând la poarta ei „Hai, vino iar în gara noastră mică", și de la ale cărui sărutări își întorcea fața, oripilată.

O singură dată a izbutit Ghiță să o înghesuie într-un colț, atunci i-a prins fața în mâini și a obligat-o să-și des-

chidă gura. I-a ținut fălcile descleștate cu degetele lui mari. Cu palmele deschise o ținea de față, iar degetul mare de la mâna dreaptă i-l băgase în gură, îi pipăia cu el partea dinăuntru a obrajilor, degetul acela gros și murdar, cu pământ sub unghii, pe care sigur nu și-l spălase după ce... A simțit că i se întoarce stomacul pe dos și atunci a mușcat puternic, ca atunci când scotea cu lingura din oala cu supă o aripă întreagă de cocoș și voia să desfacă cele două oase mici de osul cel mare, de la îmbinare, de la zgârci, numai că de data asta avea în gură carne vie, nu fiartă. La tinerețe, dinții sunt însă ascuțiți și a simțit cum lama incisivilor de jos a pătruns între cele două falange ale degetului mare, cea cu unghia și cea care urmează. Nu a spart niciun os, nu, ci numai a despărțit, a retezat niște piele și niște zgârciuri și niște vene, îndeajuns ca să-i simtă pe cerul gurii sângele cald țâșnind în jeturi subțiri, a numărat trei jeturi: unu, doi, trei, până când Ghiță a slobozit primul răcnet de durere. Bărbatul și-a retras palmele însângerate de pe fața ei și, cu forța pe care i-au dat-o durerea și furia, a plesnit-o peste obraz cu atâta putere încât s-a izbit cu ceafa de perete. Simte și acum în memorie clătinarea aceea din creier, ca un clanc! Sinistru. A văzut, literalmente, stele verzi, încadrate într-o aureolă luminoasă, gălbuie, aureolă care a persistat toată noaptea care a urmat, până a doua zi dimineață, făcând-o să creadă că i s-au vătămat nervii văzului de la ceafă și va orbi. Nu a orbit. Ghiță, însă, nu a mai făcut armata, la armată nu ești primit dacă nu ai degetul mare de la mâna dreaptă, nu poți să tragi cu pușca. Șase luni după incidentul acela, Ghiță s-a însurat cu soră-sa, cu Maricica.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

După decesul părinților, survenit la șapte sau opt ani de la acele întâmplări, cele două surori și-au împărțit pe din două lotul de casă moștenit. Iuliana a rămas în casa părintească, iar Maricica și-a construit o casă pe partea ei. Neputând să-i acorde Iulianei o cale de acces la stradă, loturile fiind deja foarte înguste, cele două fete au convenit să împartă între ele curtea. Așa se face că Iuliana trece zilnic prin fața ferestrelor Maricicăi și prin fața ușilor ei, și tot de atâtea ori își aduce aminte de cumnatul pe care l-a schilodit.

Și, pentru că osânda asta nu a fost de ajuns, Dumnezeu a rânduit încă și mai mult. A trimis asupra sufletului Iulianei, în loc de duhul pocăinței, duhul preacurviei. Cu trecerea timpului, Iuliana vede cum hotărârea ei, pe care și-a impus-o ca ispășire, de a nu mai primi niciodată în viața ei vreun bărbat, devine din ce în ce mai greu de dus. Simte câteodată o sfâșiere, un pumnal care îi străpunge coșul pieptului, printre coaste, în partea dreaptă, sub sân. Cineva i-a zis să se caute la doctor, că ar avea angină la inimă. Dar ea știe că nu e de la inimă, ci de la suflet. Sufletul ei bolește. Îl spiona pe Ghiță din dosul perdelei de la bucătărie, cum se rade la oglinda de la baie, vedea cum își ține mașina de ras cu degetul acela bont al mâinii drepte, și se gândea cum ar fi să încerce iar să i-l bage în gură, așa, scurtat și rotund la vârf cum îl are. Se cutremura de rușine și scârbă la gândul acesta, dar gândul porcesc se întorcea la ea din nou, și mai puternic, mai apăsător, noaptea.

S-a spovedit, a făcut pomeni, a mers la mănăstiri și la duhovnici renumiți. A citit zi de zi, un an întreg, acatistul sfintei Iuliana, fecioara tăiată în două cu sabia la optsprezece ani, pentru că a refuzat să se mărite cu un păgân bogat. An după an s-au scurs așa, într-un chin fără sfârșit, cincisprezece ani mucenicești, în care lacrimile scurse în nopți nedormite i-au sculptat pe obraji șanțuri adânci. A crezut, la un moment dat, că pedeapsa ei se apropie de un sfârșit. Încetul cu încetul, imaginea lui Ghiță, rânjind sarcastic în pragul casei, căci cumnatul și-a dat destul de repede seama că este filat din spatele perdelei, cu gânduri perverse, n-a mai urmărit-o nopțile. Nu se mai simțea umilită, stânjenită, vinovată. Putea, în sfârșit, să dea mulțumire lui Dumnezeu și sfintei Iuliana pentru izbăvire. Când, în urmă cu cinci ani, Oscar Adamescu s-a mutat în sat. Putea să jure că este prea bătrână pentru asta. Dar nu. Profesorul, împreună cu nevasta și cu fetița lui, care pe vremea aceea era în ultimul an de gimnaziu, își construise casă la marginea satului, chiar pe dreapta cum intri dinspre Focșani. La un an după ce s-au mutat, nevasta l-a părăsit, a plecat cu altul, iar el a rămas să-și crească singur fetița. Iuliana, care o privea cu simpatie pe Angela, a simțit la un moment dat o strângere de inimă, o remușcare că și-a irosit viața fără să știe ce înseamnă a face un copil, a-l crește pentru a se bucura de el și a-l avea alături la bătrânețe.

Invidie, și-a zis, speriată, din nou. Dar era altceva, mult mai grav. Căpătând, în urma susținutelor lecturi din Pateric, iscusința autoanalizei, Iuliana a descoperit curând adevăratul gând care rodea la temeliile sufletului ei: prea-

curvia. Se gândea pe sine în locul mamei Angelei, adică, ceea ce era inavuabil, inadmisibil, soția lui Adamescu. Noua ispită pe care necuratul i-o întinsese, lațul în care și-a prins din nou glezna, era cu mult mai rușinoasă decât prima. Când l-a mușcat pe Ghiță de deget, amândoi erau tineri și necugetați. Acum, însă, era găină bătrână. Nici nu sunt de-o seamă, profesorul fiind cu vreo zece ani mai tânăr decât ea, și nici de-o teapă, fiindcă el este om cu carte.

De un an de zile, Iuliana se foiește în patul său, udându-și perna cu transpirație rece, trei ore înainte să adoarmă. Un somn greu, dureros, din care se scoală cu dureri de cap. Mintea ei țese noapte de noapte întâmplări inexistente, cuvinte nerostite către bărbatul care habar nu are în ce depresie adâncă a adus-o, fără voia lui. Pe la ora trei dimineața, când zorii zilei încă nu se întrezăresc la răsărit, deasupra crângului Petrești, rugăciunile ei sunt în cele din urmă auzite. Gândul cel bun, venit de la Dumnezeu, care desființează două păcate groaznice: invidia și preacurvia, și le transformă în jertfă bine-plăcută, îi coboară chiar atunci în suflet, ca o lumină. Preotul cel tânăr, tenorul, îi șoptise mai demult în taină că Mesia trebuie să vină și își caută mireasă. Știa Iuliana o fecioară frumoasă, virtuoasă? O, da! Știa!

În clipa aceea, când geamul Iulianei zboară deodată în țăndări și un braț lung, subțire și păros, care îi aduce aminte de un braț de maimuță, așa cum a văzut ea la Zoo la Băneasa în urmă cu doi ani, se strecoară printre cioburi și deschide zăvorul cercevelei, rotind cremonul spre stânga,

în clipa aceea Iuliana vede limpede cine trebuie să fie mireasa Celui Ales. Ceea ce se petrece pe urmă, o aduce în pragul extazului. Strigătul de uimire al Iulianei este auzit, probabil, dincolo de marginile satului, și cu siguranță în casa surorii sale, trezindu-l din somnul său adânc pe cumnatul Ghiță.

5. Regele a ales

La ora două după miezul nopții, Oscar este tranchilizat, radiografiat și așezat în pat, în secția Ortopedie, cu mâna stângă în ghips până la umăr. Trezit ca după o beție, se uită dezorientat în jur, încercând să-și amintească unde se află. Mâna stângă este imobilă, un pansament îi acoperă ochiul stâng și jumătate din față, de la bărbie până în creștetul capului. Își caută în buzunare mobilul, lucru extrem de dureros de realizat numai cu mâna dreaptă, deoarece la orice mișcare simte junghiuri ascuțite în coaste. Oftează ușurat: tocmai aude un ton de apel, numai că telefonul se află în buzunarul din stânga-spate al pantalonilor. Câtă vreme are mobilul la el, încă mai deține controlul. Se opintește cu călcâiele în saltea și începe o mișcare dureroasă de răsucire, milimetru cu milimetru, până ce reușește să atingă telefonul, cu vârful degetului mijlociu, prin pânza groasă de denim a blugilor. În acest moment, Adamescu regretă sincer că nu s-a dezbărat de obiceiul din studenție de a purta blugi scorțoși în toate ocaziile. Dacă cel puțin ar putea striga după ajutor, l-ar auzi asistenta și ar ruga-o să vină să-l ajute, dar gura îi este imobilizată și simte un corp străin cum îi presează limba de cerul gurii. Tot ce poate să facă e să scoată niște

gemete scremute, cât poate de tare, până ce durerea violentă din piept îl face să-și piardă cunoștința.

Când își revine, constată că telefonul, ajuns într-o poziție favorabilă și, probabil, ajutat și de relaxarea piciorului, i-a alunecat singur din buzunar și a căzut în pat. Cu un ultim elan, se răsucește dintr-o singură mișcare pe partea stângă, până ce mâna ruptă aproape că-i e prinsă sub el, ceea ce-l face să scoată pe nas un fel de muget de durere. Telefonul este însă în mâna lui dreaptă. Se roagă să mai aibă suficientă baterie. Cu cincisprezece la sută, ar putea să dea vreo două mesaje și să mai facă și trei sau patru apeluri. Se uită la jurnal: șapte apeluri pierdute de la Vivi Nedelcu, elevul dintr-a doișpea A, cel care a făcut-o pe Angela de o sută de ori să plângă și a dus-o până la marginile disperării, încât a fost la un pas de a pierde bacul din cauza nopților nedormite în care a bocit. Imaturitatea afectivă specifică adolescenței poate face ca între doi îndrăgostiți să se dezvolte o relație mai furtunoasă, marcată de certuri și de împăcări, dar parcă între fiica lui și acest golănaș de cartier, care pare interesat mai mult de pectorali și de bicepși, pe care și-i fotografiază din toate pozițiile, joaca asta de-a iubirea, acest „te iubesc, ba nu te iubesc" nu mai ajunge la un sfârșit. Decât unul singur. Și i l-a spus Angelei de o mie de ori: „lasă-l naibii pe idiot, o să te facă să suferi toată viața".

— Ce-o fi având să-mi spună, măgarul, de a fost așa de insistent? murmură Oscar și continuă să citească mesajele primite, și atunci deschide SMS-ul Angelei, cu textul „ajut..." și fotografia atașată, din care nu înțelege mai

nimic, pare o scenă dintr-un film de la Hollywood. Vrea să o sune, apoi își amintește că nu poate vorbi și oricum e ora două și jumătate noaptea, așa că renunță pentru moment. Fiind totuși mult prea afectat și îngrijorat de toate întâmplările astea și vrând să se asigure că Angela nu a pățit ceva, formează, în cele din urmă, numărul ei și apelează. Mesajul robotului „telefonul este închis sau nu se află în aria de acoperire" abia acum îl neliniștește și simte cum adrenalina îi inundă venele.

Caută atunci febril numărul lui Vivi. Băiatul răspunde pe loc, dar cum profesorul are gura încleștată, nu poate pronunța nimic, decât acel mormăit care poate însemna orice. Cu toate acestea, Vivi se pare că a înțeles ceea ce trebuie, căci continuă să vorbească de unul singur: „Domnule Adamescu, mă auziți, da? Știu că sunteți la spital. Eu sunt acum în București, cu Yilmaz, știți, colegul, cu mașina lui, sunt aproape de Angela, de garsoniera Angelei, vreau să spun. Am primit un mesaj de la ea, să mă duc urgent, are ceva... nu, nu e nimic grav, stați liniștit... se vede ceva în poza ei, asta am văzut și eu cu ochii mei în Focșani, în noaptea asta, e ca un fel de maimuță mutant care zboară, dar care mie nu mi-a făcut rău. Cred că nici Angelei nu i-a făcut niciun rău, poate că doar e curioasă, nu știu, cred că are, totuși, legătură cu șanțul ăla care a apărut în Focșani. Până acum, în București totul pare normal, numai că am văzut ceva mișcări de trupe, dar e întuneric. Să ne vedem cu bine, sănătoși. De aceea v-am sunat, să știți că fata dumneavoastră e în siguranță, adică va fi când o să ajung eu la ea. Vă țin la curent. Cu respect".

— E beat ca un porc, dar uite că îi poartă de grijă. Cât de inconștient am putut să fiu, își zice Oscar după ce Vivi sfârșește conversația, încât să o implic pe Angela în tot acest rahat cu descântece și vrăjitori în care m-am băgat singur, din cauza ignoranței și lașității. N-am să mi-o iert niciodată dacă biata de ea va suferi cel mai mic rău datorită istoriei ăsteia.

Oscar nu poate nici acum să înțeleagă cum de i-a venit geniala idee de a-i lăsa Angelei cartea aceea blestemată. După ce au plecat amândoi de la cafeneaua de pe Șelari și au trecut pe la un mall, unde au făcut câteva cumpărături, au mers la Angela acasă, locuiește cu chirie într-o garsonieră, pe Virtuții. La mall, ușile se deschid în mod normal singure, dar când au fost ei erau defecte și atunci a trebuit să intre pe ușa de rezervă, care se deschide cu mâner. În pragul ușii s-au întâlnit cu individul acela bărbos, cel cu sarea în bucate. „Dă-mi cartea", a zis din nou bărbosul. „Nu-ți dau nicio carte, am cumpărat-o, am și bon fiscal. Și nu te mai ține după mine, c-am să chem poliția". Bărbosul nu a părut deloc impresionat de amenințarea cu poliția și s-a așezat în fața ușii, cu mâna întinsă. „E a mea", a zis, „mi-a fost furată. Ticălosul de Catz, fie-i pomenirea veșnică în iad, mi-a furat-o".

Oscar nu este însă omul care să se lase ușor intimidat, a trebuit să-și educe dârzenia în mulții ani de predat la catedră, când este obligat să se impună prin prestanță și demnitate în fața unei clase de treizeci de adolescenți răzvrătiți, care atât așteaptă, cel mai mic semn de slăbiciune, ca să-i submineze autoritatea.

Cartea a rămas la Angela de atunci, asta a fost greșeala de neiertat pe care a făcut-o, faptul că și-a imaginat că individul acela care l-a urmărit până la mall va fi atât de fraier încât să nu se țină mai departe după el și să afle unde locuiește Angela. Care va fi o victimă cu mult mai ușoară, și pe care perversul o va șicana până când fata va ceda nervos. Dacă obsedatul a continuat într-adevăr s-o agreseze pe Angela, cel mai bun lucru pe care ar fi trebuit să-l facă fata ar fi fost să anunțe poliția, și eventual să-i trimită cartea prin poștă la Focșani. Așa ar fi procedat el, dacă era în locul ei. Singura explicație logică ar fi că Angela chiar așa a făcut, i-a trimis cartea prin poștă, de aceea l-a sunat Iuliana ieri.

Până în zori nu par să fie mai mult de două-trei ore, deja cerul a început să se lumineze la răsărit. Partea proastă e că medicul va veni abia la ora nouă, apoi vizita în salon, după care formele de externare pot să mai dureze și ele alte două-trei ore, asta înseamnă că până pe la prânz sunt slabe speranțe să poată ieși de aici. Trebuie neapărat să acționeze repede. Oscar face câteva mișcări de probă. Îl ține un pic în piept, dar numai când respiră adânc, probabil că are niște coaste rupte, dar asta nu-l împiedică la mers. Dacă ar putea să iasă acum din spital, până la București ar face trei ore cu mașina și atunci ar avea șansa de a o mai găsi pe Angela acasă. Dar asta numai cu condiția să plece acum.

Își coboară mai întâi un picior din pat, cu care bâjbâie în jur, în căutarea papucului. Cu mâna dreaptă ancorat ferm de traversa patului, basculează în jurul cotului mâinii

drepte, sprijinit în saltea, și aterizează în genunchi și în frunte, gemând de durere. Nu, este prematur să plece din spital. Nu are suficientă forță în mușchii pieptului și nu este în stare să deschidă nicio ușă și, colac peste pupăză, și-a făcut și un cucui. Își așează genunchiul stâng în podea și, cu mâna dreaptă, agățată în continuare de marginea patului, încearcă să se ridice în picioare. Privește în jur. În semiîntunericul salonului zărește încă un pat în afară de al său, în care doarme cineva. Colegul de cameră, a cărui față nu o poate vedea, fiindcă omul își ține antebrațul drept peste ochi, are un picior în ghips, suspendat cu un scripete. Pe noptieră vede câteva pastile, așezate într-o grămăjoară, un formular completat cu un scris mărunt și un măr din care mușcase o singură dată.

Un sentiment insuportabil de rușine, izvorât dintr-un gând cu totul nou, bizar și inexplicabil, răsare în mintea lui Adamescu. Este remușcarea. Nu există nicio urmă de îndoială, sexualitatea lui a fost o imensă derută, care a așezat mai presus de scopul rațional al vieții jocul aberant al hazardului, aventurile egoiste de o noapte. Deoarece instinctul sexual este mult mai presus de voința lui.

Gândurile se iscă în mintea lui Adamescu de parcă ar fi aduse de vântul de la Răsărit, care aduce gerul. Reproșurile se adună în mintea lui, îndreptându-se către o concluzie aspră, dar inevitabilă. Adamescu se simte, la finele acestui fulgerător dar esențial examen de conștiință, vinovat. Vinovat de a se fi făcut, prin conceperea și nașterea Angelei, părtaș nedreptății ontologice care este sexualitatea omenească. Se simte vinovat de a fi făcut sex sălbatic

cu Patricia, asistenta sa de la seminarul de Rețelistică, pe dalele reci de gresie ale laboratorului din Decanat, printre servere și cabluri de rețea.

În chiar momentul în care el s-a întors cu fața în sus, încă scuturat de spasme, unul dintre spermatozoizii săi atingea ovocitul, producând o microscopică și nedureroasă fisură în învelișul membranei celulare, fisură prin care și-a deșertat materialul genetic în citoplasma hrănitoare și maternă. Ce a urmat după aceea, el nu are de unde să știe, căci a fost un mecanism automat, care, odată declanșat, s-a derulat cu precizia și determinarea unui ceas. După un minut, când respirația lui Oscar încă nu se domolise complet, iar bătăile inimii lui depășeau încă suta pe minut, nucleul spermatozoidului se contopise deja cu nucleul ovulului. Când Oscar se ștergea cu prosopul, iar Patricia își trăgea dresurile pe picioare, endometrul se cutase și învelise cu un fel de plapumă moale zigotul, în nucleul căruia un număr de patruzeci și șase de cromozomi XX pulsau, încolăciți ca niște șerpișori.

Se simte vinovat și pentru multe alte nebunii, dar asta a fost de departe cea mai grozavă dintre ele, pentru că din coliziunea asta a lor, căci a fost ca și cum două mașini de curse s-au făcut praf din cauza neatenției piloților, ei bine, în climaxul acestui accident petrecut în laboratorul de informatică, a fost concepută Angela, fructul amar al nebuniei sale. Concepută pentru nefericire, ca toți oamenii de altfel, dar o nefericire care îi depășește însutit puterea ei de a suporta.

În clipa în care profesorul face o ultimă sforțare pentru a se ridica în picioare, geamul rezervei sare în țăndări cu

o bufnitură și un curent rece de aer umflă perdeaua. Prin cerceveaua goală vede cu stupoare o mână lungă și păroasă, ca de urangutan, adunând cu grijă cioburile, atârnând în profilul canatului și, apoi, un trup care se străduiește să intre înăuntru. După câteva contorsionări, creatura sare pe podeaua acoperită cu linoleum, cu un zgomot surd, atenuat, ca și cum ar fi fost încălțată cu târlici de pâslă și începe să-și rotească pavilioanele urechilor de jur împrejur. Niște urechi mari și ascuțite cât palmele lui Oscar ținute căuș. Explorarea lor circulară se oprește instantaneu în clipa în care ceva infinitezimal, poate o bătaie de inimă sau tremurul pleoapelor, trădează omul care își ține respirația, înlemnit de groază. Capul încadrat de urechile de porc întoarce atunci către profesor un rât cu două nări dispuse frontal și doi ochi exoftalmici, cu pupile negre, rotunde, cu irisul cafeniu, care se afundă în orbite la fiecare clipire. Fața animalului, lipsită de păr, are totuși ceva omenesc, o sclipire de inteligență și o curiozitate rece în privire, dar totodată ceva străin, atavic, nepotrivit cu locul acesta și cu timpul prezent.

În cârca ptero-lemurianului se vede, în penumbra din salon, tresărind cu timiditate, o mogâldeață agățată strâns de blana încâlcită. Animalul își îndreaptă coloana și se ridică pe picioarele din spate, dezvăluind o statură impozantă, de aproape trei metri înălțime, totuși suplă. O epidermă cutată atârnă între brațe, trunchi și picioare și, cu excepția acestei parașute la purtător, corpul lui este acoperit de blana maronie, scurtă și deasă. Mogâldeața din spinarea maimuței bipede își dă drumul și aterizează cu

picioarele pe pardoseală, prilej cu care Oscar constată, siderat, că este vorba despre poștărița satului, Iuliana în persoană. Îndată ce s-a dat jos, poștărița încearcă să se ascundă, sfioasă, în spatele struțocămilei, dar aceasta o împinge cu delicatețe în față, folosindu-și membrul anterior. Cu mâinile în poală și cu capul în jos, vizibil emoționată, femeia nu scoate niciun cuvânt vreme de aproape o jumătate de minut. Într-un târziu, urmare a unui nou impuls primit din spate de la cel care pare să fie mentorul ei, Iuliana își drege vocea și îngaimă:

— Domnule Adamescu, Domnul și Stăpânul meu, Cel-Care-Trebuie-Să-Vină, Regele Lumii Ymon-Ra, îți face onoarea de a-ți cere mâna fiicei tale, prințesa Angela!

Hominidul își întinde în clipa următoare mâinile spre el și atunci un pliu tegumentar, ca o pelerină din piele sau ca o aripă membranoasă de liliac, inserată între membre și trup, se desface și îl învăluie ca un giulgiu pe Oscar Adamescu. Anesteziat la subsuoara ptero-lemurianului, profesorul nu știe că este luat în zbor și dus în noapte spre cuibul subteran, unde niciodată nu a pătruns vreo rază de soare.

6. Un logo pentru mâna stângă

În garsoniera de la etajul trei, toți pereții sunt interiori, în afară de cel dinspre răsărit, care nu e, de fapt, perete, ci un ansamblu vitrat. Fereastra în trei canate și ușa de balcon alăturată, dau într-un balcon închis cu termopan, care ocupă întreaga lățime a camerei, cu vedere înspre părculețul dintre blocuri. Angela stă răsturnată pe spate într-un scaun ergonomic, cu o pereche de căști în urechi, având picioarele încrucișate pe masa plină de cărți și de caiete. Pe monitorul panoramic al PC-ului, doar în alb și negru și, uneori, cu pete de sânge, se succed unul după altul videoclipurile unor trupe Death Metal cu nume sugestiv: Entombed, Decapitation sau poate Possesed, dacă nu cumva Dismember sau Autopsy. Angela își dă unghiile cu lac. Negru, firește.

În dreapta ecranului este deschisă o fereastră îngustă de *chat*, unde se succed mesajele a vreo zece prieteni, destul de rapid, în orice caz prea rapid pentru ca Angela să le poată răspunde la toate. Din când în când, lasă pensula jos din mâna dreaptă în sticluța de lac, își trage tastatura în brațe și tastează cu buricele degetelor, atentă să nu atingă nimic cu vârful unghiilor. Către miezul nopții, mesajele încep să se rărească, după care încetează cu de-

săvârșire. Angela își inspectează cu un ochi critic unghiile, răschirându-și degetele ambelor mâini în fața ochilor, prilej cu care privirea îi cade asupra tatuajului care îi acoperă toată fața internă a antebrațului stâng. Logo-ul trupei suedeze Bloodbath, litere ascuțite, roșii, pe fond negru, din care se preling șiroaie de sânge, i s-a părut și ei la început puțin cam exagerat de morbid, dar apoi s-a obișnuit cu el.

Își amintește ziua când și l-a comandat, intrase însoțită de tăticul ei în micul atelier de tatuaje de la parterul unui bloc de pe I. C. Brătianu. Era la mare, în Constanța, după ce aflase rezultatul la admiterea la facultate. Voia să arate cuiva de meserie pavilionul urechii drepte, un pic inflamat după ce, cu o săptămână înainte, își împușcase în el doi cercelușI de argint cu pietricică, într-un magazin de bijuterii din Focșani. Oscar a intrat și el înăuntru. În atelierul de tatuaje, era o atmosferă foarte dark, multe desene stilizate pe pereți, era și un fel de parfum ezoteric acolo, iar un tânăr cu barbă stătea într-un scaun rabatabil, ca de dentist, în timp ce o femeie lucra pe brațul lui.

Cineva, alt tânăr cu barbă neagră, al cărei vârf ascuțit era întors în sus, într-un mod provocator, s-a apropiat de ea și a întrebat-o, zâmbind prietenos, ce dorește, apoi s-a uitat la urechea ei, de departe, și i-a spus că e normal, nu are nimic, o să-i treacă. A fost atât de impresionată de atmosfera aceea degajată, de muzica rock ce se auzea în surdină, de client și de tot ce era acolo, încât și-a dorit foarte mult să facă și ea parte din lumea lor. Rockerii sunt, în fond, în ciuda aparenței lor sfidătoare, persoane foarte

degajate, prietenoase, fără ifose. A întrebat cât ar costa un tatuaj, apoi tânărul acela a întrebat-o ce fel, ea a zis că unul obișnuit, nu e hotărâtă de care. Oscar s-a temut să nu fie vreo mie de euro, nu avea atâția bani, dar a fost doar o mie de lei. Nu putea să-i refuze Angelei nicio rugăminte, din cele rezonabile, firește, dar Angela știa prea bine care sunt limitele financiare ale tatălui ei, așa că și-a ales unul nu foarte mare, ceva care să-i acopere fața interioară a antebrațului stâng, acolo unde sunt venele care se văd de obicei tăiate la sinucigași. Tânărul acela i-a luat brațul între palme și i l-a cercetat, a văzut cicatricile și n-a zis nimic, doar că i-a strâns cu putere mâna între palmele lui. Va face în așa fel să nu se mai observe nimic, și-a zis. A programat-o chiar pentru seara aceea, de la ora zece.

Oscar s-a temut tot timpul pentru Angela, practic s-a temut în fiecare zi lăsată de Dumnezeu de atunci, de când l-a sunat la unu noaptea din cabana Postăvaru. Era în clasa a șaptea și plecase în excursie de sfârșit de an școlar cu toată clasa, inclusiv diriginta. I-a șoptit într-un mod aproape neinteligibil, printre dinți, că vrea să se omoare. Era singură în camera din cabană, cu ușa încuiată pe dinăuntru și nimic de pe lumea asta nu prevestise așa ceva. Dar ce ai, Angela, ce s-a întâmplat, hai să stăm de vorbă, a început Oscar să se roage de ea, disperat. Atunci fata i-a închis telefonul, l-a închis de tot sau l-a trântit de perete, încât n-a mai putut s-o apeleze. Zicea „abonatul Vodafone are telefonul închis sau nu se află în aria de acoperire".

Patricia a început pe loc să se agite ca nebuna, și era și normal, orice mamă ar fi făcut asta, numai că agitația ei

s-a îndreptat într-o direcție greșită, nu una constructivă. Tu ești vinovat, zbiera către bărbatul ei, nu te-ai îngrijit deloc de copil, nu ți-a păsat, ai lăsat-o să se înhăiteze cu toți derbedeii, și uite unde ai adus-o. Ba tu, a venit imediat replica lui Adamescu, tu ești cea care ai adus-o în pragul disperării, din cauza stilului tău autoritar, tu i-ai jignit prietenii, ai umilit-o în fața lor, ai expus-o glumelor colegilor, care o batjocoresc din cauză că-i timidă și nesociabilă. Din cauza ta, numai a ta!

Nu exista atunci serviciul de urgențe unu-unu-doi sau poate că exista, dar erau mult prea terorizați amândoi de pericolul iminent, așa că au căutat ca disperații prin agende vreun număr de telefon al colegilor sau al dirigintei, sau al vreunui părinte, oricine, dar minutele treceau fără să găsească nimic. Au sunat la recepția cabanei, dar la acel telefon nu răspundea nimeni, niciodată. Oscar se gândea să se suie în mașină și să plece la unu noaptea în Bucegi, când, la un moment dat, a sunat telefonul. Patricia a acceptat convorbirea cu o figură de om mort. La telefon, Angela. Ca și când nimic deosebit nu se întâmplase, fata lor întrebase răstit: dar ce-aveți, ce mă tot sunați într-una?

N-au putut să afle niciodată motivul pentru care s-a încuiat atunci în cameră și a zis că vrea să se omoare. Au tratat incidentul ca pe o glumă sau, în orice caz, ca pe un episod trecător și au așteptat să se vindece de la sine.

Câțiva ani mai târziu, când Angela chiar și-a tăiat venele, Oscar a rememorat istoricul relațiilor dintre ei trei și a constatat că mai niciodată nu a putut da un diagnostic precis tulburărilor din familia sa. Patricia era despotică,

Patricia îi interzicea să iasă cu prietenii, Patricia o obliga să fie la nouă seara acasă, n-o lăsa în excursii, la mare, la munte, la concerte, astea erau explicațiile oferite de Angela, dacă o întreba. Consilierul psihologic și diriginta i-au băgat în cap că are depresie. Asta e o tâmpenie, urla Patricia, n-are nicio depresie, pur și simplu are un anturaj prost, are nevoie să stea mai mult în sânul familiei, a ajuns o vagaboandă, o descreierată, n-o să aibă niciun viitor, nici măcar nu sunt sigură că va lua bacul. Scandalul dintre cele două femei din viața sa începea cu regularitate la zece noaptea și se întindea, cu mici pauze, până pe la două sau trei dimineața. Ceea ce o scotea din minți pe Patricia era faptul că Angela, în loc să învețe, pierdea nopțile pe *chat* cu nu știu cine, cu toți derbedeii. Nu sunt derbedei, țipa Angela, deznădăjduită, nu le mai zice derbedei!

Pe Oscar, țipetele astea, lacrimile din ochii Angelei, deznădejdea cu care fata lui își privea viitorul, îl scoteau din minți, dar se temea să intervină între mamă și fiică, pentru că imediat Patricia se întorcea împotriva lui, ca o tigroaică. Patricia avea tehnică, era expertă în mânuirea armelor psihologice. Intuia extrem de repede punctele slabe, cum ar fi dragostea Angelei pentru Vivi, și lovea exact acolo. Taică-său e alcoolic, maică-sa e curvă, Vivi e un derbedeu, un vagabond fără căpătâi. Oscar a tot sperat că fata, depășind vârsta ingrată a adolescenței, va căpăta echilibrul și înțelepciunea pentru a face față mizeriilor, dar se întreba, totodată, ce fel de viață mai e și asta, dacă chiar merita ca fata lui să suporte așa ceva. Căuta în minte soluții extreme de salvare, se gândea tot mai des la o des-

părțire de Patricia, toată dificultatea fiind în găsirea unui cămin separat.

Suferințele Angelei, chiar denumite confuz „depresie", nu erau însă deloc închipuite, ci cât se poate de reale. Fata nu mai mânca, se topea văzând cu ochii, încât profesorii se temeau că se va prăbuși din picioare, literalmente, când o scoteau la tablă. Izolată în lumea ei tenebroasă, înconjurată de simboluri păgâne, de muzică, în fond, de calitate, dar ale cărei mesaje, pe care le înțelegea foarte bine, căci stăpânea engleza aproape la perfecție, se învârteau în sfera de idei a mormintelor, cadavrelor, sângelui și celelalte înrudite, Angela a fost în cele din urmă la un pas de a-și pune amenințările în practică. În vacanța dintre clasele a unsprezecea și a douăsprezecea, după un ultim scandal avut cu mama ei, Angela s-a închis în baie și a refuzat să mai răspundă. Patricia, înnebunită de furie, după o oră și jumătate de rugăminți, urlete și bătăi cu pumnii și picioarele în ușă, a reușit în cele din urmă să spargă broasca de la ușă și a dat peste Angela, ghemuită în cabina de duș, năclăită toată de sânge. Își crestase venele cu o lamă de ras.

Din fericire, rănile nu au fost profunde și sângerarea s-a oprit singură după un timp, totuși, fata era într-o stare semiletargică. Au chemat SMURD-ul, au dus-o la spitalul de urgență, au urmat transfuzii, convalescența și consilierea psihologică. Toată tevatura asta a durat aproape patru luni de zile, la capătul cărora Angela parcă s-a trezit dintr-un somn adânc, plin de coșmaruri. Iar prima schimbare notabilă în viața ei, pe care a remarcat-o la trezire, a

fost absența Patriciei. În urma unor discuții principiale avute cu Adamescu, pe tema carierei sale universitare întrerupte vreme de șapte ani, și fructificând oportunitatea apariției unui post vacant de asistent universitar la Automatică, Patricia s-a decis să participe la concursul organizat pentru ocuparea acelui post. Fie din cauza bagajului său solid de cunoștințe, fie din cauza acatistului sfântului Patrick, ocrotitorul Irlandei, pe care Oscar l-a citit în ajunul examenului, Patricia a câștigat concursul și, la începutul anului școlar următor, s-a mutat la București, într-un apartament închiriat, și s-a prezentat la catedră. Cu o întârziere de o lună, la rândul ei, și Angela s-a prezentat la școala ei, Colegiul Național Alexandru Ioan Cuza. Trecuse în clasa a douăsprezecea.

7. Originea speciilor

Black is the soul that's led astray
You're leading me to places I can never follow
Happiness is found in the darkest ways

Angela fredonează, căscând discret, melodia *Black is the Soul* a trupei Korn. Pe Facebook, noutățile vin tot mai rar, așa că se pregătește să-și închidă laptopul, dar se oprește la jumătatea gestului când vede apariția pe monitor a unui videoclip transmis de Vivi. La început crede că este o făcătură regizată, preluată de pe Youtube, dar Facebook-ul nu poate fi păcălit, aceea a fost o transmisie live. În lumina galbenă a becurilor de pe Bulevardul București, cum mergi spre Sud, prin dreptul bisericuței de lemn din curtea unității militare, un dragon vine de undeva de sus și coboară în zbor lin până aproape de pământ. Vivi a început filmarea când dragonul era la vreo zece metri în aer și se uita la el cu ochi rotunzi, ca de om, după aceea a coborât pe trotuar și a început să meargă în două picioare. Totuși, nu era un dragon adevărat, conchide Angela, pentru că nu avea coadă, este știut că dragonii au coadă terminată în săgeată, ca scorpionii. Tocmai datorită cozii, dragonii pot zbura. Coada e un fel de contragreutate și

ajută la viraje în aer, fără coadă nu pot să-și păstreze echilibrul în aer.

Angela scoate pila din trusa de unghii și începe să lucreze la degetele mâinii stângi. „Și nici nu are șase membre", continuă ea în gând, „dragonii au patru picioare și două aripi, ăsta de la Focșani e un dragon neterminat, are numai patru membre, practic îi lipsește ceva. Știu ce, aripile sunt ca la lilieci, lipite de mâini și picioare".

În timp ce imaginile postate de Vivi se derulează în reluare, Angela deschide blogul în care își nota jurnalul ei zilnic și începe să tasteze, de data asta normal, cu vârfurile degetelor, lacul de unghii fiind deja uscat:

„Vineri, 4 august

Azi am avut parte de o zi bună. Mi-au intrat banii pe card. Am cumpărat bilete la festivalul de rock de la Sibiu, pe 21 august, pentru mine și Vivi, când vine Lake of Tiers. O să dormim în cort, la Ocna Sibiului, ca de obicei. Enervant, insuportabil de cald, dar asta este. N-am bani de hotel și, oricum, e full peste tot. Vine și tata. La sfârșit urcăm pe Moldoveanu, ca în fiecare an.

Acum văd că Vivi a pus pe Youtube un filmuleț cu un așa-zis dragon, dar nu e dragon pentru că:

1) nu are coadă;

2) nu are aripi separate;

3) nu are cap de dinozaur, ci de maimuță bulbucată;

4) nu are solzi, ci păr, și orice puști de șapte ani știe că dragonii sunt reptile, nu mamifere.

Sunt aproape sigură că ceea ce s-a văzut în filmarea lui Vivi este un lemurian din generația a patra, după teoria lui madame Blavatsky, pentru că:

a) este mai înalt decât oamenii, aproape dublu;

b) trăiește în întuneric, pentru că are ochii ăia imenși;

c) face sex ca și oamenii, pentru că ăstuia i se vedeau organele genitale, și se știe că primele trei specii de lemurieni fac ouă, numai a patra, din care se trag locuitorii Atlantidei, se înmulțesc prin pui vii. Sunt aproape sigură că e așa, pot să pun pariu pe un tricou original Tarja Turunen că sunt debili mintal, nu vorbesc, dar sunt excepționali telepați.

Btw, asta îmi aduce aminte de dobitocul de Thot, cu care m-am contrazis chiar ieri: cică oamenii uriași ar fi trăit pe vremea dinozaurilor, zice el. Inexact. Lemurienii au devenit oameni abia în urmă cu trei milioane de ani, când au trecut în rândul mamiferelor. Or, la vremea aceea nu mai existau dinozauri. Până atunci făceau ouă, ca păsările. Ergo, nu erau oameni. Și după aia, e discutabil dacă pot fi considerați oameni. Abia atlanții au devenit ființe inteligente, au avut cultură și au studiat matematica.

Dar ce să ceri de la un dobitoc. I-am zis: mă, *Clavicula* aia e a lui tata, dacă vrei du-te și ia-ți alta de la Curtea Veche, mai are, știu sigur, l-am întrebat eu pe Liviu Bacalbașa cât de rară e *Cheia lui Solomon* pe care o am eu, și mi-a zis că mai sunt vreo trei exemplare cunoscute, chiar el mai are una. L-am întrebat și cât costă, și ce să vezi, mi-a zis că peste o sută de milioane s-a licitat una anul trecut, așadar tata a făcut o investiție excelentă. Așa că, normal că lui Thot îi convine să ia cartea moca de la mine, în loc să dea pe ea zece mii de roni la anticar. *Asshole.* E așa de insistent, cred că e disperat după sex. Dar, după cum se

comportă, cred că este mai degrabă vreun pederast sau vreun..."

În acel moment, în care Angela vrea să tasteze cuvântul „pedofil", geamul de la balconul garsonierei plezneşte, lovit din afară cu pumnul. Nu înţelege cum s-ar putea întâmpla una ca asta, geamurile sunt totuşi la etajul al treilea, cine naiba se poate căţăra pe faţada blocului; totuşi, o mână continuă să lovească în geamurile duble, din care se desprind fragmente mari, colţuroase, care cad jos, spărgându-se în sute de cioburi. Angela se ridică în momentul acela din scaun, practic îl aruncă cu putere înapoi şi se repede către bucătărie, fără să dea atenţie scaunului care se deplasează pe roţi şi se loveşte de vetrina înaltă, cu picior, pe care o trânteşte pe jos. Becul se sparge cu un zgomot sec. Ajunsă din câţiva paşi în bucătărie, Angela se ascunde în spatele uşii, în golul căreia se vede o parte din livingul scufundat în întuneric. Aude cum uşa balconului este spartă, la rândul ei, loviturile se aud ceva mai tare de data asta, dar cioburile care cad pe parchet nu se mai sparg cu acelaşi zornăit dur ca prima dată, când au căzut pe gresie. Îşi dă imediat seama de imensa greşeală tactică pe care a făcut-o, lăsând livingul în întuneric, în timp ce ea stă în bucătăria luminată de aplica din perete. Ezită să întindă mâna până la întrerupător, de frică să nu-şi deconspire poziţia. După câteva secunde, zgomotele încetează în camera alăturată şi o tăcere ca de mormânt, grea şi inexplicabilă, se lasă în apartament.

Minutele trec unul după altul, timp în care Angela îşi încordează auzul, dar degeaba. Liniştea e deplină. „Pro-

babil că și el stă acum ascuns, la fel ca și mine, așteptând să mă mișc", își zice Angela, „dar are avantajul că stă în întuneric. Poate e mai bine să sting lumina", îi trece prin gând, „dar asta ar însemna să trec prin fața ușii deschise. Măcar, înainte de a o stinge, dacă aș putea să iau un cuțit în mână sau satârul pentru spart oase. Glumești", râde îndată în sinea ei, ca și cum ar purta un dialog cu altcineva, într-o scenă de film, „nu există așa ceva în bucătăria mea, nu am decât trei cuțite boante care nu taie nici cartofii. Nici măcar un *fucking spray* de gândaci".

Dar poate că nu e nimeni. Poate doar i s-a părut că a auzit geamul spărgându-se și ea stă ca proasta după ușă. Cine ar putea să se urce pe fațada blocului până la etajul trei, și de ce? E absurd. Omul păianjen? Oh, da, asta chiar ar fi o veste bună. Dar dacă ar face o poză? Să facă o poză, și dacă e ceva, atunci o să vadă. O să distribuie poza pe internet. Și chiar dacă nu e nimic, tot ar fi un subiect bun de publicat: cum a spart ea veioza de spaimă când a năvălit Omul păianjen pe geam ca s-o violeze. „*Bullshit.* Mâine îl sun pe tata și-i spun că nu mai vreau să stau singură aici. Ori iau pe cineva cu mine, ori mă mut la cămin".

Minutele trec. Nici cel mai mic sunet din camera vecină. O jumătate de oră de așteptare chinuită, în care transpirația i s-a adunat pe sprâncene, pe după urechi, pe ceafă, pe spate. Limba uscată îi foșnește pe gerul gurii, a citit undeva că poți să dai în diabet din cauza unui acces din acesta violent de frică. Asta nu mai poate continua așa, trebuie să ia cumva inițiativa, să întreprindă ceva. O poză. Mobilul, are întotdeauna mobilul la ea, în buzunarul pan-

talonilor. Îl scoate din buzunar și, cu inexplicabilul, iraționalul curaj al celui care sare de la trambulină fără să cunoască adâncimea apei, ce-o fi o fi, gata, eu mi-am dat drumul, ținând telefonul cu degetul mare pregătit, scoate mâna în golul ușii și declanșează fotografia. Pentru o fracțiune de secundă, livingul este sfâșiat de lumina albastră, clară. Umbre prelungi se proiectează pe pereți. Gura căscată, cu dinți triunghiulari, de fierăstrău, și pavilioanele imense și ascuțite ale urechilor, îi rămân întipărite pe retină multă vreme după căderea întunericului, în culori complementare. Cenușiu pe fond negru, zeci de secunde.

Ca un basorelief sculptat pe iris, pe cornee, în corpul vitros, imaginea acelui rânjet, strâmbă și deformată, începe să se lățească și mai mult în fața ochilor ei larg deschiși. Deja chipul monstrului face parte din ființa ei, este tăiat, decupat în carnea sa, au devenit inseparabili. Deasupra nărilor zemoase, fornăind, ochii ca două clementine decojite, de un azuriu lăptos, fosforescent, strălucesc palid. Angela simte aerul din ce în ce mai dens cum se încheagă, moale și lipicios, în jurul ei. Pelteaua călduță o strânge blând în jurul taliei, sânii sunt apăsați, aplatizați, senzație de dizolvare lentă, de pierdere a conturului. Mintea îi e disociată deasupra unei rămășițe conștiente de sine, care se luptă în subteran pentru control, se instalează o cerință imperativă, o comandă irezistibilă de repaus, de supunere. Scapă telefonul din mână, acesta plutește cumva prin aer, imponderabil, de fapt nici nu mai știe dacă a avut vreodată ceva în mână, acum nu mai are nici mâini, nici picioare, ci este fără formă, cu oasele

moi ca de plastelină. Simte că îi vine să vomite și își dă drumul cu capul înainte, ce-o fi o fi, în apa tulbure, călduță, a cărei adâncime nu o cunoaște.

8. Un felinar în noapte

Pardoseala e netedă, acoperită cu o mâzgă lunecoasă, un fel de mucus greţos, şi dogoreşte molcom. Nu reuşeşte să vadă pereţii laterali şi plafonul camerei, e mult prea întuneric. Singura lumină vine de la un felinar aşezat lângă el, la o depărtare de cinci-şase metri. Felinarul, poate să vadă asta foarte bine, constă dintr-un recipient cu petrol şi un fitil de sfoară, peste care stă un cilindru de sticlă, înalt de două palme. Oscar se ridică în genunchi, se întinde până când poate ajunge cu mâna şi pipăie de jur-împrejur. Piatră umedă şi caldă. Nu-şi dă seama dacă este granit, bazalt, gresie sau calcar, nu că ar avea cine ştie ce importanţă, cunoştinţele lui de geologie se află la nivelul „excursionist de week-end în natură". Un lucru i-a rămas, totuşi, în memorie: la fiecare x metri adâncime, temperatura scoarţei pământului creşte cu un grad. Dacă stânca de sub el are treizeci şi cinci de grade, când va şti valoarea lui x va afla la ce adâncime se află. E limpede, însă, faptul că se află sub pământ. Şi anume, la o mare adâncime. Face o socoteală rapidă în minte – între o mie şi două mii de metri adâncime, x fiind de ordinul zecilor de metri. Treizeci de metri sau cam aşa ceva.

Se ridică în picioare. Călcând cu atenţie, va reuşi să nu alunece. Ceea ce intenţionează este să pună mâna pe feli-

nar și să plece într-o mică explorare primprejur. Face câțiva pași, substratul este extrem de alunecos, de parcă s-ar fi organizat acolo o întrecere de alergare pentru melci. Se apleacă pe vine și cercetează de aproape felinarul. Tubul transparent nu este din sticlă, ci dintr-un cristal de cuarț foarte subțire. În recipient este, într-adevăr, petrol brut sau ceva care face fum. Mult fum. Fumul se ridică în sus, nicio adiere laterală de vânt, aerul circulă drept, de jos în sus. Ia felinarul în mâna dreaptă; e surprinzător de ușor. Cu pași mici, punând un picior înaintea celuilalt și ținându-și balansul cu ajutorul mâinilor întinse în lateral, Oscar merge în linie aproximativ dreaptă o distanță apreciabilă; a numărat astfel patru mii opt sute de pași, asta însemnând vreo sută șaizeci de metri, până când în fața lui s-a materializat un perete. Se apropie, își pune palma stângă pe suprafața netedă: aceeași rocă umedă, călduță, șlefuită. Continuă să meargă așa, schimbându-și direcția, cu palma atingând în permanență peretele, fără să mai numere pașii, și nici bătăile inimii, un timp. Nu știe cât.

Niciun semn că s-ar schimba ceva în ambient, peretele continuă indefinit, la fel de neted, iar el se află în mijlocul acelei sfere difuze, gălbuie și pâlpâitoare, de lumină proiectată de felinar. Se oprește și ascultă. I se pare, la un moment dat, că ar auzi în depărtare ceva, ca un strop de apă, o picătură, dar după un timp realizează că este doar în imaginația lui, ca un fel de *fata morgana*, un miraj auditiv. Liniștea e de cavou, totală și definitivă. Trage aer în piept și urlă:

— Aloooo! E cineva?

Numără în gând: unu, doi – ecoul. Repetă strigătul și numărătoarea, de data asta în direcție diferită. La fel: unu, doi. Sunetul face trei sute treizeci de metri pe secundă, două secunde fac șapte sute de metri, dar e dus-întors, deci trei sute de metri. Se așează jos, cu picioarele încrucișate sub el. Se află într-o peșteră sau o cavernă cu diametrul sau latura de trei sute de metri. De jur împrejur are posibilitatea să vadă pe o distanță de zece, maxim cincisprezece metri. Practic, îi este imposibil să se orienteze în spațiul acesta imens, izotrop. Dacă i se face sete? Și chiar i s-a făcut sete. Transpirația îi curge pe frunte, de pe frunte i se adună șiroaie, care se preling de-a lungul sprâncenelor și se scurg pe la colțurile ochilor, până la buze. O linge cu limba. Sărată.

După un timp, începe să geamă amorf, apoi scoate câteva strigăte, din nou geme. Se trântește cu fața în jos, se zvârcolește, lovește cu palmele și cu picioarele în roca băloasă și caldă. Se oprește, la un moment dat, își întoarce capul spre felinar, lichidul din el mai măsoară doar un centimetru. Se hotărăște: când se va stinge flacăra, să se stingă și viața lui. Amin. Așa să fie. Amin. Amin.

Închide ochii. Adoarme și visează că merge cu bicicleta prin Crângul Petrești, seara, după lăsarea întunericului. Este răcoare, șoseaua coboară într-o pantă insesizabilă, de două sau trei grade, și pedalatul este foarte ușor. Pe marginea drumului sunt băncuțe din lemn, pe care nu stă nimeni. De altfel, nimeni nu se vede nicăieri, iar drumul se pierde în întuneric, ceea ce îl miră un pic, deoarece când a plecat de acasă becurile erau aprinse. Să se în-

toarcă înapoi cât mai repede. Îi este sete, oprește, scoate bidonul de apă pe care îl are în permanență așezat în suportul de pe cadrul bicicletei. Fă să fie apă în el, fă să nu fi uitat să îl umple. Din fericire este plin cu apă. Apa este rece, are bule, este chiar Borsec, scoasă acum de la frigider, bea o jumătate de litru pe nerăsuflate. Bea. Dar setea nu-i trece deloc. Mai vrea să bea, dar își dă seama că e o iluzie. E un vis. Se trezește. Felinarul s-a stins, iar el încă mai trăiește. Își dă seama de asta ascultându-și respirația și bătăile inimii.

Stă cu ochii deschiși în întuneric și atunci zărește o lumină. Nu e tocmai o lumină, ci o luminiță. Un fel de lumânare sau o părere de lumânare, galbenă, îndepărtată. Și încă una, mai la dreapta. Se uită atent și mai zărește încă una. Ca un fel de licurici în beznă, unii luminează mai intens, alții mai palid, nu sunt doi la fel. Este posibil să fi existat dintotdeauna acolo, își zice, dar nu i-a văzut până acum din cauză că avea ochii orbiți de lumina felinarului. Alege pe unul dintre ei, pe cel care părea cel mai aprins, asta înseamnă că se află cel mai aproape, și începe să se târască spre el, ca un limax.

Minut după minut, distanța până la felinar devine din ce în ce mai mică. Alunecarea asta nu este deloc ușoară, palmele nu reușesc să adere cu ușurință la stratul de rocă, al cărui singur relief îl constituie mici protuberanțe șlefuite și depresiuni de maxim doi centimetri. Nu vrea, cu toate acestea, să se ridice în picioare, a încercat și a renunțat imediat, și-a pierdut echilibrul și aproape că s-a lovit la cap. I se pare un lucru nebunesc să meargă prin

întunericul deplin, pe o pardoseală așa de alunecoasă și, oricum, nu se grăbește. Are tot timpul din lume.

La un moment dat simte că terenul coboară lin, apoi tot mai abrupt, și i se pare că aude un susur, o curgere. Apă? Fă să fie apă! După vreo douăzeci de lungimi de braț, atinge cu vârful degetelor ceva ud. Se apropie, este într-adevăr ceva ud, care curge, și acel ceva ud pare să fie apă, nu are ce să fie altceva. Duce la gură și gustă, e apă. Caldă ca o supă, dar categoric, apă bună de băut! Se apropie de pârâu și stă așa, cu ochii alăturați de oglinda apei, o secundă, două, apoi își introduce fața până la urechi în unda curgătoare, încet, voluptuos, ca un gest mistic, ca într-un botez sau o abluțiune. Bea îndelung, cu sorbituri fără zgomot, ca un cerb, noaptea, fluidul care face diferența dintre viață și moarte. Apa i se scurge pe esofag în stomac, simte cum i se umplu cămările trupului, încet, simte cum prin vene și artere sângele începe din nou să-i pompeze oxigen și poftă de viață.

Continuă să se târască pe marginea râului subteran, în sensul curgerii apei. Lumina felinarului devine din ce în ce mai puternică, acum pare că se află la numai cincizeci de metri, o vede ca pe o pată de lumină, ca luna plină printre norii cumulonimbus, norii aceia de mare altitudine. Când este la numai douăzeci de metri de felinar, vede că în spatele lui se ridică un perete, la fel de neted și de nesfârșit ca și primul. Noul felinar este asemănător cu primul, are în el lichid până la jumătatea recipientului, ceea ce înseamnă că cineva se ocupă de treaba asta. Acela care pune gaz în lampă, probabil că are un traseu și un

orar, la un interval de timp vine și le umple. Ce se întâmplă cu felinarul pe care l-a luat cu el în excursie? Nu se știe, deocamdată, probabil că nu va fi găsit și va rămâne gol. O să fie tras individul la răspundere pentru lipsă în gestiune, asta este.

Peretele, la o examinare mai de aproape, nu se arată a fi la fel ca primul, nu este neted, ci are un fel de trepte săpate în el. Treptele urmează un traseu oblic, într-o pantă de treizeci de grade față de orizontală, cu dese schimbări de sens. Asta este într-adevăr o noutate remarcabilă, este primul semn, în afară de felinarele cu petrol, al unei activități, a unei prezențe. Acela sau aceia care l-au adus aici, vor probabil ceva de la el și, la un moment dat, își vor face apariția și i-o vor spune. Pe aici vor veni, Oscar simte asta, este absurd să vină de undeva din ceață, din camera cu felinare și mâzgă pe jos. Acolo nu este nimeni. Deci, numai pe aici pot să vină. Oscar ridică al doilea felinar de jos, cu mâna dreaptă, și se apropie de treptele înguste. Primul tronson face la stânga, cum stai cu fața la perete, așa că schimbă felinarul în mâna stângă. Pune piciorul drept deasupra primei trepte, cu precauție, îl aduce apoi și pe stângul alături. Lățimea treptelor este fix cât să încapă ambele tălpi una lângă alta. În continuare, la fel de alunecos. Dacă stânca nu ar fi acoperită de mâzgă, poate că nu ar fi fost o problemă deosebită escaladarea peretelui, dar așa, cu felinarul într-o mână, cu pieptul și umerii răsuciți spre stânga în așa fel încât să încapă în lățimea de două palme a treptei, se gândește serios dacă poate realiza ce și-a propus. Să se descalțe, ar fi poate o idee bună.

Asta ar putea mări aderența și ar micșora, oricum, spațiul ocupat de tălpi. Coboară de pe treaptă, lasă felinarul jos și se descalță de pantofi și de ciorapi la baza scării. Adio, n-o să mai aibă nevoie de ei și, oricum, n-o să se mai întoarcă să-i ia. Este sigur de asta.

Desculț are parcă mai multă agilitate. Simte mai bine piatra sub picioare. Reia urcușul. Treaptă după treaptă, aducând mereu stângul lângă dreptul, urcă cele cincizeci de trepte până la prima schimbare de sens. Aici se vede pus în situația să facă o întoarcere de o sută optzeci de grade și să schimbe felinarul în mâna dreaptă. După câteva clipe de gândire, alege să se întoarcă cu spatele la perete, pentru a avea spațiu pentru transbordarea felinarului. Efectuează manevra cu infinite precauții, timp în care are ocazia să arunce o privire în jos. Se află deja la șapte sau opt metri deasupra planșeului, ceea ce permite felinarului să lumineze o porțiune considerabilă din cameră. Vede pentru prima dată ambele maluri ale râului: cam zece metri în lățime. Nu-și dă seama ce adâncime are, constată numai că viteza de curgere este extrem de redusă, ceea ce denotă o diferență de nivel relativ mică.

Reia urcușul pe tronsonul al doilea. Schimbarea de sens este o adevărată ușurare pentru el, din cauza torsiunii toracelui. Noua poziție este încă odihnitoare și, din fericire, se va menține așa până când va urma o nouă schimbare de sens. Încă nu are habar de câte ori va trebui să schimbe felinarul dintr-o mână într-alta, speră doar – o, Doamne! Acum s-a gândit la asta, speră să-l țină lumina până când va ajunge sus. Trage cu coada ochiului

la recipient, un centimetru de lichid. Blestematul de centimetru, mereu devine critic. Face un calcul în minte, a urcat șapte tronsoane cu un centimetru, mai poate urca încă șapte, după care nu va mai avea lumină. La fiecare tronson a numărat cincizeci de trepte, ori zece centimetri fac cinci metri. Paisprezece tronsoane înseamnă... șaptezeci de metri. Cât o fi de înalt peretele ăsta? O sută? Două sute? Trei sute, maxim, a estimat, după ecou. O să fie în stare să urce pe întuneric? Nu are încotro. Se va târî, se va prelinge ca un limax, treaptă după treaptă, se va odihni în genunchi când nu va mai putea, își va trage sufletul când bătăile inimii o vor lua razna.

Cât are de când urcă așa? Încearcă să facă un calcul în minte, dar își dă seama că rotițele din creierul lui nu se mai învârt așa ușor. Asta e foarte rău. Nu trebuie să cedeze nervos. Nu trebuie să cedeze în fața somnului. Somnul e fatal. O milisecundă de neatenție și a alunecat. Până jos se face terci. Se așează pe o treaptă pentru o odihnă scurtă, un minut, două. Nici nu-și dă seama cum realitatea virează subit în lumea viselor. Angela, shopping, adidași noi. Tricouri. Înghețată de vanilie. La liceu, Vivi se joacă cu kendama și-i strigă din fundul clasei: „moșule, fiică-ta-i bună tare la pat". Tresare, cuprins de panică, deschide larg ochii. Încă mai e pe stâncă, nu s-a prăbușit. Trebuie să se ancoreze, cumva, altfel e o chestiune de timp până ce-și va lua zborul. Zborul? Dar cum a ajuns aici?

Pentru prima dată își pune la modul serios întrebarea asta: unde se află? Cum și de ce a ajuns aici? Parcă azinoapte se afla în spital, cu mâna în ghips. Acum nu mai

are nimic la mână. Nicio urmă a vreunei fracturi. Și coastele, parcă avea coastele rupte. Nimic. Accidentul cu bicicleta din Piața Unirii? Ca și când niciodată nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce se petrece acum este real? Nu cumva deliriază? O fi cumva drogat de ăia de la spital? Pipăie piatra. Lucioasă, acoperită de o mâzgă dezgustătoare. Răzuiește cu unghia și duce la nas. Nu miroase rău. Apoi la limbă. Un gust ușor dulceag, acrișor sau, mai degrabă, picant, amintește de anason sau chimen sau usturoi, sau de toate astea împreună. În acest moment își dă seama cât îi este de foame. Din curiozitate sau din instinct sau poate din disperare, se apropie cu gura de treapta care urmează și începe s-o lingă. Linge meticulos, toată suprafața orizontală a treptei, după care trece la următoarea. Pe măsură ce linge, își dă seama cât de mult îi place. La suprafață, depunerea aceea este onctuoasă, ca untul topit. Descoperă, curând, că în micile adâncituri din rocă s-au format un fel de băltoace din materia aceea mucilaginoasă, din care poate să bea mai cu spor, cu buzele țuguiate. Depozitele devin la bază ceva mai consistente, există prin unele locuri un început de cristalizare. Uneori, la baza contratreptelor, găsește mici stalagmite, ca niște acadele, care crănțănesc în dinți. Astea sunt cele mai bune.

Noua distracție face să pară că timpul se scurge mai repede. Nici nu-și dă seama cum a ajuns la capătul tronsonului, escaladând treptele pe măsură ce le linge, apoi încă un tronson, și încă unul. Nici somnul nu mai este un pericol iminent. Materia asta omniprezentă, care acoperă totul, se gândește, trebuie să fie o ciupercă sau o bacterie,

un fel de ferment. Orice ar fi, e teribil de bună, ține și de foame și de sete, și nu numai, se pare că este, totodată, și un drog energizant, ca un fel de cofeină. Te ține treaz și combate oboseala.

După încă patru tronsoane, pe care le parcurge cu destulă ușurință, așa după cum prevăzuse, flacăra felinarului se zbate de două ori și se stinge într-un fuior de fum. Fără niciun resentiment, Oscar azvârle obiectul inutil peste umăr și ciulește urechile ca să prindă momentul impactului. Aude după câteva secunde pocnetul cristalului, dar nu poate să calculeze în minte nici durata scursă și nici distanța parcursă în cădere liberă. Prea complicat. Și trebuie să se mențină extrem de concentrat. Cu infinite precauții, păstrând în permanență trei puncte de contact cu peretele, prin tălpi și prin umăr, treaptă după treaptă, învinge gravitația și urcă. La fiecare schimbare de sens, o pauză scurtă de un minut. Din două în două tronsoane, o odihnă de cinci minute. Cumva, la un moment dat, trebuie să se schimbe ceva.

Tronsonul treizeci și opt. Simte deja o schimbare, panta s-a mai domolit. Treptele sunt mai largi. O geană de lumină apare la un moment dat deasupra capului, încă două tronsoane și va vedea ce se află acolo. Cu cele două tronsoane care urmează vor fi în total patruzeci, ori câte cinci metri fiecare, asta înseamnă că a biruit în total două sute de metri diferență de nivel. Așa cum estimase.

Treizeci și nouă. Asta îi aduce aminte de un film de Hitchcock, *Treizeci și nouă de trepte.* Bun film, aventură și spionaj, în Scoția. Munți stâncoși, la fel ca aici. Sus, la nu-

mai patru-cinci metri deasupra capului, o streașină de lumină palidă. Simte o adiere insesizabilă care îi usucă transpirația de pe frunte. Începe să zărească un pic treptele pe care calcă.

Patruzeci. Suprafața orizontală se întinde la picioarele lui. Cu aceeași ardoare, aproape mistică, cu care își afundase capul în pârâul din vale, Oscar se aruncă la pământ cu mâinile întinse, ca într-o îmbrățișare. Și rămâne așa, într-o dulce resetare a mușchilor încordați și a articulațiilor înfierbântate, un timp imposibil de măsurat. Somnul îl cuprinde instantaneu, un somn de data asta fără vise, organic, visceral. Toate lucrurile din interiorul lui cedează dintr-odată și adorm. Adoarme făcând în minte socoteala duratei urcușului. Două mii de trepte ori... ori...

Când se trezește, răspunsul îi stă pe limbă: ori un minut, fac două mii de minute. Rotund, treizeci de ore. O zi și o noapte și încă o zi. Și nu se știe cât timp a dormit, probabil încă o noapte și o zi. Dar se simte sătul și odihnit, trebuie numai să-și golească intestinul și vezica.

Atunci își ridică ochii și privește în jur, și ceea ce vede îl lasă cu gura căscată. În lumina a peste o sută de felinare, de cupolă stau atârnate mii de șiraguri de ființe, ca un fel de lilieci uriași, fiecare din ei agățat cu ghearele de blana celui de deasupra lui. Ca șuncile în afumătoare, îi vine în minte lui Oscar un gând ridicol. Când și când, ultimul cel mai de jos din șirag începe să se cațere peste ceilalți până ajunge sus, și acolo se agață de tavan și, astfel, îl înlocuiește pe primul, care coboară o treaptă mai jos. Șiragurile sunt atât de dese încât toată populația asta pare

că formează un fel de glob suspendat sub cupolă, deasupra hăului. Din loc în loc, unii stau de veghe și flutură încet din aripi, creând acel curent ușor de aer, ascendent. Undeva trebuie să fie o aerisire sau chiar două, își zice Oscar. Undeva trebuie să existe o cale de acces afară.

9. Duru. Maz Duru.

Mirosul de cartofi prăjiți îi întâmpină pe cei doi băieți de cum intră în scara blocului. Un întrerupător cu temporizare face să se aprindă lumina pe palier. Becul se stinge singur după puțin timp, așa că Vivi se grăbește să ajungă la etajul trei înainte de a se stinge, deoarece pe întuneric este practic imposibil să dibuie comutatorul. Urcă scările, sărind câte două trepte o dată. De fapt, acum își dă seama că nu din cauza temporizării se grăbește, ci datorită emoției. Are un nod în gât. Maz vine și el din urmă, mai încet, mai calm, este abia la doi. La fiecare etaj sunt patru uși, două pe stânga scării, două pe dreapta, plus încă două uși în capetele holului, care dau în câte un mic balcon pentru ghivece de flori și frânghii de rufe. Ușa Angelei este imediat în stânga scării. Sună. Niciun răspuns. Sună încă o dată. Nimic, liniște.

Zorile luminează orizontul, este ora patru și jumătate – cinci. Vivi caută în buzunar o legătură de chei, din care alege una având lipită o bucățică de scotch sub care e un bilețel cu litera „A", scrisă cu pixul. O introduce în broască. Aceasta se deschide ușor, din două mișcări. Apasă pe clanță și împinge, moment în care un curent violent de aer îi răbufnește în față, antrenând o ușă deschisă din in-

terior. Ușa dintre hol și sufragerie se închide cu un pocnet asurzitor, trezind din somn câinii cartierului, care încep să hămăie. „*Shit*", îi strecoară lui Maz printre dinți, „am sculat tot palierul, hai, intră mai repede!"

În hol și în bucătărie, lumina aprinsă. Deschide ușa sufrageriei, cea care tocmai se trântise și, în lumina slabă a zorilor, vede tot dezastrul din cameră, dintr-o singură privire. Angela nu este.

— Băi, să-mi bag picioarele! Frate, dar ce-i aici... Uite, geamurile sparte, cineva a intrat pe geam și a luat-o cu el.

Maz rămâne sprijinit de perete, scărpinându-se nedumerit la ceafă.

— Maz, te rog eu mult, nu atinge nimic. Or să vină ăștia să caute amprente. Privește numai și spune-mi ce ți se pare ciudat, nelalocul lui.

Nimic nu este la locul lui. Maz scoate telefonul, deschide camera video și începe să inventarieze fără grabă:

— Un canat de la geamul exterior al balconului spart, cioburile se află în interiorul balconului. Pe cercevea nu se mai află nicio firimitură de ciob, toate au căzut. Ușa de la balcon spartă, cioburile pe parchet, înăuntrul camerei. Părerea mea e că s-a intrat din afară. O veioză cu picior înalt trântită pe jos, cu becul spart. Un scaun ergonomic răsturnat peste veioză. Tablou reproducere Salvador Dali sau Van Gogh...

— Picasso, boule!

— Picasso, înclinat la patruzeci și cinci de grade. Oops, poate că asta este poziția lui normală. Vază cu flori răsturnată pe jos, aranjament pietricele *feng-shui* împrăștiat. Cursuri de la facultate pe jos, cărți... să le enumăr?

— Aia de deasupra ce e?

— *Clavicula Solominus... monis. Clavicula So-lo-mo-nis.* Colecția „Maeștrii Cabalei", 1932, editura Fundației Regale. Ca să vezi cu ce se ocupă gagica ta. Ștampila Anticariat Curtea Veche, București. Altceva? Să mă duc și în baie? Bucătărie?

Vivi nu-i dă atenție. Pe laptopul găsit deschis se află ultima pagină din jurnalul electronic al Angelei, la care ea nu apucase încă să dea „*Post*". Când termină de citit, o ia de la capăt încă o dată, apoi se uită întrebător la Yilmaz.

— Maz, sunt eu paranoic, sau în camera asta s-a pomenit de două ori despre Solomon? Vino și uită-te și tu. Scrie: „*Clavicula* e a lui tata", deci nu Angela e cabalistă, ci domnu' Oscar, „dacă vrei, du-te și ia-ți alta de la Curtea Veche, mai are, știu sigur, l-am întrebat eu pe Liviu Bacalbașa cât de rară e *Cheia lui Solomon* pe care o am eu". Face o pauză, apoi se întoarce deodată către Maz:

— Auzi, tu știi să ajungi de aici la Curtea Veche? Știi, că ești deștept, ai GPS. Du-te până acolo și culege informații, stai de vorbă cu omul ăla, până vin ăștia de la criminalistică să ridice amprente, să facă procesele verbale, interogatoriu, alea, alea. E de durată, patru sau cinci ore. Te duci? Și vii și-mi spui și mie ce-ai aflat.

Yilmaz își notează pe telefon adresa și numele persoanei, apoi face stânga-mprejur și iese din cameră. Vivi scoate din buzunar mobilul și formează numărul de la urgențe. Operatoarei îi relatează în câteva cuvinte motivul apelului, este redirecționat către un polițist, cu care are o discuție foarte scurtă: apartament spart, la adresa

cutare, de pe bulevardul Virtuții. Locatara garsonierei a fost răpită. „Rămâneți pe loc, va sosi o echipă în cel mai scurt timp", sună răspunsul polițistului. Se așează pe canapea, deschide televizorul și caută un program de știri.

Nu trebuie să caute mult, toate posturile emit în acest moment știrea zilei. Pe burtiere se derulează în permanență anunțul cu litere roșii „Breaking News: Catastrofă în Focșani. O falie apărută în urma cutremurului devastator de 6,5 grade pe Richter amenință să rupă Orașul Unirii în două și să despartă Moldova de București". Cineva, un oficial de la Institutul de Fizica Pământului, afirmă că s-a deplasat placa tectonică africană față de cea Euro-Asiatică, dar să fim fără grijă, deoarece nu prevede alte cutremure importante până în anul 2050.

Pe un alt post, un specialist în teoria conspirațiilor spune foarte afectat că nu întâmplător falia s-a produs exact pe linia de frontieră care despărțea, până la Cuza, cele două principate române. „Asta, zbiară el, lovind cu pumnul în pupitru, este efectul exploziilor subterane controlate produse de ruși, care au tot interesul să smulgă Moldova din trupul României și s-o alipească de Moldova de peste Prut, pentru ca astfel să se creeze, la marginea Imperiului moscovit, un stat tampon puternic în fața expansiunii NATO și a Uniunii Europene".

În alt studio de televiziune, un ezoterist și un reprezentant al cultelor explică fiecare, potrivit dogmelor lui, cum norul negru al gândurilor și faptelor urâte care s-a ridicat deasupra României, hoția, corupția, DNA-ul, alcoolul și nu în ultimul rând aberațiile sexuale și propaganda gay

au atras asupra poporului român mânia divină. Să ne pocăim, să ne rugăm...

Vivi revine la primul post, cel care relata de la fața locului, din Focșani, unde trimisul special vorbește la microfon, gâtuit de frenezie și excitație, în timp ce în spatele lui cameramanul filmează interiorul unui salon de spital. „Uitați, oameni buni", țipă reporterul, „cum teroristul, sau teroriștii, că nu știm în momentul acesta câți au fost, au spart geamurile salonului și au pătruns înăuntru, priviți, aici, pe jos, se văd cioburile de sticlă, acesta e modul de operare al unor indivizi care nu au niciun fel de scrupule. Cioburile sunt în interiorul camerei, deci este limpede că domnul profesor Adamescu, profesor de informatică la un liceu important de aici din oraș, despre care ziceam că stătea imobilizat în pat cu mâna în ghips, nu putea, nu avea cum să se ducă să spargă geamul și să se arunce în gol de la etajul patru. Plus că la baza blocului nu s-a găsit nimic. Lângă mine se află un alt pacient internat în această rezervă: bună ziua, ce știți despre cele ce s-au petrecut în noaptea asta aici? Ați observat ceva, ce s-a întâmplat?"

„Nu, răspunde omul, eu am dormit buștean, că am dureri mari și am luat calmante, când m-am culcat, totul era ok, dar dimineață văd geamul spart și colegul nicăieri. Am strigat sora și..."

„Stimați telespectatori, a fost în direct reporterul Smărăndel Dănuț Enache, vă vom ține la curent cu evoluția evenimentelor. Repet știrea zilei: un pacient internat la Spitalul de urgență din Focșani a fost răpit azi-noapte de un comando terorist, cel mai probabil de un desant aerian. Dau legătura. Andreea?"

Andreea preia legătura și spune, cu o mimică plină de compasiune, că s-au luat unele declarații de la oamenii de pe stradă. În filmarea care urmează sunt intervievați patru cetățeni: „Ce părere aveți despre cele ce s-au întâmplat azi noapte?" „O părere proastă, zice unul, vine sfârșitul lumii". Al doilea spune că încălzirea globală e de vină, al treilea că, desigur, imigranții arabi au îngreunat scoarța pământului. „E din cauza comenzii uriașe de costume de cosmonaut de la fabrica lui Gigi Neacșu, voi nu vedeți?" zice al patrulea. „Se pregătea de mult chestia asta. Cine poate, ăla scapă. Dar cine are norocul ăla să prindă un bilet pe nava cosmică, numai deputații și senatorii și mafia lor. Ăștia au bani, restul să moară. Hoți, niște hoți, toți!"

Soneria de la intrare sună, ușa se deschide și în garsonieră pătrund doi bărbați în civil, dintre care unul are pe deasupra un combinezon alb, mănuși și o trusă de scule în mână. Cei doi se opresc în pragul garsonierei, aruncă o privire de jur-împrejur și se îndreaptă către living, unde Vivi îi așteaptă în picioare, în cadrul ușii. Celălalt, cel fără combinezon, pare un tip de treabă, are în jur de treizeci de ani, neras de cinci zile, și îi întinde o mână prietenoasă.

— Salut. Îmi zici și mie ce s-a întâmplat aici? Agent Onea Lucian. De la Serviciul Omoruri. A fost cineva răpit? Pe fereastră? zice, îndreptându-se direct către geamul spart. Aline, zice, ia amprente de pe cercevea și de pe cioburi. Cine e persoana dispărută? O cunoști? Rude, vecini?

Vivi se așează din nou pe canapea și răspunde mecanic, absent, la întrebări. Oscar, răpit din spital. Polițistul

zice ceva despre tablou, face o poză, apoi îl întreabă de două ori aceeași chestie. Neatent. Geamul de la salon spart. „Cum o cheamă pe prietena ta?"

— Cum o cheamă pe fată?

Tresare.

— Angela.

— Angela și mai cum?

— Adamescu.

Agentul scoate telefonul și formează un număr. Sună.

— Liviule, zi-mi și mie, cum îl cheamă pe profesorul ăla din Focșani, ăla răpit din spital? Seriooos?

Face ochii mari. Închide.

— E tatăl ei, zice Vivi. Angela e fiica profesorului Adamescu, și-a rupt mâna aseară la cutremur. Eu sunt elevul lui, într-a doișpea.

Polițistul scrie întruna în carnetul lui. Când și când, își ridică spre el capul și-i mai pune câte o întrebare.

— După ce termin eu de scris aici, zice, o să întocmesc procesul verbal, pe care te rog să îl semnezi în calitate de martor. O să mai faci și o declarație după aceea, în care o să spui cu cuvintele tale tot ce știi. Mai ai și altceva de adăugat? Care să ajute la investigație. Te grăbești? Ai altă urgență? Să știi că dacă nu dai acum declarația, o să fii chemat la Circa de poliție a sectorului 5, să o dai. Mai mult de alergat și timp pierdut. O dai acum?

— O dau acum.

— Mai ai și altceva de adăugat?

Ce să mai aibă? Nu știe. Vag, îi fulgeră prin minte blogul Angelei și cartea de la Curtea Veche și poza de pe mo-

bil cu pasărea-om, dar parcă toate astea sunt puse în alt sertar al minții, acum închis. Nu are puterea să-l deschidă, lucrurile alea țin de întunericul nopții, sunt interzise la lumina zilei. Încearcă să se concentreze asupra lor, dar omul legii vorbește repede și-i mai sună și telefonul tot timpul. „Mafioți", zice agentul. „Mafioți. Cămătari".

— Ești atent? Ai cumva cunoștință, repetă Lucian cu o ușoară urmă de iritare în glas, dacă profesorul Adamescu s-a împrumutat de la cămătari? Legături cu lumea interlopă?

Habar n-are. N-a auzit de așa ceva. Nu crede. Profesorul, om de treabă, la locul lui. Bisericos.

— Pare a fi vorba, totuși, despre o răzbunare mafiotă, zice polițistul. Tatăl și fiica, același mod de operare.

Scrie în continuare, a scris până acum vreo cinci pagini cu scris ordonat, caligrafic. Obișnuit să scrie mult. La un moment dat se oprește, ridică privirea spre Vivi și, după ce-l fixează cu ochii câteva secunde, zice:

— Spui că ai intrat în apartament în jur de patru și jumătate dimineața. De ce ai venit? Te-a chemat ea?

Acum nu mai poate să dea îndărăt. Povestește tot, în ordine cronologică, tot ce a văzut aseară pe drumul către casă, povestește despre mesajul primit de la Angela, despre drumul cu mașina, despre discuția telefonică avută cu Oscar. Tot, mai puțin despre blogul Angelei și despre Maz și plecarea lui la anticariat, și de data asta evenimentele i se așează limpede în minte. Polițistul întoarce foaia și începe să scrie mai repede, cu litere mai lăbărțate. Sună iar telefonul. Vorbește. Se întoarce către omul în combinezon.

— Aline, ai terminat, mă? Hai, că avem un omor în Centrul vechi. Un anticariat. A înnebunit de tot lumea asta.

Vivi tresare pe canapea și se bâlbâie deodată, intempestiv.

— Ce e la anticariat?

Lucian răspunde fără să-și ridice ochii din foaie, indiferent:

— Un bărbat ucis, l-a străpuns un dement cu sulița. Era o colecție de arme în vitrină. O să verificăm noi dacă avea autorizații pentru toate alea. Arme albe. Ridică ochii spre Vivi: Din păcate, nu mai am timp să-ți iau și declarația. Va trebui ca în termen de douăzeci și patru de ore să te prezinți la Circa de poliție a sectorului 5. Spui că ai fost convocat de agentul principal Onea Lucian. Poftim cartea mea de vizită. Indiferent cine este, tu dai declarația. Uite și numărul meu de telefon. Eu mi l-am notat pe-al tău. În caz că e ceva. Salutare.

Cei doi ies, închizând ușa în urma lor. După zece minute în care rămâne pe canapea cu ochii în tavan, Vivi formează numărul lui Maz. Acesta răspunde după câteva secunde.

— Sunt la intrarea în bloc. Hai c-am ajuns.

Peste două minute, ușa de la intrare se deschide și capul cu chica ciufulită a lui Maz apare în prag. Se uită în ochii lui Vivi cu reproș, apoi se așează obosit pe un scaun.

— Te'n puii mei de fraier! începe. Tu stai la umbră, cu aer condiționat, și mă trimiți pe mine, prin caniculă și ambuteiaje, să-ți fac anchetă criminalistică, să găsesc cadavre în dulap și să mă ia poliția la treișpe-paișpe! Omul ăla, la

care m-ai trimis, era la masă, cu capul sprijinit pe mâini și avea o suliță de papuaș între omoplați. Fierul i-a trecut prin piept și i-a ieșit prin față, și era atâta sânge, peste tot, că toată masa aia era numai o baltă, și pe jos, ce să-ți spun, închegat, pe pantaloni, pe cămașă, se lățise uite-așa. Cred că am călcat în balta aia de sânge, în puii mei, că se lipea, am pătat și covorașul din mașină, nici nu pot s-o mai duc la spălătorie până nu fac curat în ea. Bă, fraier ești, bă, n-am cuvinte ce prost te-a făcut mă-ta!

Se oprește. Vivi se uită placid la el, ușurat că Maz n-a pățit nimic.

— Ai aflat ceva?

— Da, uite, mortul stătea pe masă cu o foaie de hârtie ghemotoc în mână. De-aia m-am pătat de sânge, că m-am dus și i-am scos-o din pumn. Nu-ți mai spun că avea degetele înțepenite, dar nu de tot, în puii mei, că mi-a venit și să mor. Mi-era frică să nu intre cineva și să mă găsească acolo cu mortul, că ăla eram, acum umblai după avocat și cauțiune.

— Nu ești zdravăn la cap, cum să pui mâna pe cadavru? Tu crezi că ăia n-or să-și dea seama că i-a fost deschisă mâna forțat? Și amprentele? Și urmele de tălpi de pe jos, pe care le-ai lăsat cu catrocii murdari de sânge până la mașină? Pe ce ai pus mâna, prostovane? Dacă avea cameră de filmat? Pun pariu că avea. Ai belit-o. Acum ești căutat. Și eu, că n-am declarat nimic la poliție despre tine și că te-ai dus la Curtea Veche. Aoleo, prost mai ești!

— Uite, frate, să nu ne mai certăm! Biletul nu e decât o recipisă de la poștă. Expeditor, Bacalbașa Liviu. Desti-

natar: Adamescu Oscar, sat Petrești, județul Vrancea. Conținutul trimiterii: cărți. Data: 1 august. Adică, în urmă cu patru zile. Cred că a și primit pachetul.

— „Nu e decât o recipisă"... Mersi că n-ai zis „e decât o recipisă". Hai să ne gândim ce-i de făcut, dar mai înainte de asta, zic să ne cărăm naibii de aici.

10. Skar învață cuvinte noi

În clipa în care se ridică în picioare, Oscar știe precis că unul dintre milioanele de indivizi din ghemul acela uriaș se uită insistent la el. Nu-și dă încă seama care, deoarece, de la distanța aia, în lumina crepusculară, este imposibil să discearnă indivizi separați; totuși, întreaga lui atenție este atrasă, inexplicabil și irezistibil, de un punct anume al roiului. Se lasă pe vine, într-o încercare zadarnică de a se face mic, de a se ascunde, cumva. Nu e însă cu putință, căci platoul pe care se află e neted ca în palmă, iar în spatele lui se găsește prăpastia de două sute de metri. Deodată, din punctul către care privește se desprinde din roi o siluetă întunecată și subțire, care își dă mai întâi drumul cu capul în jos, până ce prinde o viteză amețitoare, după care își desface brusc membrele în lateral. Între mâini, picioare și corp i se umflă un fel de pelerină din piele lucioasă, maronie, care fusese până în acel moment pliată strâns.

După câteva rotocoale prin aer, ființa coboară chiar în fața lui, la nici cinci metri, unde aterizează lin, elegant, în picioare, prin câteva mișcări fine de ajustare a posturii. Rămâne așa, fără să se miște, suficient timp pentru ca Oscar să-și recapete curajul și să-și ridice ochii către ea.

Tot corpul acesteia este acoperit cu un puf maroniu, în afară de față și de ceea ce par a fi sânii, dispuși în partea superioară a pieptului, ca la oameni. Este o „ea".

În clipa în care Oscar stabilește contactul vizual, ființa își atinge fruntea cu mâna dreaptă. În fața ochilor bărbatului se desenează atunci, limpede, strălucitor, o formă de semicerc cu partea bombată în sus, cu interiorul colorat în albastru și conturul verde. Forma este ca o fosfenă, strălucitoare ca neonul și stabilă, nu pulsează și nu se deformează. Simultan, un cuvânt îi răsună clar în minte, pronunțat de o voce feminină: „lil". Cuvântul se repetă de trei ori, din ce în ce mai rar: „lil... lil... lil...".

Femela rămâne câteva clipe nemișcată, așteptând o reacție din partea lui. Oscar înțelege că așteaptă ca el să repete cu voce tare cuvântul primit, așa că se conformează. Rostește, simplu, „lil". Ființa din fața lui dă ușor din cap. Chipul ei exprimă vizibil aprobare, printr-un fel de zâmbet chinuit, apoi continuă, arătând de astă dată către el, transmițându-i mental silaba „skar". Noul cuvânt îl face pe Oscar să vadă în fața ochilor un semicerc asemănător cu cel de dinainte, doar că are partea bombată în jos. *Skar* trebuie să fie numele meu, se luminează el, vine de la Oscar. Și atunci, normal că Lil este numele ei. Foarte simplu. Și semnele alea pe care le-am primit în minte sunt ideograme, alfabetul lemurian.

Femela îmblănită continuă, arătând spre sine, pronunțând în mintea lui Oscar cuvântul „buralil", pe care îl repetă despărțit în silabe: „bu-ra-lil". *Buralil*, zice și Oscar, pricepând rapid cum se formează lexicul lor. Ca și în lim-

bile omenești din grupul celor aglutinate, cum sunt japoneza sau chineza, cuvintele sunt compuse prin alăturarea succesivă de silabe cu sens propriu. Jocul acesta i se pare chiar amuzant, ca un puzzle. „Bura" este numele speciei lor, lemurienii, în timp ce „tun" înseamnă om sau oameni. Nu există forme de plural. Buralil este ea, în timp ce „kendabura" înseamnă poporul burilor, iar „șambura" este regele lor. „Kenda" este o colectivitate, o uniune, un grup. Corespunzător, „kendatun" înseamnă orașul oamenilor care trăiesc deasupra.

Nu-și dă seama prin ce scamatorie ajunge deodată să stea călare în spatele ei. Lil a întins mâinile, l-a apucat de talie și până ca el să apuce să se dezmeticească și să opună vreo rezistență, l-a aruncat brusc peste umăr, unde s-a agățat cu mâinile de niște pliuri îngroșate aflate în pielea de pe spatele ei. Totul a durat mai puțin de o secundă. În clipa următoare amândoi sunt deja în aer, zburând drept către ghemul de lemurieni suspendați de tavanul grotei. Oscar, străbătut de un fior de gheață pe șira spinării, caută să se țină cât mai temeinic de coama ființei înaripate, timp în care constată, surprins, că țesuturile acesteia se mulează rapid în jurul palmelor lui, formând un fel de manșoane din mușchi și epidermă, care îl prind și îl țin strâns de încheieturi.

Pe măsură ce se apropie de cuib, în mintea lui Oscar se aude din când în când cuvântul „kendabura", iar pe retina lui se formează simbolul asociat, un cerc străbătut de o linie verticală, care depășește cu puțin conturul cercului, aidoma literei greceşti Phi. Ca într-un joc pe com-

puter, zeci de planoare își intersectează rapid traiectoriile, fără să se ciocnească. Oscar observă că unele zburătoare au, la rândul lor, câte un pasager în spinare. Sunt mame cu pui, „buramon", își zice, sistemul ăsta e un mijloc de transport pentru cine nu are încă aripi să zboare, un fel de taxi aerian.

Odată cu trecerea timpului, tot mai mulți lemurieni se desprind din ghem și încep să zboare care încotro, fiecare după treburile lui, semn că a sosit ora trezirii, după un ceas care lui îi este deocamdată ascuns. Lil coboară în cercuri concentrice până jos, lângă râul pe care Oscar îl văzuse cu o zi în urmă, și continuă lecțiile. „Tula", zice ea, și își introduce gura în undele apei, arătându-i să bea. Același cuvânt, „tula", și același semn, două ondulații suprapuse, îl folosește și când îi arată cum se linge mâzga de pe perete, acțiuni pe care Oscar le descoperise și singur, mânat de nevoie. La baza scării cioplite în piatră, Oscar își recunoaște încălțările lepădate și resturile felinarului aruncat, tocmai la timp, pentru că în clipa următoare un lemurian se apropie de ei în zbor și, fără să se oprească, culege cu tălpile lui prehensile gunoiul și pleacă mai departe, probabil către groapa de gunoi.

Deci asta este utilitatea acestor trepte, se gândește Oscar, văzând că Lil nu decolează de la sol, ci mai întâi escaladează câteva tronsoane ale scării. Lemurienii trebuie mai întâi să se urce la o anumită înălțime pentru a se lansa în zbor, apoi se folosesc de curenții ascendenți. Lil se înalță cu destulă rapiditate la altitudinea de două sute de metri și se îndepărtează pe un culoar care se desprinde din

marele dom central și continuă, oarecum în linie dreaptă. Au intrat apoi, urmând cursul râului, într-o încăpere largă, având plafonul boltit ca o cupolă, mărginită de formațiuni verticale roșii, care semănau cu niște coloane, construite dintr-un mineral asemănător cu rubinul. E chiar rubin, își zice Oscar, uitându-se fascinat la un obiect de forma unui scaun, șlefuit, care strălucește ca focul în lumina felinarelor. Ajunsă în fața acestui scaun, Lil se coboară la sol și se apleacă până ce atinge pământul cu fruntea. „Șambura YmonY" zice ea, tronul regelui burilor, Y, fiul lui Y. Oscar execută și el o plecăciune formală din cap, ca să-i facă plăcere ghidului său.

Urmând mai departe cursul râului, ajung, în cele din urmă, într-o sală extrem de vastă, luminată difuz. Sursa luminii este gura unui crater, un fel de pâlnie sau tobogan cu diametrul de vreo sută de metri, de altfel toate distanțele de aici sunt imense pentru ochiul omenesc, crater aflat în centrul încăperii și în fundul căruia se vede licărind un imens bazin de lavă lichidă. În buza craterului se zărește un munte de materie reciclabilă, alunecând încet la vale pe tobogan, către cazanul cu lavă. Vede, în lumina roșie, excremente, resturi de materiale de proveniență terestră: bidoane de plastic, cărămizi, bucăți metalice, dar și multe cadavre de lemurieni. Foarte multe cadavre. Cele mai vechi, cele care se apropie de intrarea în furnal, sunt calcinate, scheletice, cele mai noi au încă vizibil puful maroniu de pe corp. Membrele lor sunt contorsionate sub forța mușchilor pietrificați, ghearele încleștate aruncă umbre stranii, parcă vii, în lumina cuptorului, pe pereții

încăperii. Lil arată spre ele și zice „rur, burarur", bătându-se cu pumnii în piept. *Burarur*, repetă Oscar. Lemurienii morți. Destul de repede s-a ajuns la lecția despre moarte, gândește el, practic îndată după lecția despre alimentație, ceea ce înseamnă că în viața lor moartea ocupă un loc important. Sau este foarte frecventă, vrea să zică.

După vizita de la crematoriu, Lil se avântă pe un culoar foarte lung și îngust, cu multe cotituri, care se intersectează frecvent cu alte coridoare. Este bizar, își zice Oscar, cum de reușește să-și mențină orientarea în acest colosal labirint, dar probabil că ei au o busolă interioară în cap. Nu este exclus ca, în lipsa stelelor, a soarelui și a lunii, natura să-i fi dotat pe lemurieni cu alte sisteme sofisticate de orientare, care folosesc magnetismul terestru sau atracția lunii. La un moment dat, într-una dintre intersecții, Lil arată cu o mână în lungul coridorului care se deschide în dreapta și proiectează în mintea lui Oscar cuvintele „Șam bala". *Șambala*, repetă Oscar, Regatul albilor. Regatul lemurienilor albi. În spate, de unde veniseră, este Șambura, regatul lemurienilor maro.

Din acel loc, care e un fel de nod central de circulație pentru lumile subterane, Lil începe să urce într-un horn vertical, la capătul căruia Oscar vede un lucru de care aproape că uitase: cerul înstelat. Lil se oprește în fața intrării în peșteră și indicând estul, care pornește să se lumineze, zice „zun", și îndată după aceea adaugă „Rur. Zun burarur". Soarele îi ucide pe lemurieni. „Zun umtunrur", gândește Oscar, soarele nu-i ucide – de regulă – pe oameni, dar nu trebuie pariat pe asta prea mult.

Chipul lui Lil pare transfigurat de o emoție răvășitoare care i se transmite și lui Oscar, în virtutea unei empatii misterioase statornicite între ei, din primul moment, din clipa în care s-au întâlnit pe stâncă şi omul s-a urcat în spatele lemurianului. Urechile ei lungi și ascuțite stau lipite de țeastă, nările fine freamătă adulmecând aerul, mâinile agile și subțiri stau strâns împreunate pe piept. Simte, pe de o parte, un dor, o nostalgie sfâșietoare de a zbura în tăria cerului, de a pluti liber, descătușată de orice frontiere și oprelişti deasupra munților, de a vedea dedesubt plapuma de nori cum se strecoară printre văi. În același timp, însă, este țintuită lângă gura peșterii de o teroare înnăscută, ancestrală, de frica de lumină. Stă încordată ca un arc. În ochi i se reflectă geana roz a aurorei, cu fiecare clipă tot mai luminoasă. Într-o zvâcnire ca de lăcustă, Lil se aruncă subit în avenul vertical, trăgându-l și pe Oscar după ea. O fracțiune de secundă mai târziu, discul soarelui mușcă din orizont cu dinți de aur topit.

11. Colina Desfătărilor din spatele Zidului Morții

Diametrul puțului nu depășește câțiva metri. Cel mult patru sau cinci, dar are destule zone înguste și cotituri. Viteza atinsă de lemurian, cu aripile pliate pe lângă corp, în cădere liberă, devine în scurt timp atât de mare încât aerul începe să șuiere pe lângă urechile lui Oscar. „E o nebunie tot ce se întâmplă", se gândește, agățat de blana ei, „o simplă eroare milimetrică de pilotaj și sunt făcut terci, ca o căpușă umflată de sânge, pe pereții ăștia de rocă metamorfică". Vrea să strige „mai încet!", dar e imposibil și, oricum, inutil. Lil nu va înțelege. Sonarul ei, compus din sirinxul din laringe și antenele parabolice ale urechilor de liliac, funcționează, până la proba contrarie, fără greș.

La capătul hornului, peștera se lărgește subit și se transformă într-o sală vag luminată de câteva felinare agățate în pereți. Ca peste tot, grija umplerii acestor felinare cade în sarcina exclusivă a acelorași membri ai colectivității, special desemnați în acest scop. Oscar observă curând că nu toți lemurienii sunt la fel, ci există o anumită diviziune a muncii și o stratificare socială, vizibile la o privire mai atentă. Gunoierii umblă cel mai jos dintre toți, ei se feresc

din calea tuturor celorlalți, întotdeauna. Cei care cară recipientele cu combustibil și întrețin felinarele aprinse sunt mai presus de gunoieri, iar deasupra petroliștilor, în ierarhie, vin doicile, purtătorii de copii în spate. Un lucru bizar: deși petroliștii transportă de regulă petrolul cu niște burdufuri, aparent făcute din pieile recuperate ale congenerilor morți, Oscar a observat de câteva ori cum unii dintre ei se folosesc de bidoane de plastic de proveniență evident umană. „Consumismul", constată el amuzat, „are efecte nebănuite și în lumile de jos".

Printre cei care stau pe loc, cei mai mulți se ocupă cu linsul mucilagiului de pe pereți, dar mai sunt și unii care par că discută calm și așezat. Stau liniștiți față în față, ca și când s-ar admira unul pe altul. Modul lor de comunicare este clar telepatic, deoarece nimeni nu scoate vreun sunet. Gâtul lor este construit special pentru emisia de impulsuri ultrasonice care servesc la orientare, prea acute pentru urechea omenească, iar timpanele fiecăruia sunt probabil acordate strict pe frecvența proprie, în așa fel încât să nu se bruieze reciproc. Printre cei din aer, Oscar observă unele cupluri care par a fi formate din indivizi adulți. Dar, indiferent cu ce se ocupă, și oricâți ar fi la un loc, locuitorii lumii subterane par a nu fi deloc măcinați de stres. Nu există sarcini cu termene presante, muncile nu se prestează contra cronometru. Viteza cu care se deplasează prin aer ține doar de legile dinamicii fluidelor, nu și de oculte constrângeri sociale. De altfel, Oscar nu a sesizat până acum niciun fel de organe de represiune, corpuri de armată sau de poliție printre ei, care să execute

acțiuni în forță asupra vreunui membru recalcitrant al societății.

La un moment dat, Lil coboară și se apropie de un perete. Chiar de la înălțimea ochilor lui, Oscar vede că mâzga aceea omniprezentă are acum un aspect ciudat. În loc să mai fie elastică, lucioasă, depunerea comestibilă prezintă riduri adânci, niște rupturi în membrana superficială, prin care materia din interior, citoplasma, se revarsă afară din celule. Se vede cu ochiul liber un proces de alterare. Materia descompusă curge jos, pe pardoseală, își schimbă culoarea, devine galben-verzuie, din maronie cum era, și se evaporă sau se pierde în crăpături. Ridicându-și privirea, Oscar constată surprins că liza aceea cuprinde o arie foarte întinsă. Practic, atât cât poate cuprinde cu ochii din înălțimea peretelui, hrana se scurge ca un ochi atins de glaucom. Lil începe să se lovească cu pumnii în piept și în urechile lui Oscar se aude ca un strigăt „tula rur", hrana moare. „Tula rur, bura rur", repetă ea întruna. Expresia din ochii ei, pe care Oscar știe de la un timp să o interpreteze corect, datorită unui gen aparte de rezonanță sau empatie trezită în cușca pieptului său, este deznădejdea.

Hrana moare, lemurienii mor, în același timp.

Acum, după ce a aflat această nouă stare a lucrurilor, Oscar realizează că majoritatea pereților pe lângă care a trecut erau uscați. Hrana, care altădată, probabil, scălda cu generozitate, din belșug, sălașurile subterane, a secat la un moment dat și nu s-a mai regenerat, acolo unde pesta a trecut ca un sifilis cutanat. Se uită la lemurienii care zboară pe lângă el și nu vede, aparent, nicio expresie

pe chipul lor. Par a fi inconștienți. Totuși, e numai o părere. E de ajuns să se concentreze asupra unui chip din mulțime și îndată simte în sinea sa ceva. Lemurienii încep să i se destăinuie. Simte în ei emoții. Vede dorințe și speranțe, sentimente pe care nu le întâlnești la niciun animal dintre cele de la suprafața pământului. Oscar se urcă din nou în spatele lui Lil și de astă dată înțelege că simplul lui gest de a se agăța de blana ei nu mai este unul strict funcțional, ci e purtătorul unui mesaj de solidaritate, de compasiune.

Și mai mult decât atât.

Ca într-o îmbrățișare reciprocă, mușchii și pielea lui Lil îl învăluie acum cu niște cute noi, adânci și calde, care îi acoperă mâinile, picioarele și trunchiul cu un fel de plapumă pufoasă și tandră, dar fermă și neechivocă, în același timp. Dorința de dizolvare în trupul ei, de unire interstițială devine deodată irezistibilă, și nu-și dă seama dacă aceasta izvorăște din sinea lui sau este o reflectare, o oglindire empatică a dorinței femelei de lemurian. Dar nu contează ce este cu adevărat, câtă vreme dorința ei este și a lui, în egală măsură. Este concrescut în trupul ei, ea e el. Nu se mai poate opune, nu se mai poate desprinde. Prin venele lui circulă alt sânge, capilarele lui și capilarele ei se întâlnesc într-o osmoză mistică și fac transferul de fluide.

În tot acest timp, ea continuă să zboare lin. După ce ocolește în zbor Zidul Plângerii, începe să planeze circular în jurul unui con trandafiriu de cuarț, cu filoane de rubin, un fel de stalactită uriașă, suspendată în tavan,

laolaltă cu alte sute de perechi înlănțuite. Domul iradiază o lumină palidă, roșie ca sângele, care izvorăște din roca dură, și nu există la nimeni dintre cei prezenți alt sentiment decât devoțiunea reciprocă. Sub conul acesta se află o structură oarecum simetrică, în oglindă, o movilă domoală, rotunjită, ba chiar ușor aplatizată la extremitatea de sus, din același mineral ușor luminiscent. Pe colina aceasta se odihnesc, lungiți pe spate, zeci de lemurieni, într-o atitudine relaxată. La sfârșitul acelei juisări animalice, dureroase, pe care a resimțit-o ca și cum o parte din carnea și din ființa lui s-au rupt de la el, o frază nouă, ca ecoul unui val ce se sparge de țărm, îi răsună în minte: „Lil ma Skar, Lil ma Skar". Lil iubește pe Skar. Precis că așa este, căci așa simte și el, doar că e ceva peste puterile lui de a suporta și înțelege. Dar nu se poate opune. Se opresc și coboară amândoi pe colină, unde se întind alături, cu mâinile împreunate. Oscar simte cum un fel de sevă, o energie telurică îi pătrunde în trup, regenerându-i și întinerindu-i celulele.

Oscar își revine gradual din starea asta extatică și, când se trezește, își dă seama că se odihnește în continuare pe colină și este complet gol. Hainele lui, tricoul și pantalonii, probabil că la ora asta fac drumul fără de întoarcere către crematoriu, se gândește, dar nu-i nicio pagubă. Toți sunt goi pe-aici, în universul acesta pre-adamic, în care păcatul originar încă nu a fost sădit. Și care ar fi acest păcat, cugetă el, dacă nu are cunoștință de nicio poruncă mistică pe care hominizii să fie tentați să o încalce? Nimeni nu le-a spus încă „din toți pomii să mănânci, numai din pomul cunoștinței binelui și răului să nu cumva să guști".

„Voi sfârși asimilat de creaturile astea?" se întreabă, în timp ce încalecă din nou pe spinarea primitoare a lemurienei, care se avântă în înalt. Dar simte că nu-i mai pasă. Viața lui de dinainte i se pare de domeniul fanteziei, ca și cum n-ar fi existat niciodată cu adevărat. Este din ce în ce mai estompată. Când se aștepta mai puțin, însă, Lil se oprește lângă o deschidere circulară, mascată de un fel de poartă, o membrană semitransparentă tăiată într-un cristal de cuarț, din spatele căreia răzbat raze albe de lumină. Oscar coboară și se vede împins cu mâna spre camera aceea, luminată ca ziua. O lumină care, pe moment, îi face rău.

Ceea ce bărbatul vede, printre pleoapele întredeschise ale ochilor orbiți de lumină, e ceva cu totul extraordinar, insolit și neașteptat. În fața unor pui de lemurian, așezați pe jos, cu picioarele încrucișate, un bătrân cu barbă albă până la piept citește molcom dintr-o carte. Omul acela își ridică privirile încet din paginile cărții și, fără ca vreo umbră de mirare să-i fie trădată în glas, îl poftește blând și firesc să ia loc alături de ei.

12. Patriarhul

Ferindu-și ochii cu mâna de lumina prea puternică emanată de cele peste o sută de felinare aprinse în tavanul camerei, Oscar intră și se așează de îndată jos, în spatele cercului de copii. Bătrânul continuă să citească din cartea pe care o avea în mână, un tratat de istorie, din care desigur că nimeni nu înțelege nimic, nici măcar lectorul. Cartea este grozav de ferfeniță, practic nici nu mai are coperte, iar paginile sale sunt zdrențuite ca frunzele de varză după îngheț. Ceea ce i se pare cu totul uimitor în tabloul acesta este însă faptul că acești copii suportă lumina, și faptul că ei pot vorbi. Deoarece, cu stupoare, Oscar îi aude pe toți recitând în cor, frază după frază, ce citește moșul. Uimitor. După înălțime și după conformație par a fi în vârstă de trei sau patru ani. Puii de lemurian posedă, totuși, aripi, și urechile caracteristice de liliac, ceea ce acești copii nu au. În fața lui nu sunt pui de lemurieni, ci pui de om. Copii. Cum au ajuns aici? se întreabă.

— Te văd surprins, i se adresează bătrânul, cu o vorbire clară, rotunjind consoanele într-un fel vetust, demodat. R-urile îi zornăie plin în gură, rostirea lui este puternic marcată de o retorică fastuoasă, cu suișuri și coborâșuri ample și o frazare complicată, așa cum se vorbea cu

peste o sută de ani în urmă, sub influența manuscriselor bizantine.

— Mirarea asta a ta denotă necunoașterea istoriei sacre a acestui popor. Cu voia ta, și pentru că faptele acestea trebuie cunoscute și de aceste tinere vlăstare, am să ți-o povestesc chiar acum. Află că, în urmă cu șapte mii de ani – nu, nu sunt chiar atât de bătrân! –, a fost săpat în piatră, de către primul Mare Preot, San Mony, chiar în acest loc unde ne aflăm, Legământul.

Bătrânul se ridică de la locul lui și se apropie atunci cu respect de peretele din spate, puternic luminat, unde se află o inscripție hieroglifă săpată în stâncă. O parte din runele acelei inscripții îi sunt cunoscute lui Oscar. Omul face o metanie lungă și continuă:

— Așadar, lucrurile acestea s-au petrecut în urmă cu șapte mii de ani, după Tradiția sacră.

Din Cartea Legământului, capitolul trei, citire:

„1. Creatorul tuturor le-a spus atunci Fiilor Soarelui: Voi să locuiți cele de deasupra pământului și vă veți hrăni din sudoarea frunții voastre, din munca mâinilor voastre.

2. Iar Fiilor Pământului le-a zis: Iar voi veți locui cele ce sunt sub pământ. Iar pentru că nu veți cunoaște lumina soarelui, o să vă hrănesc chiar Eu Însumi și nu o să vă lipsească nimic.

3. Poruncă grea vă dau însă la toți și vă leg pentru veșnicie să nu vă amestecați sângele între voi. Dacă veți asculta porunca mea, o să trăiți. Dacă, însă, n-o veți asculta, cu moarte veți muri.

4. Dar fiii pământului nu au ascultat. Y, primul rege al burilor, și-a dorit o soție din rândul fiilor soarelui. Nu ți

se cuvine ție, să nu cumva să faci asta, păstrează puritatea stirpei tale, i-a zis îndată Creatorul.

5. Dar Y a fost îndărătnic și nu a vrut să asculte porunca. A ieșit noaptea și și-a ales soție dintre femeile fiilor soarelui, pe care a adus-o în sălașurile sale. Creatorul, în mânia lui, a spus: Să se strice mana pe care v-o dau eu și să flămânziți până ce veți muri.

6. Și a intrat boala în hrana fiilor pământului și a început să se strice, chiar din ziua aceea."

După ce termină de citit, Patriarhul se întoarce cu fața către elevi și continuă:

— Un microb, o ciupercă a pătruns sub pământ, adusă aici pe pielea acelei femei, cunoscute în Tradiție sub numele Hat. Microbul a început să se hrănească cu hrana burilor și s-a înmulțit an după an. Hrana fiilor pământului a început să se împuțineze, dar fiii nu au observat asta de la început. Abia după o mie de ani au văzut cum ogoarele lor secătuiesc. S-au gândit atunci să mănânce mai puțin. Au mâncat mai puțin, dar s-au îmbolnăvit și au murit dintre ei. S-au gândit atunci cum să facă mai puțini copii. Dar când vedeau Colina Desfătărilor, pe care Creatorul a ridicat-o dintru început în mijlocul lor, tocmai pentru ca s-o aibă permanent în fața ochilor și să-și aducă aminte pururi de porunca iubirii, nu puteau să plece mai departe fără să facă împreunare. Ca să uite de ea, au îngrădit cu un zid Colina Desfătărilor. Asta nu a rămas fără urmări grele. Au murit și mai mulți dintre ei, dintre cei care își rupeau oasele în accidente până când învățau bine să zboare. Colina are un mineral care se găsește numai

acolo, care vindecă oasele sfărâmate ale celor întinși pe ea.

Și atunci s-au gândit să iasă afară la lumină și să se hrănească din roadele muncii lor, ca fiii soarelui. Nu au putut, ci au murit imediat.

Nimic nu i-a ajutat din câte au încercat. Au observat, însă, un lucru: din împreunarea fetelor bure cu bărbați dintre oameni, se nasc prunci de parte bărbătească vorbitori, care pot să trăiască sub soare. Însă fetele care se nasc din împreunările astea amestecate seamănă cu mamele lor, nu rabdă lumina și nu vor putea să vorbească. Dacă, însă, o fată dintre oameni se împreunează cu un bărbat bur, rodul amestecului este acesta: fata născută seamănă cu mama ei, iar de va fi băiat, va semăna cu tatăl lui.

Burii s-au resemnat. S-au gândit să-și caute soți și soții dintre oameni, adică să încalce mai departe porunca, iar fiii care se vor naște, dacă vor putea, să iasă afară și să trăiască printre oameni. Însă nici asta nu i-a ajutat, pentru că doar jumătate dintre copii moșteneau putința de a trăi sub soare, cei care aveau același sex cu părintele omenesc. Iar chiar și dintre aceștia, nimeni nu mai putea să învețe să vorbească vreodată dacă nu trăia printre oameni în primii trei sau patru ani de viață. Cel care nu deprinde din fragedă pruncie vorbirea, rămâne toată viața lui un om sălbatic. Dacă merge sus, soarta lui este pecetluită, căci moare de foame. Oamenii îl alungă dintre ei. Burii pot trăi și singuri, despărțiți unii de alții, dar oamenii nu pot trăi decât împreună cu alți oameni.

Și atunci s-au hotărât să cheme la ei un om care să-i învețe pe cei mici vorbitul. Când găseau un astfel de om, care putea și care accepta să vină printre ei și să rămână la ei, îl păstrau toată viața lui și aveau mare grijă de el. Burii trăiesc de două ori mai mult decât oamenii, pot ajunge la două sute de ani. Oamenii care trăiesc printre ei ajung și ei aproape de vârsta asta. Mineralul din Grădina Desfătărilor prelungește viața oricui stă pe el. Aflarea unui astfel de om este însă un lucru extraordinar de greu. Ei sunt supuși mai întâi la cele patru probe: la singurătate, la sete, la întuneric și la înălțime. Cei mai mulți dintre cei răpiți și aduși aici cu forța nu reușesc să treacă nici de prima probă și mor. Iar când, totuși, cineva, extrem de rar, reușește să treacă toate probele, rămâne ultimul test: dacă va primi femeie bură și va voi să se împreuneze cu ea, atunci este sigur că după ce va poposi pe Colina Desfătărilor va rămâne aici câte zile va avea. Nimeni dintre cei care au stat măcar o dată pe Colină nu a vrut să mai plece de aici.

Chiar și așa, copiii născuți din tată sau mamă omenesc nu sunt chiar oameni ca toți oamenii. Ei păstrează de la părintele lor bur ceva care îi diferențiază de oamenii adevărați, și pe care ei trebuie să și-l ascundă cu strășnicie: aripile. Aripile acestea le vor crește, însă, doar la vârsta maturității, și atunci ei vor putea, purtând îmbrăcăminte mai largă, să le ascundă. Ceilalți urmași ai împreunării mixte, având același sex cu părintele bur, au și ei parte de un neajuns: niciodată nu vor avea aripi. Ei vor fi siliți fie să stea toată viața pe Platoul Înalt, și astfel vor trăi foarte

puțin, neputând să se apropie de Colină, fie să fie cărați în spate de alții care pot zbura. Nimeni nu vrea însă să se împreuneze cu ei, și astfel că nu vor putea ajunge acolo prea mulți, decât cei care reușesc să escaladeze Cele Patruzeci de Trepte. Dar aceștia sunt foarte puțini, căci cei mai mulți cad și mor la baza zidului, iar trupurile le sunt cărate apoi de gunoieri și aruncate în Marele Iezer de Foc. Orice stratagemă au născocit burii, niciodată până acum nu au găsit o cale sigură și fără riscuri de a scăpa de blestem. Ei pot răpi destul de ușor pe cineva dintre oameni, fie bărbat, fie femeie. Cel răpit este însă condamnat să moară în scurt timp, iar copiii care s-ar naște din împreunarea cu ei nu vor avea șanse mari de viață, nici pe pământ, nici sub pământ.

La toate astea s-a mai adăugat încă un blestem, unul și mai rău. Oamenii au auzit, cu timpul au povestit, cei puțini, care s-au întors acasă, despre Colina Desfătărilor. De faptul că aceasta vindecă orice boală și prelungește viața. Au numit piatra asta Piatra Filosofală și și-au dorit să o capete, pe toată sau măcar o bucățică din ea. Vezi cum cei de jos vor să ajungă sus, iar cei de sus vor să ajungă jos. Toată stricarea asta a lumii s-a produs numai din pricina încălcării Poruncii a Zecea a Creatorului: „Să nu-ți strici puritatea stirpei tale".

Cei care s-au întors acasă și au povestit despre Colină nu au fost însă crezuți cu ușurință de oameni. Creatorul a sădit în sufletele lor duhul necredinței. Necredincioșii au început să-i batjocorească pe cei care credeau și, astfel, s-a mai pus un timp stavilă încercărilor de invadare a lo-

cașurilor de sub pământ. Până ce unii dintre cei care credeau au început să scrie cărți în care arătau cum se pătrunde aici și, citind cărțile, tot mai mulți oameni au început să afle despre buri. Când burii au aflat că li se pregătește o invazie, au început să trimită sus, noaptea, pe unii dintre ei, care să-i ucidă pe cei care scriau cărți și povesteau oamenilor cum se ajunge aici.

Când bătrânul termină povestea, Oscar îl întreabă dacă motivul răpirii sale este acela de a deveni dascăl de limbă omenească pentru copiii metiși.

— Da, confirmă moșul. Ai venit aici tocmai la vreme pentru a prelua de la mine îndatoririle de Patriarh. Dacă ai fi întârziat numai puțin timp, nimeni nu ar mai fi reușit să o facă după mine. Predarea acestei învățături se poate face numai de la un Patriarh la urmașul lui, prin viu grai. Am scris, totuși, și o carte, din care noul Patriarh poate citi tot ce ți-am spus ție, dar, după cum vezi, foile ei s-au rupt de prea multă folosință. Tu vei avea, însă, sarcina să copiezi istoria sacră într-o nouă carte, pe care s-o predai urmașului tău când va veni vremea. Dar e mult până atunci, te asigur. Te vei plictisi de viață.

Oscar părăsește încăperea luminată cu capul plecat. La ieșire îl așteaptă Lil, care nu-i lasă prea mult timp de gândire și îl saltă în cârca ei. Când ajung sus, Lil se îndreaptă către o margine a vastului Platou Înalt. Lângă perete se vede un trup înfășurat într-o mantie. Ceea ce aude Oscar în mintea lui atunci este ca o palmă care îl readuce în simțiri din starea de beție nebuloasă în care se afla. „Gela", rostește vocea interioară.

Și atunci, Oscar se aruncă asupra trupului care zace pe jos și îi ia capul în palmele sale și îl sărută cu jale.

— Fetița mea, strigă îngrozit, ce ți-au făcut diavolii ăștia?

Nu poate aștepta, însă, răspuns.

O mulțime de femele bure năvălesc asupra lui și încep să tragă de el în toate părțile, este ridicat în aer și smuls cu violență de la una la alta. Când, în cele din urmă, este câștigat de una dintre ele, Oscar se simte jupuit, violat, distrus moral și psihic. Dar nu numai atât. Cu greață, cu revoltă și disperare, înțelege care e rostul Colinei Desfătărilor: fără ea, amorul acesta distructiv al lemurienilor nu ar fi cu putință.

13. Epitaf pentru mormântul gol

Drumul de întoarcere nu pare să le creeze celor doi probleme deosebite. De data asta, Vivi este la volan, iar Maz încearcă să doarmă pe scaunul din dreapta, culcat pe spate. Înainte de a părăsi Bucureștiul, Vivi s-a prezentat la Circa de poliție, așa cum promisese, și a dat declarația conform cu cele discutate cu agentul Onea Lucian, fără să amintească nimic despre vizita lui Maz la anticariat. „Dacă polițiștii vor descoperi implicarea lui Maz în povestea asta", a fost de părere Vivi, „vom fi noi în stare să dăm o explicație credibilă, altfel nu ne ajută cu nimic să ne dăm singuri de gol". De altfel, în momentul acesta, nicio teorie nu stă în picioare în privința răpirii Angelei. Dacă poliția ar fi știut de existența oamenilor-maimuță zburători până acum, cu siguranță că lumea ar fi fost deja instruită cum să se păzească. Portretele lor robot ar fi fost difuzate pe toate posturile de televiziune, presa ar fi vuit. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, ceea ce înseamnă că de existența extratereștrilor au aflat doar Vivi, Maz și, desigur, victimele lor: Angela și Oscar.

Vivi se mai uită o dată la recipisa mototolită pe care Maz a sustras-o din mâna anticarului de la Curtea Veche.

„Sustragere de probe materiale de la locul crimei, asta da, este o infracțiune", se gândește Vivi. „Cum va putea explica asta organelor de urmărire? Din cauza prostiei lui Maz. E o explicație care stă în picioare. Adevărul este cea mai bună apărare".

— Bă, idiotule, dacă află poliția că ai sustras biletul ăla din mâna cadavrului, ce facem? Să presupunem că află, că or să vadă asta pe cameră. Ce spunem? Te-ai gândit la asta, înainte să pui mâna? Nu te-ai gândit, că ești prost grămadă.

— O dăm p-aia cu starea de tulburare în care mă aflam. Dacă au cameră, atunci or să știe și că acela era deja mort când am venit eu. Oricum, pici și tu nasol, că de unde știam eu de Curtea Veche, dacă tu nu citeai blogul Angelei? Așa că nu-mi mai zice mie că sunt prost, că tu ești și mai și. Trebuia, în papucii mei, să le zici de blog, de ce ai văzut tu în Focșani noaptea, de ciudatul acela, Thot, care o urmărea pe Angela pentru o carte de vrăjitorii.

Rotițele din mintea lui Vivi se învârt. „Deci, dacă eu nu am citit blogul Angelei, să zicem că nu l-am citit... nu eram obligat să-l citesc, nu? Atunci Maz s-a dus la anticariat de capul lui, că voia să cumpere o carte, a văzut cadavrul și... de ce n-a sunat la 112? Nu merge... Dar cineva a sunat după aia, un client oarecare. Maz nu a avut telefonul la el și de-aia n-a sunat. Dar de ce a sustras bilețelul? Minciuni cusute cu ață albă".

— Bă, nu știu, ori dăm acum telefon la poliție și spunem tot, zice Vivi, încă nu-i târziu și, în definitiv, ce-am făcut, n-am dat în cap la nimeni, ori mergem, găsim coletul acela

și îl predăm la poliție. Spunem că de-aia am mai întârziat cu declarațiile, că voiam să ajutăm la anchetă, pentru că-l cunoșteam pe Adamescu. Aveam cheia de la casa lui. Dar unde o fi coletul acum? Hai mai întâi la poșta din Petrești, să vedem dacă Adamescu și-a ridicat pachetul.

— Ai tu cheie de la Adamescu?

— Da, am, adică n-am, dar e ca și cum aș avea, ce, de la Angela n-am? Mi-a dat ea.

— Și cum intri în casă, dacă n-ai cheie?

— Ei, și tu acum... Dar eu nu cred că Adamescu și-a ridicat pachetul. Ieri seară l-a sunat poștărița, când era la oră, și i-a zis să vină să ia pachetul, și după aia nu-ți amintești că l-a lovit o mașină și l-au dus la spital? Deci, sigur nu l-a luat, pachetul e la poștăriță. Eu zic să nu ne mai complicăm să mergem la Oficiul poștal, mergem direct la poștăriță acasă. E cel mai bine așa.

— Cât e ceasul? La ce oră ajungem?

Șase seara. La șapte sunt în Focșani, e o oră potrivită, femeia e acasă și nu s-a culcat.

— La șapte, șapte-jumătate, suntem la ea acasă. Nu știu unde stă, dar lumea din sat trebuie să știe.

La șapte și jumătate, Golful plin de praf al lui Maz se oprește în strada Aleea Garofiței, la numărul 32. Vivi caută o sonerie la poartă, dar nu găsește.

— Cum să strig, în puii mei? Habar n-am cum o cheamă. Tanti? Leliță? Nu, că nu suntem în Oltenia. Țață? Aruncă cu pietre după mine. Doamna poștăriiiița! Doaaaamna! strigă Vivi, subliniindu-și strigătele cu bătăi cu pumnul în poartă. Ușa de la intrarea primului corp de casă se des-

chide, dar nu iese poștărița, ci un bărbat, care strigă din ușă:

— Nu-i acasă, e la cimitir. Cine-i?

— Din partea domnului Adamescu, vrem să ridicăm un colet.

— E la cimitir. Și e domnișoară, adaugă bărbatul, după o scurtă pauză, cu o nuanță de sarcasm în voce. Domnișoara Iuliana, așa s-o strigi, că altfel nu-ți răspunde.

— Vă mulțumesc pentru informație. Noapte bună. Unde e cimitirul, că nu suntem din sat?

Omul mormăie ceva, cum că e în curtea bisericii, iar biserica se vede de la depărtare, că are turlă.

Cei doi se urcă din nou în mașină și pornesc pe ulițele satului, stârnind un nor de praf. Le-a luat ceva timp să nimerească biserica, deoarece turla nu este foarte înaltă și nu se vede din cauza pomilor. Dar când au ajuns, mai mult din întâmplare, pe strada cu pricina, au putut vedea și biserica. Dincolo de porțile de fier forjat se află o curte largă de aproape o jumătate de hectar, chiar în centrul satului, împrejmuită cu un gard solid din beton, în spatele căruia se văd crucile de pe morminte. La stânga și la dreapta porții sunt niște construcții văruite, iar printre zăbrele se poate vedea biserica satului, o construcție masivă, văruită, cu acoperiș din tablă zincată și cu ușă metalică la intrare, de care atârnă un lacăt greu. Poarta de intrare în curte este închisă cu cheia.

— Na, c-am făcut-o! zice Vivi, trăgând degeaba de clanță.

În balconul casei de vizavi de biserică își face apariția o femeie între două vârste, îmbrăcată decent; de altfel,

toată casa arată foarte bine îngrijită, cu o mulțime de ghivece de flori atârnate peste tot. Câinii încep să latre.

— Pe cine căutați? întreabă femeia.

Vivi devine conștient că acum prezența lor în sat nu mai poate constitui un secret pentru nimeni. Este posibil, se gândește el, ca deja telefonul din biroul șefului de post să zbârnâie și portretele lor robot să se afle pe telefonul lui mobil.

— Pe domnișoara Iuliana, mi s-a spus că este la cimitir. Dar cum să...

— Ocoliți curtea și intrați din strada ailaltă, care vine paralel cu asta. Poarta din spate e deschisă.

— Aha, mulțumim!

Cei doi o iau la pas pe strada îngustă, dar asfaltată, cu rigole adânci de un metru pe margine, și ocolesc cimitirul până ce ajung în partea opusă intrării principale. Aici descoperă, într-adevăr, încă o poartă din bare de fier, de data asta deschisă. Intrând în cimitir, aleile se desfac la stânga și la dreapta, năpădite de iarbă și buruieni înalte de aproape un metru. Coroane din flori de plastic, prăfuite, stau rezemate de cruci, dar sunt și unele făcute din flori naturale, acestea din urmă fiind uscate. Vivi se gândește că dacă femeia este într-adevăr în cimitir, n-o să mai stea mult pe-acolo și în curând o să plece, deja e prea întuneric pentru a lucra în grădină.

— Ce puii mei căutăm noi aici? zice Maz. Noaptea, nici dracu' nu mai jumulește buruieni! Hai să ne cărăm, naibii, de-aici, poate ne ia careva la ochi și dăm de alte belele, mai mari.

La dreapta și la stânga lor, în față și în spate, mormintele tăcute stau aliniate cuminți, fiecare cu câte o cruce din beton, din marmură sau doar din bare sudate de fier. Un graur galben își ia zborul dintr-unul din pinii care străjuiesc aleile. În clipa aceea, se aude țipătul din cer.

— Lasă-mă, lasă-mă! Dă-mi drumul, te omor!

Undeva, deasupra, în aer, o voce de femeie se aude urlând cu disperare, strigătele ei răzbat limpede până jos. Nu pare a fi foarte departe, cel mult la cincizeci de metri, dar de văzut nu se vede încă nimic. Cu capul dat pe spate, Vivi și Maz se reped pe aleea principală, cea mai largă, și atunci, dintre pomii de la marginea cimitirului, văd cum își face apariția în zbor o lighioană imensă, zbătându-și aripile într-un mod dezordonat, de parcă s-ar lupta cu cineva aflat pe spatele ei. Acest pterodactil pare a intra câteodată intenționat în vrie, pentru a se redresa apoi rapid și a se ridica vertical la cer, executând felurite acrobații aeriene, cu o îndemânare ieșită din comun, mai ales pe întuneric: lupinguri, tonouri, ranversări. „E un adevărat spectacol, păcat că e aproape întuneric și nu putem vedea mare lucru", își zice Vivi, „dar, orișicum, a meritat".

— Mamă, e tare! exclamă și Maz, urmărindu-l cu ochii larg deschiși și cu gura căscată de uimire.

Ceva ca un fel de paraşută neagră cade atunci prin aer. E o rochie, își dă seama Vivi. Cad îndată după aceea și alte piese de îmbrăcăminte: o cămașă, un maiou, o pereche de chiloți și un sutien. În mintea lui Vivi, deja o ipoteză sinistră își face loc, și îl trage pe Maz de mânecă, la adăpostul crengilor unui nuc.

— E Iuliana, zice, a răpit-o dragonul. Dar nu înțeleg de ce...

„...se dezbracă", ar fi vrut el să continue, dar nu mai are timp să-și termine ideea. Un urlet nefiresc, ca cel al porcilor duși în ziua de Ignat la tăiere, sfâșie noaptea. Un stol de guguștiuci își iau zborul, speriați, din pinii de pe alei. Urletul crește rapid în intensitate, pentru a se sfârși brusc, dintr-o dată, complet și definitiv.

— Să-mi bag... cred că a căzut, în puii mei! S-a făcut praf!

— Bă, ești nebun!?

După o așteptare de un minut, timp în care au urmărit pe cer umbra cu aripi membranoase îndepărtându-se spre marginea satului, cei doi se apropie de zona aproximativă din care se auzise țipătul.

Mormintele sunt din ce în ce mai recente, pe măsură ce distanța dintre ele și peretele dinspre răsărit al bisericii se micșorează. Când ajung în dreptul altarului, cimitirul se împarte în două secțiuni: una la nord și cealaltă la sud de biserică. Aici, mormintele sunt foarte proaspete, afânate, fără flori sădite deasupra. După ce se termină și ultimul rând de morminte, încep locurile de veci în care nu e încă nimeni înhumat. Aici trebuie să fie și locul atribuit Iulianei.

Cei doi băieți pășesc încet, uitându-se cu atenție peste tot, pe jos, pe alei și pe morminte. Nu se vede nimic neobișnuit. Nu poate să fie în altă parte, își zice Vivi, de căzut a căzut aici, între zidurile cimitirului. Poate doar pe biserică, pe acoperișul ei, dar nu, s-ar fi auzit zgomotul cor-

pului căzând pe tablă. Și nici pe asfalt, în stradă. Pe pământ a căzut.

Norii se mișcă rapid și, în lumina lunii pline care apare neașteptat pe cer, aruncând reflexe palide peste cavouri și peste crucile albe de marmură, cei doi văd, amândoi în același timp, trupul gol, răstignit și însângerat al femeii, cu burta și pieptul străpunse de sulițele de fier ale grilajului ce străjuiește mormântul. Pe crucea din marmură de la capul ei, inscripția gravată: „Tănase Iuliana, 1965 – 20..." nu lasă loc de nicio îndoială. Sub numele defunctei, un text pios spune: „Privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului. Matei, 25.13".

Băieții se uită în tăcere la trupul gol, desfigurat. Mâna dreaptă îi atârnă din cot într-o poziție nefirească, atingând pământul mormântului parcă într-un ultim efort de a smulge o buruiană rebelă. De gâtul ei atârnă o borsetă neagră. Vivi se apropie, vrea să întindă mâna, dar se retrage iute.

— Frate, nu vreau să-ți stric plăcerea de jefuitor de cadavre. Ne-ar trebui cheia de la casa Iulianei. Eu cred că se află în poșetă. Hai, bagă acțiune!

Maz îi aruncă lui Vivi o înjurătură printre dinți și se apropie de trupul neînsuflețit, tocmai la timp pentru a auzi vocile bărbaților care se apropie de poarta cimitirului. O mână împinge poarta în lături și pe alee se proiectează lumina unei lanterne. Maz trage panicat de breteaua poșetei, dar cum aceasta este trecută peste cap și peste umăr, se vede nevoit să pună mâna pe cadavru și să încerce să-i ridice capul prins între sulițe. Nu este cu

putință. Capul Iulianei e străpuns de o tijă ascuțită de fier, care i-a intrat prin ceafă.

— Frate, nu pot! S-a înțepenit.

Maz face o ultimă încercare de a extrage craniul din țeapă, dar când o apucă de ceafă cu mâinile, gura Iulianei se deschide încet și un val abundent de sânge spumos începe să i se scurgă pe bărbie, bolborosind. Imediat, ochiul stâng i se deschide brusc și îl fixează pe Maz cu o pupilă neagră, rotundă ca o măslină. Băiatul se aruncă pe spate, cu un urlet de groază, și cade la picioarele lui Vivi.

— E vie! Se uită la mine! Mor!!

Iuliana, însă, nu era vie. Vârful suliței, făcându-și loc printre oasele occipital și sfenoid, în procesul lent de alunecare, la un moment dat a rupt una din apofizele sfenoidului, poticnindu-se în sinus. Când și acesta a cedat, fierul ascuțit s-a proptit direct în articulația mandibulei, forțând gura să se deschidă. După câteva secunde a cedat și mandibula, iar vârful în formă de piramidă tetraedrică a străpuns osul etmoid, în porțiunea sa cea mai subțire, de lângă coada ochiului, rupând mușchiul lateral al globului ocular. Și ruptura a provocat deschiderea pleoapei.

Ca paralizat, Vivi urmărește schimbările fizionomiei Iulianei. După câteva secunde, când toate se stabilizează, întinde mâna cu fermitate și deschide fermoarul borsetei. Cotrobăie prin ea până ce inelul cu chei îi ajunge între degete și îl extrage repede.

— Peste gard, iute! șuieră.

Băieții își fac vânt peste creasta gardului și îl sar fără să-l atingă cu picioarele. Și fără să știe că dincolo se află un șanț betonat, adânc de un metru.

14. Golful roșu

Agentul principal Mihai Tudose se vede nevoit să tragă puternic de volan la stânga, după ce ia curba, ca să nu se tamponeze cu Volkswagenul Golf parcat neregulamentar, la mai puțin de cinci metri de la colțul intersecției. „Tu-ți basca mă-tii de nătărău!" zice el în gând, „ți-o coc eu imediat, așteaptă numai să văd care-i cazul aici". În altă situație ar fi trecut cu vederea, dar străzile din Petrești sunt și-așa de tot rahatul, înguste și cu rigole adânci de un metru; dacă mai parchează unul ca nesimțitul, te duci în șanț și nici dracul nu te mai scoate de-acolo. „Doamne, iartă-mă!", își zice în gând, făcându-și cruce, că se află în fața bisericii.

Apasă pe butonul aparatului de emisie-recepție și se adresează omului de legătură de la secție:

— Agent principal Tudose. Notează și tu numărul ăsta: VN 24 MAZ. Mihai, Alexandru, Zoe. Zoe, bă, n-ai auzit de Zoe, nu știi cine-a fost? Măi, frate... Și mă suni după aia.

Închide și se îndreaptă către poarta bisericii, pe care o găsește închisă. În clipa asta, o mașină albă, un Renault Megane Scenic îl depășește și parchează în scrâșnet de frâne dincolo de cele două mașini. Din Renault coboară

părintele Curcă, îmbrăcat în haine civile, cu un anteriu deasupra. Se apropie de poartă, scoate un mănunchi de chei și se adresează polițistului, care se apropiase de el:

— Poftiți. S-a înrăit lumea asta, dom'le, nici noaptea nu te mai lasă în pace.

— Mai ales noaptea. Mie-mi spuneți, părinte! Noaptea este elementul lor.

Preotul și polițistul pătrund în curtea bisericii, luminată de lanternele oamenilor din sat, care cotrobăie prin toate dependințele.

— Părinte, ne-am uitat, camera mortuară e închisă, bucătăria e închisă, sala de mese închisă, sfânta biserică închisă, clopotnița... Gicule!

— Clopotnița e închisă, nu-i nimeni aici, strigă Gicu, de undeva de sus.

— Așa, bine, mergeți în cimitir. A verificat careva centrala termică? Măi, luați la rând toate cavourile, toate mormintele, mai sunt draci d-ăștia care profanează mormintele, sataniști, n-am avut pân-acum, Doamne ferește!

— Practic, ce s-a întâmplat, părinte? Cine a sunat la 112? Polițistul deschide agenda, o luminează cu raza lanternei și adaugă: Anton Marin. E cineva Anton Marin?

Stația de emisie-recepție a agentului Tudose prinde viață și din ea se aude o voce:

— Tudose, m-auzi?

— Da, zii!

— Mașina cu numărul de înmatriculare VN 24 MAZ e înmatriculată pe numele lui Duru Yilmaz, Focșani, Yilmaz cu igrec, Independenței 41. Fără antecedente. Noroc!

— Baftă! Duru Yl... Duru... Băăă! face agentul, dându-și cascheta jos din cap. Își scoate mobilul, caută un număr în agendă și apelează.

— Alo! Să trăiți, agent principal Tudose, de la Poliția Județului Vrancea vă deranjează. Suspectul Duru Yilmaz e localizat în perimetrul comunei Vânători, județul Vrancea, sat Pet... stați așa, o clipă, a intervenit ceva.

— Dom' șef', zice omul, gâfâind, șefu', am găsit un... o... veniți să vedeți!

Tudose face pași mari în urma săteanului, dar nu prea mulți, căci în primul rând de morminte din cimitir, chiar în coasta bisericii, puternic luminat de patru-cinci lanterne, trupul Iulianei zace ca o jertfă sângeroasă pe un altar păgân. Preotul Vasile Curcă, puternic impresionat de ceea ce vede, în genunchi, cu ochii înlăcrimați, are brațele ridicate spre cer.

— Doamneeee! Doamne, să nu rabzi una ca asta! Pogoară urgia Ta asupra mișeilor care au făcut una ca asta!

Toată suflarea adunată în cimitir stă acum roată în jurul mormântului Iulianei, cu capetele descoperite, făcându-și cruce. Tudose le spune să nu atingă nimic până vine procurorul și echipa de la Omoruri, ca să ridice probe. Între timp, cei câțiva bărbați care răscolesc tufele de buruieni descoperă, unul după altul, articolele de îmbrăcăminte ale Iulianei.

— Lăsați-le la locul unde le-ați găsit. Nu atingeți nimic! strigă agentul. Părinte, continuă el, adresându-se preotului, ce știți despre individul acesta, Duru Yilmaz? Ce treabă are el pe lângă biserică? Mașina lui, Golful roșu, e parcată chiar în fața intrării principale.

— Duru? N-am auzit. Nu-i din sat de la noi. Dar de care mașină vorbiți? Că nu e nicio mașină roșie în față!

Chipul lui Tudose se albește ca și când s-ar fi întâlnit cu lupul în pădure, iar falca îi cade în piept în clipa în care, dând fuga la poartă, constată că mașina suspectului a dispărut. Cu un gest instinctiv, mâna lui dreaptă deschide etuiul port-armă de la brâu și scoate pistolul, pe care îl îndreaptă în lungul străzii. Focul de armă tras în aer răsună până la marginile satului, făcând câinii să urle a pustiu.

Curând după aceea, mașinile cu girofaruri roșii, galbene și albastre ale poliției județene, ambulanței, pompierilor și procuraturii opresc care pe unde poate, blocând cu totul străzile înguste care înconjoară biserica și cimitirul pe toate cele patru laturi. O mulțime de oameni, aduși de acasă sau din gărzi, coboară din mașini și se adună la intrarea în cimitir. Mașinile civile, particulare sau de serviciu care sosesc în valul al doilea, după douăzeci de minute, formează o coadă de aproape un kilometru pe șoseaua de la intrarea în sat. Reporteri de la cele două ziare locale, cel al puterii și cel al opoziției, corespondenții a trei televiziuni naționale, un deputat local și președintele Consiliului Județean, zeci de curioși, localnici, aleargă pe ulițele satului către biserică.

În cimitir, procurorul a luat frâiele anchetei și dispune ca toată lumea care nu e implicată direct în subordinea sa să părăsească deîndată perimetrul. Mai rămân dintre civili doar preotul și doi-trei săteni, cei care au descoperit hainele Iulianei și cadavrul. Deșartă conținutul borsetei alături, pe o coală de hârtie și privește gânditor.

— Actele de identitate sunt pe numele Tănase Iuliana. O cunoaște cineva? Aceasta este persoana?

Oamenii confirmă, mormăind.

— Cardurile sunt toate? Banii? Știe cineva câți bani trebuie să fie? Cheile de la casă? Unde sunt cheile de la casă?

Nu primește răspuns.

— Unde locuiește victima?

— În sat, la vreo patru străzi de-aici, e poștărița noastră. Dacă-mi permiteți, zice un sătean, cu pantaloni scurți și vestă deasupra bustului gol, pot eu să-l conduc pe domnul polițist.

Procurorul permite. Fotograful oficial face poze cadavrului din toate pozițiile, inclusiv tuturor dovezilor materiale descoperite în perimetrul îngrădit cu bandă galbenă. Medicul legist se apleacă asupra corpului, îl extrage din țepușe, ajutat de doi brancardieri, și declară că până la efectuarea necropsiei apreciază că motivul aparent al decesului îl constituie hemoragia puternică datorată secționării arterei aorte și distrugerea unor organe interne vitale, cum ar fi cerebelul. Se constată urme de agresiune cu un corp ascuțit metalic. Cauza prezumptivă a decesului: crimă cu premeditare.

La ieșirea din curtea bisericii, grupul compact de reporteri și ziariști, cu microfoanele și camerele de filmat armate, se aruncă asupra oficialilor cu un torent de întrebări. Procurorul se oprește din drumul său grăbit, își aranjează discret nodul de la cravată și o șuviță de păr rebelă și apoi relatează succint, în termeni profesionali, că a investigat una din cele mai abominabile crime din cariera

lui, de un sadism greu de imaginat, la care s-a adăugat și profanarea ulterioară a cadavrului și a mormântului.

— Aceste acte sunt opera unui scelerat, iar mobilul crimei pare a fi unul de ordin religios. Voi reveni cu alte amănunte, pe măsură ce investigațiile vor înainta. Deja avem unele indicii. Bună seara.

15. Casa din fundul curții

Vivi aude sunetul sec al luxației propriei glezne, cumva cu urechile altei persoane, de parcă nu el ar zace în șanț, în stare de prostrație, ci altcineva. Durerea ascuțită, ca un cui înroșit în foc, din piciorul stâng, insuportabilă în primul moment, se atenuează rapid și rămâne doar un fel de jenă, o apăsare pulsatorie.

— N-am nimic, zice, pot să mișc piciorul. Ajută-mă.

Maz îl sprijină de brațul stâng și îl sprijină să facă vreo doi pași pe stradă. Vivi se strâmbă de durere când pune piciorul în pământ. E mai serios decât a crezut.

— Frate, zice Maz, eu zic să ne astâmpărăm. Hai, te duc la Urgență și mergem acasă. Nu mai e de glumă. Ai piciorul rupt. Mâine o să fie cât o bute!

Vivi se uită la cerul senin, presărat cu stele. Vega, Deneb și Altair strălucesc pe boltă, un asteroid cade undeva prin lunca Siretului, pe la Biliești. În spatele gardului, în cimitir, cineva agită o lanternă și vociferează.

— Prietene, ascultă-mă! De ce crezi tu că am plecat ieri noapte la București, când toată lumea se dădea de ceasul morții în Piața Unirii, că vine sfârșitul lumii? Pentru că eu nu sunt un căcat de om, care să se dea speriat la fund, că, vai, mi-am scrântit un deget, când fata lui este răpită

și sechestrată, așa să știi! Zii: ai de gând să vii cu mine până la capăt? Serios te-ntreb. Spune-mi acum, în puii mei, și nu mă lăsa baltă când mi-e mai greu!

— Stai liniștit, frate, n-am știut că ești așa de... pornit. Normal că n-am să te las! Numai că, ce se întâmplă: toată poliția e acum pe urmele mele. Dacă n-ai să mă scoți până la urmă din căcat, ești ăl mai mare bulangiu pe care l-a cunoscut rasa mă-tii. Prevăd că eu o să înfund până la urmă pușcăria pentru tine și pentru Angela ta. Duru Yilmaz, inamicul public numărul unu. Yenicerul Sadic, așa o să scrie ziarele lângă numele meu.

Cei doi se apropie cât pot de repede, în condițiile în care Vivi șchiopătează, sprijinindu-se cu mâna de umărul lui Maz, de locul unde parcaseră mașina. Mai sunt douăzeci de metri până la colțul străzii și deja gălăgia din curtea bisericii s-a intensificat. Când, în sfârșit, dau colțul, constată cu groază că Golful lor e încadrat de mașina poliției și de o altă mașină, albă. Se apropie cu prudență.

— Auzi, știi ce zic eu? face Vivi. Ăștia nu au nimic, nicio dovadă concretă împotriva noastră. Și nu vor avea niciodată vreo dovadă. Doar coincidențe. Vreau să văd și eu cum or să ne înfunde. Fac un scandal până la Bruxelles și până la Haga, nu se pune nimeni cu mine, în morții mamii lor de hahalere. Hai s-o ștergem naibii de-aici. Bagă cheia în contact, lasă luminile stinse și hai s-o împingem cu mâna până la colț.

Băieții împing mașina până ajung în prima intersecție din afara perimetrului cimitirului. Când consideră că prezența lor nu mai poate fi reperată, se urcă și pornesc

motorul. După numai cinci minute, opresc în fața casei Iulianei.

— Dă-o mai încolo, zice Vivi. Nici chiar în poartă.

Maz se conformează și trage mașina pe o străduță neasfaltată din spatele casei.

— Abia acum comitem o infracțiune, zice Vivi, dar nu luăm decât ce e al nostru. Îmi asum eu toată răspunderea.

Maz își aduce aminte că a citit undeva că săvârșirea unei infracțiuni în grup organizat constituie circumstanță agravantă. Își mușcă buzele, dar nu zice nimic. A promis că stă până la sfârșit. Nu-l va lăsa. Măcar să încerce să nu lase urme.

— Avem niște mănuși?

— Da, avem... De unde pana mea vrei să avem mănuși? Ți-ai luat tu de-acasă? Eu n-am luat.

Nervii. Încep să cedeze.

— Auzi, lasă-mă numai pe mine, continuă Vivi. Nu-ți mai lăsa și tu amprentele pe-aici. Destul că ți-ai pus mașina la bătaie. O să încerc să lucrez curat și rapid.

Vivi descuie ușa și pătrunde în casa în care un miros greu, de mâncare râncezită uitată pe masă, arăta că stăpâna lipsea cam de multișor. Aprinde lanterna telefonului și rotește fasciculul de jur-împrejur. Caută o geantă de poștaș, știe cam despre ce e vorba. Cu o cârpă de șters vasele în mână, găsită pe masa de la bucătărie, ia din cuierul de lângă ușă o geantă din piele uzată, cu încuietoare, stil servietă. Apasă pe zăvor, geanta se deschide. Cu inima în gât de emoție, cu degetele tremurând, filează conținutul genții. Scrisoare, scrisoare, ziar, plic, borderou cu semnă-

turi, pixuri... și cam atât. „Nu se poate... pentru ce am riscat atât, unde am greșit, în puii mei?" își zice.

Recapitulează rapid în minte tot ce știa: profu de info sunat în timpul orei, după aia, profu picioarele rupte, dus la spital, răpit. Exclus să fi intrat în posesia corespondenței. Deci, corespondența este nelivrată. Poștărița a zis că îl așteaptă la ea acasă. Deci, corespondența este...

Prost mai e, desigur că pachetul pentru Adamescu nu mai este în geantă, poștărița l-a scos seara, când a ajuns acasă, ca să nu-l mai care după ea a doua zi. Destinatarul a fost anunțat o dată, deci acum depinde numai de el dacă și când se duce să-și ridice trimiterea. Deci, unde ar putea să fie... Undeva, să nu se amestece cu lucrurile ei personale, în hol... la intrare... lângă ușă, exact! Pe o măsuță de telefon din hol vede pachetul pe care scrie: destinatar: Adamescu Oscar, sat Petrești, comuna etc.

Să nu cumva să lase vreo urmă. Geanta închisă, așa, o pune la loc în cuierul ei, cârpa de unde a luat-o, clanța de la ușă... sigur că da, cel mai important lucru, dă-o naibii de cârpă, merge înapoi, ia cârpa de pe masă, șterge clanța... *shit*, nu trebuia să șteargă clanța, acesta e un indiciu, că a șters și amprentele Iulianei acum. Nu mai are timp să se gândească, intră în panică. Iese, trage ușa după el, șterge clanța, închide cu cheia și se gândește o secundă cum e mai bine: să ia cheile și cârpa cu el sau să le arunce într-un tufiș, unde vor fi găsite, dar nu vor putea să-i conducă pe anchetatori după el? N-are nicio importanță, se gândește, ori dacă le aruncă aici ori într-un tomberon de aiurea, tot aia e. Așa că se hotărăște să nu le arunce.

Adrenalina l-a făcut să uite de durerea din gleznă, dar odată suit în mașină, aceasta apare din nou, chinuitor. Dacă, totuși, are piciorul rupt?

— Maz, gagiule, du-te de aici oriunde, ăștia or să pice aci dintr-o clipă într-alta. Hai... hai, bag-o în curte la Adamescu. Așa, cel puțin, n-o s-o găsească prea repede, oricum cred că mașina e dată în urmărire. Până atunci, o să văd ce pușca mea e în plicul ăsta.

Golful roșu părăsește ulița și intră în șoseaua județeană. În mai puțin de un minut, mașina poliției, cu girofarul și sirena pornite, se oprește în trombă în fața casei Iulianei. Cumnatul iese în prag, ștergându-se la ochi cu o mână, uimit, iar cu cealaltă ținându-și nădragii cu elasticul slăbit din cauza prea multelor spălări.

— Pe cine căutați? Pe Iuliana? Casa din fundul curții!

16. Drăcia lui Alfons

Maz ratează intrarea în curtea lui Adamescu și se trezește șofând în viteză spre Focșani. Când e în apropiere de sensul giratoriu de la intrarea în oraș, vede convoiul de mașini de poliție cu girofarurile pornite venind către el într-o viteză turbată. Fără nicio ezitare, intră în giratoriu și îl părăsește imperturbabil pe la ieșirea a doua, intrând în oraș ca în brânză, pe strada Cuza Vodă, timp în care echipajele ocolesc rondul pe partea diametral opusă lui și se opresc imediat după ieșire, barând complet drumul către Petrești. „Drace, am trecut în ultima secundă, ăștia pun filtre peste tot", își zice Maz.

— Îmi pare sincer rău, zice el, adresându-se lui Vivi, n-am nimerit casa lui Adamescu. Oricum, nu ne mai putem întoarce în Petrești. Unde mergem? La mine acasă sau la tine?

Vivi răsfoiește paginile pe care le-a scos din plic, este vorba de un pachet de vreo douăzeci de foi îngălbenite, legate cu o banderolă.

— E ceva naspa aici, nu prea înțeleg, zice el, mi se pare că ăla care a scris chestia asta, de fapt a descoperit foile undeva, într-o săpătură, și el doar le-a publicat, sau le-a predat unui muzeu. Stai așa... preotul Martin, mi-e cunos-

cut numele, nu cumva e popa ăla care a fost ucis de un fanatic acum șapte ani? În biserica din Piața Unirii.

— Ba cred că ăla e. Ce zice?

Vivi aprinde lumina din plafon și rearanjează foile în ordinea care i se pare lui mai logică. Unele pagini par mai noi, sunt scrise de o altă mână și cu alt fel de cerneală.

— Deci, fii atent ce chestie: popa ăsta a săpat niște fundații în colțul de nord-est al bisericii, ca să construiască o clopotniță. Asta a fost în urmă cu cincisprezece ani. Îți amintești, când eram noi mici, biserica asta era închisă, a stat închisă până mult încoace, după revoluție. Preotul Martin a deschis-o, adică, mă rog, el a fost primul preot care a lucrat acolo după căderea lui Ceaușescu. Deci, el, când a venit, s-a pus pe renovat. A vrut mai întâi să pună marmură pe jos, înăuntru, că era piatră cubică, de pe vremea lui Bibescu Vodă, și se juleau babele când stăteau în genunchi. Or, ăștia de la Comisia Monumentelor Istorice nu i-au dat voie să pună marmură, că strica aspectul original, și atunci a făcut modificarea pe șest, fără autorizație.

Când a scos piatra aia veche, a dat peste o casetă îngropată sub pardoseală. Tipic, nu? Sub pardoseală se ascund mereu niște secrete.

— Și unde e clopotnița?

— Tot acolo, dar în exteriorul bisericii, sunt două locuri diferite. Mai întâi a fost caseta din biserică, de sub piatra cubică, unde a găsit un caiet cu niște foi scrise acum o sută de ani, sunt foile astea de aici, pe care le țin eu în mâna dreaptă. Foile din mâna stângă sunt scrise de popa Martin, în care povestește ce a făcut după ce a găsit foile de sub pavaj. Acum e clar?

— Fii mai succint, fă-mi un rezumat, că ajungem în Piața Unirii, uite și biserica. Numai că trebuie să trecem peste surpătură.

— În rezumat, pe omul de acum o sută de ani, îl chema Alfons Saligny...

— Nu era român?

— Habar n-am, poate familia lui sau numai taică-său erau imigranți, el a făcut școala aici, în Focșani, spune că era gen elev la Colegiul Cuza când a descoperit...

— Hai, să mori tu! La Cuza?

—Da, bă! Deci, omul ăsta a descoperit sub pământ niște beciuri din vremea fanarioților...

— Ce tare! Și mie mi-ar plăcea enorm să fac așa ceva.

— ...și a găsit, undeva, o trapă secretă care închidea un puț fără fund. A construit un fel de lift cu mâna lui, era priceput tipul, după aia spune că s-a făcut inginer, de fapt nu el spune asta, preotul Martin îl laudă.

— Păi nu îl chema Anghel Saligny?

— Ăla e altul. Or fi fost frați, în pana mea. Într-adevăr, Anghel Saligny e ăla cu podul de la Cernavoda. A făcut un fel de cabină, pe care a prins-o cu o frânghie și niște scripeți, practic, omul stătea în cabină și dădea la manivelă. Deștept. Deci după ce a făcut asta, a încercat de mai multe ori să ajungă până la fundul puțului, dar n-a reușit.

— Era frânghia prea scurtă.

— Da, bă. Spune că a auzit, vorbea lumea de o legendă, că pe acolo se ajunge pe tărâmul celălalt, știi, cum era la Harap Alb. Tărâmul celălalt. Și omul era curios să vadă cum e acolo. Normal, cine n-ar vrea? Și că de acolo ies noaptea niște zmei.

— Foarte tare! Și a ajuns până la urmă la zmei?

— Nu spune, ne lasă așa, în suspans. Popa Martin zice că, săpând fundația pentru clopotniță, a dat peste hrubele fanariote, a făcut niște investigații discrete și a găsit liftul lui Alfons, da' numai cabina, că sfoara putrezise. Lui Martin i-a venit ideea genială să facă o centrală geotermală pentru biserică, ei aveau un godin de tablă care scotea o grămadă de fum, pe vremea aia. A chemat un inginer, s-a uitat, și a zis că poate să bage niște țevi. A băgat țevile, dar n-a rezolvat mare lucru, că n-a obținut autorizație nici pentru foraj. Sit istoric, cu vestigii neolitice, Cucuteni, alea, alea.

Inginerul a reparat, totuși, liftul lui Alfons, ca să coboare în puț, i-a pus un motor electric și o șufă groasă, lungă de mai multe sute de metri, cu contragreutăți, inginerește. Popa a acoperit, însă, pe urmă, toată tărășenia asta cu planșeul clopotniței, pentru că, zice el, „comitetul parohial i-a cerut să astupe drăcia aia", că vorbește lumea prin târg că cică acolo este, gen, poarta pe unde se intră în iad. A făcut sfeștanie cu sobor de șapte preoți și doi protopopi, a pus fundația și a zidit clopotnița peste Talpa Iadului. La scurt timp după aceea, inginerul a dat ortul popii, l-au cules cu sacul de pe jos, căzuse dintr-un plop. Cum pușca mea se suise ăla în plop, la cincizeci de metri, noaptea, nu cred că s-a întrebat cineva. Asta este tot.

Maz oprește mașina undeva la un colț de stradă. Cei doi băieți coboară, moment în care Vivi se simte răpus de durerea insuportabilă din gleznă. Se sprijină de mașină, ștergându-și transpirația.

— Să-mi bag piciorul, bă, dacă stau mai mult timp într-un loc, când mă mișc îmi vine să-mi bat copiii. S-a umflat, în pușca mea, trebuie să mă descalț. O să las adidașii la tine în mașină, te superi? Nu put prea tare.

Cei doi se îndreaptă pe jos către podețul pus provizoriu peste crevasa care se tot lățește și se adâncește, iar acum bălțește de la apa infiltrată din pânza freatică. Toată circulația auto de la nord la sud a fost deviată pe două străzi, care au rămas neatinse încă de calamitate, Cuza Vodă și Șoseaua de centură. Străzile orașului sunt străbătute de mașini de poliție care gonesc în viteză, cu sirenele pornite. Din una dintre mașini, un polițai se adresează populației prin megafon și solicită cetățenilor să-și păstreze calmul și să intre în case.

— Vorbește despre mine, zice Maz. Un criminal periculos, adică eu, umblă liber pe stradă. Auzi, cică primăria Focșaniului ar vrea să facă un referendum, schimbă el vorba, să vadă ce vrea lumea, să lase aici albia Milcovului, așa cum era pe vremea lui Bibescu, și să construiască poduri sau s-o astupe la loc.

— Părerea mea e că degeaba o astupă, că se crapă iar.

— Știi ce nu înțeleg eu din povestea asta? zice Maz, după câteva momente.

Băieții ajung la canal și îl traversează pe podețul din prefabricate de tablă. Crăpătura se apropie amenințător de zidul bisericii, pe care o ocolește, totuși, în mod surprinzător, prin latura de nord. E ca și cum apartenența bisericii de fostul principat al Țării Românești ar fi fost recunoscută și respectată de forțele tectonice care au declanșat surparea faliei.

— ...ce treabă are Oscar Adamescu cu popa Martin și cu Alfons Saligny? continuă, mai mult pentru sine, Maz.

— Am uitat să-ți spun, zice atunci Vivi, că foile alea poartă ștampila anticariatului Curtea Veche, și e normal, pentru că anticarul de acolo, Liviu Bacalbașa, precis că-ți aduci aminte de el, ai buzunărit tu un cadavru mai demult, ăla a expediat pachetul pe adresa lui Adamescu. De ce, aceste legi nu căuta să le-nțelegi.

— Nu așa, se zice: „nu cerceta aceste legi, căci vei muri de le-nțelegi". Cred că de-aia or fi murit preotul Martin, Bacalbașa, inginerul, poștărița și cine mai știe cine. Și noi urmăm la rând.

— Da, face Vivi sec. Eu deja sunt pe ducă. În afară, însă, de ștampila Curtea Veche, mai apare uneori încă o ștampilă de anticariat, a unuia Catz, din Focșani. „Catz Antichități, Focșani". Uneori apare ca fiind din Focșani, alteori din București. Probabil că s-a mutat sau avea două sedii. Deci, Bacalbașa ăsta a cumpărat caietul de la Catz, care probabil că îl avea de la popa Martin.

— Ești deștept, bă! Înseamnă că Adamescu l-a cumpărat de la Bacalbașa, și atunci Adamescu e clar că era pe urmele unui fir care duce la lilieci. Părerea mea, hai să mergem să vedem ce e acolo.

O patrulă a jandarmeriei, trei subofițeri, merg încolonați de-a lungul șanțului, cu lanterne în mâini. În afară de ei, nimeni nu mai e la ora asta prin centru. Piața Unirii, altădată principalul loc de promenadă din oraș, a devenit nefrecventabilă de la cutremur. Micile afaceri de la parter de bloc stau cu lacătele pe ușă, singurul supermarket din

zonă stă fără clienți toată ziua, și se zvonește că se va închide. Blocurile de șapte sau opt etaje din jur, ridicate de Ceaușescu pentru clasa muncitoare, au fost evacuate până la consolidare, locatarii mutându-se în locuințe sociale sau pe la rude. Perimetrul dezastrului a fost înconjurat cu o panglică galbenă, dar după două zile aceasta a fost ruptă și acum resturile ei flutură zdrențuite în vânt. Podețele de tablă, sprijinite de malurile crevasei, gem la fiecare pas, arcuindu-se sub greutatea pietonilor. Câte un jandarm, ici și acolo, păzește obiectivele protejate: sediul unei sucursale CEC, o farmacie încă deschisă, sediul Direcției Protecției Sociale.

În latura de nord-est a bisericii Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, construcția clopotniței, un paralelipiped sprijinit în cele patru colțuri pe profile groase de oțel încastrate într-o fundație de beton, stă înclinată la patruzeci și cinci de grade deasupra unei crăpături în fundație, pe unde puteai băga un camion. Intrarea subterană este îngrădită cu aceeași banderolă simbolică, ale cărei capete, acum rupte, flutură aruncate de vânt la câțiva metri mai departe. Deasupra zonei, un elicopter militar survolează la joasă înălțime și baleiază aleile dintre blocuri, piața și parcul cu un reflector.

Vivi și Maz stau în fața plăcii de beton groase de patruzeci de centimetri, sub care se vede un gol adânc, întunecat și plin cu moloz.

— Ești sigur? Nu vezi, în pușca mea, că n-ai nicio șansă? Nici cu piciorul zdravăn nu poți intra mai mult de-un metru înăuntru, zice Maz.

17. Porțile iadului

Elicopterul se apropie zgomotos, proiectând spotul de lumină deasupra clopotniței. O voce se aude limpede, clar, din carlinga luminată:

—Nu intrați înăuntru! Nu intrați înăuntru! Ieșiți imediat la lumină!

Din spatele bisericii iese la iveală o grupă de luptători antitero, cu măști pe față. Se apropie de cei doi băieți, prin învăluire. La un moment dat, unul dintre mascați scoate o grenadă fumigenă și o aruncă înspre cei doi. Cu o determinare sinucigașă, cu puterea voinței care anihilează orice obstacol și anesteziază până și cele mai insuportabile dureri, Vivi se aruncă în întuneric prin fosa căscată sub fundație, cu capul în piept, strâns între palme, ghemuit. Se rostogolește de zece ori şi se opreşte, în cele din urmă, într-un zid de cărămidă.

— Până la capăt! își amintește Maz de jurământul dat și, contrar oricărui instinct de conservare, în pofida celor mai raționale îndemnuri la prudență, venite de la megafon, își dă şi el drumul pe pantă, dându-se de-a dura în necunoscut, sperând totuși că manuscrisul preotului Martin conține adevărul și că pivnița aceea nu este o fundătură.

În fascicolul lanternei de la telefon, Maz îl vede pe Vivi sprijinit de peretele hrubei, dincolo de piciorul scării metalice pe treptele căreia se rostogolise. După forma boltită a peretelui, placat cu cărămidă arsă, Maz își dă seama că se află într-un fel de tunel medieval. De afară, printre dărâmături și moloz, pătrund razele unei lanterne și se aud strigăte și înjurături.

Coridorul coboară într-o pantă de zece-cincisprezece grade și continuă apoi drept. Din loc în loc există unele porțiuni mai îngustate, probabil piloni de rezistență, se gândește Maz. Totuși, în unul dintre aceștia, aflat în zona orizontală, se vede o firidă închisă, cu o ușă din lemn prinsă în balamale, o lucrare din ultimele decenii, după starea metalului. „Până aici e promițător", gândește el, totul e, acum, să se deschidă ușa, de zăvorul căreia atârnă un lacăt.

Împinge cu umărul, lovește cu piciorul. Niciun semn că lacătul ar ceda. Vivi caută cu raza lanternei un obiect corespunzător și găsește un pietroi de dimensiuni apreciabile, a cărui greutate depășea pe puțin douăzeci de kilograme. Sprijină telefonul astfel încât să-l lumineze convenabil și, cu un efort considerabil, ridică pietroiul și îl azvârle cu putere în lacăt.

Maz prinde mesajul fără de cuvinte al lui Vivi și preia acțiunea din punctul lăsat de el. Saltă, la rândul său, pietroiul uriaș și, cu un icnet adânc, îl aruncă încă o dată în ușă, de data asta mai de sus. Zăvorul și belciugele lui sar cu zgomot din lemnul crăpat al ramei. Ușa se deschide larg. Razele lanternelor descoperă în spatele ei o

cabină de lift recondiționată, montată artizanal. Alături de ea, pe o platformă betonată, un motor electric de zece kilowați și un generator pe benzină.

— Maz, mai ai ceva combustibil în rezervor? Am uitat să facem plinul, zice Vivi, deznădăjduit.

Până aici le-a ținut aventura. Dacă nu erau jandarmii pe urmele lor, ar fi avut șanse să meargă la mașină, asta în ipoteza că ar fi găsit furtun și canistră, și ar fi avut și benzină în rezervor. Dar așa, acțiunea lor lua sfârșit înainte de a începe.

— Mașina mea e pe motorină, altfel te-aș fi servit cu mare plăcere.

Maz se apropie de generator și clatină rezervorul cu mâna, dar acesta nu se mișcă. Deschide capacul și miroase. Gol. După atâta vreme, se evaporase până și mirosul.

— Domnul dorește Super sau Regular? Vivi se apropie prin spate și îi pune lui Maz în față o canistră militară, cu însemnele Armatei Roșii, douăzeci de litri de benzină. Noroc cu contrabanda rusească de după destrămarea Uniunii Sovietice, zice el. Rușii făceau lucruri foarte bune și robuste, degeaba îi vorbește lumea de rău.

Maz golește benzina în rezervorul generatorului și acționează contactul. Nimic.

—Vezi, zice Vivi, dacă nu cumva trebuie pornit cu șocul apăsat. Nu știu cum e cu motoarele astea pe benzină mai vechi, taică-meu avea de obicei problema asta cu Dacia. Pornea greu cu motorul rece.

Generatorul își dă în cele din urmă drumul și zgomotul lui regulat le dă celor doi speranțe. Dinspre intrarea

în subteran se aud niște zgomote, un picamer și un flex, ceea ce înseamnă că militarii degajează calea de acces pentru a putea intra cu echipamentele lor. Maz reușește, în sfârșit, să pornească și motorul ascensorului, alimentându-l la bornele de curent continuu.

Deasupra cabinei, un troliu bine ancorat pe suporți din șină de tren permite antrenarea unui cablu împletit, gros de trei degete, rulat pe un volant uriaș. Lucrare serioasă, se gândește el, cu admirație. Un cablu electric pătrunde în cabină prin plafonul ei, semn că motorul are o cutie de comandă plasată la îndemâna pasagerului, care este autonom, are posibilitatea să comande oprirea și inversarea sensului de mișcare oricând dorește. Maz intră în cabină și constată că așa este, observă panoul de comandă încastrat în peretele cabinei. Mai bine nici nu se putea. Se gândise, inițial, să-l lase pe Vivi lângă motor și să țină legătura cu el prin telefon, asta în ideea că vor avea semnal, lucru puțin pro...

— Vivi, ți-e bine? Ce-ți face piciorul?

Scoate capul din cabină și privește în jur. Vivi, însă, nu poate să-i mai răspundă, chiar dacă l-ar auzi. Luat prin surprindere, pe la spate, este înfășurat în pelerina maronie și călduță și luat pe sus. Maz reușește să mai surprindă, în raza lanternei ultima zbatere, a aripilor pterodactilului, înainte ca acesta să dispară în puțul „fără fund".

În capătul coridorului își fac apariția umbrele masive ale mascaților, luminați din spate de colegii lor. În speranța că aceștia nu vor putea comanda liftul altfel decât prin scoaterea de la priză, ceea ce e de crezut că nu o vor

face, pentru siguranța pasagerului, Maz se închide în cabină și apasă pe butonul verde. Cabina începe să coboare cu un zăngănit sinistru și o zguduitură destul de puternică îl face pe Maz să se sprijine de perete. După vreo douăzeci de secunde, liftul se oprește.

Cu groază, Maz observă prin deschiderea ușii, lipsită de geam, peretele de piatră al puțului. Acesta este la nici treizeci de centimetri, poate să-l atingă cu mâna. Suprafața lui este neregulată, roca pare ruptă, nu tăiată de scule omenești. Se vede că puțul este un aven, o surpare naturală, un canal magmatic al cărui conținut, poate o rocă solubilă, cel mai probabil sare, s-a topit în timpul milioanelor de ani. Se gândește că se află la mâna pompierilor de deasupra, care pot să-i dea drumul sau pot să-l aducă înapoi, după cum vor ei. Oare dacă se inversează bornele motorului, liftul va urca?

Depinde, își amintește el din manualul de electromagnetism, dacă motorul este cu excitație în serie sau în paralel. Dacă este motor în serie, atunci sensul nu se schimbă odată cu inversarea bornelor. Dar, desigur, este un motor cu excitație în derivație. Motoarele de puteri mari sunt numai în derivație: rotorul și statorul sunt alimentate în paralel. Într-adevăr, după niciun minut, cabina începe să urce. Maz își dă rapid seama că încă mai deține controlul, până ce nu va fi deconectat de sus. Apasă pe roșu, liftul se oprește. Apasă pe albastru și începe din nou să coboare. Comenzile funcționează și acum, numai că invers.

După două minute de coborâre, liftul încă nu se oprește, semn că cei de la suprafață au renunțat la ideea de a-l mai

chema sus. Asta nu înseamnă, își zice Maz, că au renunțat cu totul. Nu, pur și simplu vor coborî în urma lui, după ce liftul va ajunge jos și se va opri. Cum se va opri? O fi având vreun senzor de final de cursă sau se va zdrobi de stâncă? Va afla asta curând. După socotelile lui, în mai puțin de cinci minute.

Coborârea durează, însă, de peste douăzeci și cinci de minute și atmosfera devine din ce în ce mai înăbușitoare. Maz se simte încorsetat de neliniște. Își face socoteala, privind prin gaura ușii, că viteza de coborâre trebuie să fie pe undeva în jurul a o jumătate de metru pe secundă, asta înseamnă că deja se apropie de mia de metri adâncime. După cincisprezece minute de la pornirea liftului, a urmărit asta și s-a uitat la ceasul telefonului, a zărit contragreutatea trecând prin dreptul cabinei, deci durata totală a coborârii trebuie să fie de o jumătate de oră.

Când jumătatea de oră se împlinește, liftul se oprește, într-adevăr, fără niciun preaviz. Zguduitura îl face să-și piardă echilibrul și se prăbușește pe podeaua cabinei. Nu se pierde însă cu firea. Știe ce are de făcut: trebuie să iasă cât mai repede din lift, altfel se va trezi că urcă înapoi. Deschide ușa și aprinde lanterna: într-adevăr, la nici douăzeci de centimetri, cu o precizie inginerească, sub el se află stânca. Deschide ușa și se gândește: oare jandarmii vor chema acum cabina sau îl vor lăsa pe el să facă asta? Probabil că se vor gândi și ei bine înainte să întreprindă una sau alta. Poate că îi vor da un timp, să zicem, o oră. Dar poate că nu. Vom vedea, își zice.

A observat proiectorul din colțul cabinei imediat după ce s-a urcat în lift. Are un cablu lung de cincizeci de metri

și poate fi alimentat dintr-o priză montată în perete, chiar sub panoul de comandă. Introduce ștecherul în priză și, în clipa aceea, un fascicul de lumină desparte întunericul în două, proiectând o pată circulară albă, imensă, pe peretele care se zărește drept în fața lui, la o depărtare de aproape trei sute de metri. În raza fasciculului, sute de umbre negre par cuprinse de un fel de nebunie apocaliptică. Se zbat. Se încaieră. Se aruncă unele peste altele, de parcă ar fi atinse de îngerul morții, toate deodată. În scurtă vreme, unele încep să-și facă apariția lângă el, venind prin spatele său, și încearcă să se interpună în raza proiectorului, într-o încercare sinucigașă de a opri lumina cu propriile lor trupuri.

Oriunde raza farului atinge aripile, acestea plesnesc și arterele lor proiectează arteziene înalte de doi metri. Val după val de lilieci enormi, cu aripi prin transparența cărora se văd vinișoarele maronii de sânge fierbând, se aruncă peste proiector, îngropându-l fatalmente sub o movilă de trupuri care se zbat în frigurile morții. Cu ochii orbiți, inundați de ploaia de sânge maro, Maz se retrage precipitat în cabină, călcând peste trupurile moarte și scoate proiectorul din priză, lăsându-l abandonat între cadavre. În clipa în care iese din nou în golul ușii, ca să-și strige prietenii dispăruți, o piatră aruncată cu putere îl atinge în abdomen. Se încovoaie, urlând de durere. Încă una, de data asta în umărul stâng. Liliecii au țintă bună pe întuneric. Se retrage în spatele peretelui cabinei și începe să urle din toate puterile:

— Vivi! Angela! Oscar!

Strigătele lui nu pot însă acoperi zgomotele asurzitoare ale ploii de pietre care cade pe tavanul cabinei. După alte cinci minute de bombardament, își dă seama că va sfârși acoperit sub pietre și niciun motor din lume nu va reuși să-l mai tragă afară. Dar fără Vivi și fără ceilalți doi tovarăși ai acestuia, chiar nu are niciun sens să mai plece de-aici. Se așează jos, cu picioarele încrucișate sub el, și așteaptă ca o piatră să-i dea lovitura fatală.

În clipa aceea, o voce de lângă el se aude urlând:

— Cum puii mei se pornește drăcia asta? Maz, mai exiști?

Bombardamentul a încetat, în mod cu totul neașteptat. Lângă el, în picioare, în lumina rece a telefonului, îl vede pe Vivi, strâns îmbrățișat cu Angela. În spatele lor, înconjurându-i pe amândoi cu brațele larg desfăcute, profesorul Oscar Adamescu se uită fix la panoul de comandă. Chiar în clipa în care Maz vrea să spună „verde", cabina se zguduie puternic și începe să urce, cu exact aceeași viteză de o jumătate de metru pe secundă cu care urcase. După cincisprezece minute, umbra masivă a contragreutății coboară prin fața golului ușii, obturând pentru trei secunde imaginile care se derulează pe peretele puțului.

Nimeni nu a putut să scoată vreo vorbă, tot timpul urcușului. În tăcerea de mormânt, după o jumătate de oră, cabina se oprește. În fața deschiderii, în poziție de atac, cu picioarele larg desfăcute și pistoalele automate orientate spre ei, șapte luptători îi privesc din spatele vizierelor coborâte. Unul după altul se trag în lături, lăsându-le cale liberă de ieșire din cabină. Cei patru ies

afară, mai degrabă se prăbușesc pe caldarâmul pavat cu cărămidă roșie, și sunt luați în primire de paramedici.

Atunci, cu un gând de mulțumire pe buze la adresa inginerului care-l construise, al cărui nume posteritatea nu l-a reținut, întorcându-și capetele către lift, pasagerii, dar nu numai ei, ci și scutierii și personalul medical, văd cadavrul uriaș al lemurianului îmbrățișând cabina cu aripile larg desfăcute. Ființa aceea nu mai are niciun centimetru de piele neatins de lovituri, tot trupul îi e însângerat, strivit, zdrobit. Nimic nu mai poate să dea de înțeles dacă lemurianul a intenționat să-i atace sau, dimpotrivă, a vrut să-i apere de lovituri cu trupul său. Dar ei știau.

— E Lil!

Durerea din strigătul lui Oscar îi face pe toți să-și întoarcă uimiți privirile spre el. Oscar Adamescu își apleacă trunchiul la nouăzeci de grade, într-o reverență tăcută în fața trupului mort, rămâne așa preț de zece secunde, apoi se apropie de fața ei și o sărută pe frunte. Uluiți, toți cei de față se dau la o parte din calea lui, când se întoarce, cu ochii plini de lacrimi.

— Purtați-vă frumos cu ea. O cheamă Lil. Și ea e cea care ne-a salvat pe toți de la moarte.

Cele patru persoane refuză internarea în spital și sunt scoase pe picioarele lor din subteran. Comandantul dispozitivului de jandarmi, căpitanul Anton Alupei, le strânge mâinile tuturor celor prezenți și le mulțumește pentru finalizarea cu succes a operațiunii.

— Dar cu mine cum rămâne? întreabă, intrigat, Maz. Care sunt acuzațiile aduse împotriva mea? Ca să știu cum să-mi pregătesc apărarea.

— Vrei să te predai? îl întreabă Vivi, care, spre surprinderea colegului Maz, pare a nu mai avea absolut nimic la gleznă. Nu aștepți mai întâi să primești un mandat de arestare?

— Domnul meu, răspunde politicos jandarmul, nu există, până la ora asta, nicio acuzație îndreptată împotriva dumneavoastră. Singura infracțiune constatată în conexiune cu cazul acesta e o violare de domiciliu rămasă cu autor necunoscut, iar dosarul respectiv a fost închis, întrucât nu s-au constatat bunuri sustrase.

Presa și televiziunile centrale au relatat îndelung cazul răpirilor din Focșani. Profesorul de informatică, fiica lui și cei doi elevi au fost invitați timp de trei luni după aceea la emisiunile TV mondene ale mai multor canale de televiziune, unde li s-a cerut părerea în toate chestiunile arzătoare ale zilei: schimbarea de guvern, manifestațiile pro și contra legalizării căsătoriilor gay, construirea unui templu șintoist în Berceni.

Nu după mult timp, însă, atenția publicului a fost acaparată de noul subiect al zilei: „burlanzii". Grupuri de imigranți ciudați, având o înălțime peste medie, îmbrăcați toți la fel, într-un fel de combinezoane largi, au început să apară „ca din pământ" pe străzile Focșaniului. Întrebați de unde vin și unde vor să meargă, aceștia răspund invariabil că vin din Burlandia (unde o fi asta? se întreabă reporterul TV) și vor să meargă în Patagonia. Agențiile de turism s-au oferit îndată să le facă rost de pachete avantajoase de transport și de cazare. Guvernul Chinei s-a arătat interesat să le ofere loturi de pământ, cu

titlu gratuit, în Tibet. Revenim mâine cu mai multe informații, promite reporterul.

Școala a început anul acesta la termenul stabilit prin Hotărâre de Guvern, fără alte incidente. Vivi și Maz au intrat amândoi la facultate, bineînțeles la una inginerească. Angela și-a mai făcut un tatuaj, pe mâna dreaptă de data asta, iar Oscar și-a luat un concediu fără plată pentru un an de zile „ca să-și viziteze niște rude apropiate".

Burlanzii au plecat până la urmă în Tibet, unde au început să cultive orez și să bea *maotai*. Ei spun că acesta ar fi elixirul unei vieți îndelungate, dar asta rămâne de verificat.

SFÂRȘIT

Nota autorului

Aceasta este versiunea pentru oameni a Istoriei Burilor, carte pe care am scris-o la solicitarea Patriarhului Alphons Întâiul. Față de versiunea destinată burilor, am adăugat aici câteva capitole conținând întâmplări la care nu am participat direct, dar lectura lor este utilă cititorului, pentru formarea unei viziuni corecte asupra faptelor. Din motive lesne de înțeles, am schimbat numele tuturor persoanelor implicate în evenimente, cu o singură excepție, după cum se poate vedea din dialogul reprodus alături.

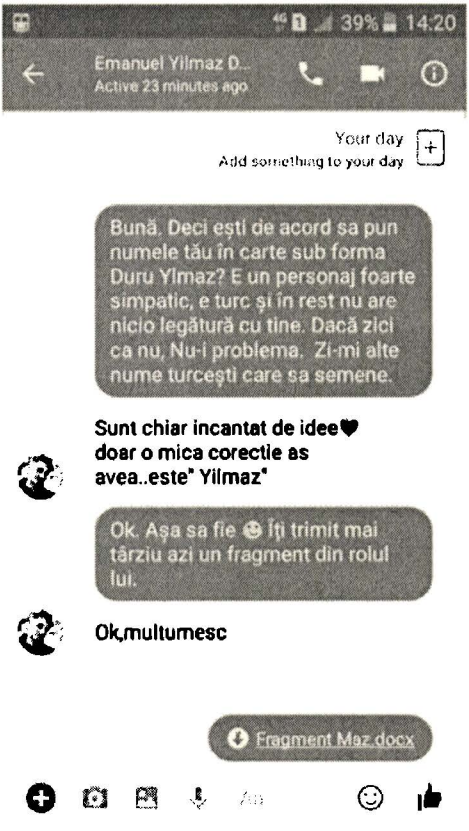
39% 14:20
Emanuel Yilmaz D...
Active 23 minutes ago
Your day
Add something to your day
Bună. Deci ești de acord sa pun numele tău în carte sub forma Duru Yilmaz? E un personaj foarte simpatic, e turc și în rest nu are nicio legătură cu tine. Dacă zici ca nu, Nu-i problema. Zi-mi alte nume turcești care sa semene.
Sunt chiar incantat de idee♥ doar o mica corectie as avea..este" Yilmaz"
Ok. Așa sa fie ☻ Îți trimit mai târziu azi un fragment din rolul lui.
Ok,multumesc
Fragment Maz.docx

Yilmaz este cel care mi-a povestit faptele la care eu nu am fost prezent și el poate depune oricând mărturie că acestea sunt adevărate. Iar Yilmaz este o persoană de încredere.

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

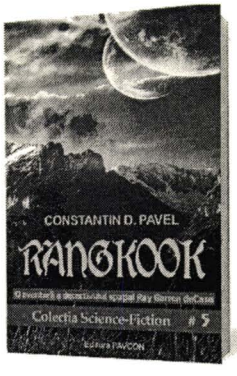

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce, alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

"I se pare că vede o umbră trecând fără zgomot prin aer, de la est la vest, foarte aproape de vârful copacilor. Este ca un fel de pasăre stranie, cu chip de om, cu doi ochi imenși, bulbucați, ce urmăresc cu atenție tot ce se întâmplă la nivelul străzii. Vivi simte un fior de gheață pe șira spinării în clipa în care are contact vizual cu ființa aceea crepusculară, dar își păstrează sângele rece. Scoate, cu mișcări lente și imperceptibile, mobilul din buzunar, ca și cum n-ar fi vrut să sperie arătarea și, din clipa următoare, imaginea ei este transmisă live pe Facebook."

ISBN 978-606-8879-46-8

9 786068 879468

www.colectiasf.ro